

大理寺少卿
的寵物生涯

ข้าเป็น สัตว์เลี้ยง ของ ตาลต้าหลี่

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ไม่ซิ่งเหินหรือ 陌上人如玉 ฝ้าย

เบซินนุคราช เผลอ

พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มากกว่ารักขอน่านักอ่านทุกท่านมารู้จักกับ 'ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลตำหลี' นิยายเรื่องยาวเรื่องใหม่ที่มีทั้งสิ้น 7 เล่มจบด้วยกัน โดยบอกเล่าถึงเรื่องราวของนางเอกที่जूๆ ก็มาอยู่ในร่างชะมดเข็ดสีดำ และมีเจ้านายที่ 'แสนดี' ซึ่งก็คือพระเอกของเรา นั่นเองค่ะ

สิ่งที่นักอ่านทุกท่านจะได้พบเจอก็คือความสนุกสนานและน่าติดตามที่มีตั้งแต่ต้นจนจบเล่ม เพราะหลังจากหุริเสียนั้นเข้ามาอยู่ในร่างชะมดเข็ดแล้วนั้น นางก็ต้องหนีการไล่ล่าของเดี่ยวขาวตัวหนึ่งที่ต้องการจะทำร้ายนาง โชคดีดีที่ได้พบเจอกับซิงโมเหียน เขาคือคนที่ทั้งช่วยเหลือและปกป้องนางจากภัยครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็เข้าใจว่ามีเพียงเขาที่ช่วยเหลือนางนะ เพราะนางเองก็ช่วยให้อาการของพิษงูของเขาไม่กำเริบขึ้นเช่นกัน เรียกว่าต่างคนต่างพึ่งพาอาศัยกันอย่างแท้จริง เรื่องราวยังไม่หมดเพียงเท่านั้น เมื่อวันหนึ่งซิงโมเหียนได้รู้ความลับว่าชะมดเข็ดของเขาสามารถกลายร่างเป็นเด็กหญิงอวบอ้วนคนหนึ่งได้ มีหน้าซำนางยังช่วยเขาไขคดีในศาลตำหลีมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของคดี ความลับของหุริเสียนั้น หรือความลับของซิงโมเหียนก็ล้วนชวนให้ติดตามทั้งสิ้น เช่นนี้แล้วอย่าได้รอช้าเปิดประตูศาลตำหลีและก้าวเข้าไปสัมผัสกับเรื่องราวน่าประทับใจเหล่านี้โดยพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ชิงไม่เหยียนเหลือบมองมันอย่างเยอหยิ่งแวนหนึ่ง จากนั้นก็เริ่มถอดเสื้อผ้า
หูลูเสี่ยวนันใช้อุ้งเท้าคว้าขอบอ่างอาบน้ำเอาไว้ เมื่อเสื้อของชิงไม่เหยียนค่อยๆ คลายออก
ที่ละชิ้น ดวงตาของนางก็เบิกกว้างขึ้นทุกที

รูปร่างนี้... ยอดเยี่ยมเกินไปแล้วกระมัง

ปกติเขาสวมชุดขุนนาง นางมองอะไรไม่ออก ตอนนี้มีเสื้อผ้าแล้วนางจึงพบว่าชิงไม่เหยียน
มีรูปร่างสมส่วนยิ่ง กล้ามเนื้อที่หัวไหล่ดูแข็งแรงทรงพลัง พอมองต่ำลงไป...

หูลูเสี่ยวนันปากอ้าตาค้างไปเสียแล้ว ท่าทางตกตะลึงนั้นทำให้ชิงไม่เหยียนหัวเราะออกมา

"เป็นเจ้าของเล็กที่ลามากจริงๆ"

”

แนะนำตัวละคร

- * หลู่เสี่ยวฉวน เดิมเป็นนักศึกษาเพิ่งจบใหม่เตรียมจะกลับบ้านเกิด ทว่าพอหมุนก่าไลหิ้นห่าสี่ที่ปู้ทังไว้ให้ก็ตื่นขึ้นมาพบว่าตนเองอยู่ในแคว้นโบราณ มีหน้าซำยังกลายเป็นชะมดเข็ดลีดำตัวหนึ่งอีกด้วย
- * ชิงโมเหียน รองตุลาการศาลต้าหลี่ ผู้ได้รับการขนานนามว่า 'พญายมหน้าหยก' อีกทั้งยังเป็นชื่อจื่อแห่งจวนโหว
- * เสวียนอวี้ องครักษ์และคนสนิทที่รับใช้ใกล้ชิดชิงโมเหียน รู้ใจผู้เป็นนายมากที่สุด และติดตามชิงโมเหียนมาเป็นเวลานาน
- * อวี้ชิงเจิง องครักษ์ทนายทคนปัจจุบันของแคว้นเยี่ยชยา มีท่าทีอ่อนโยน ไม่วางตัวเย่อหยิ่งแม้แต่หน่อย
- * ท่านโหว บิดาของชิงโมเหียน อายุราวสี่สิบห้าสิบปี หน้าตาคคล้ายกับบุตรชายคนรองของเขาอย่างมาก

7

แคว้นเยี่ยชยา ลานล่าสัตว์หลวง
หูลีเยววันนทุดนั่งอยู่ในกรง ใช้เท้ากุมขมับพลางจ้องหนูตายตรงหน้า
ด้วยสายตาคมดอคล้ายตายอยาก

"เจ้าว่าเพราะเหตุใดมันถึงยังไม่กิน นี่เพิ่งจับมาเลยนะ สดใหม่มาก..."

นอกกรงมีชายหนุ่มสองคนยืนอยู่ กำลังก้มหน้าพูดคุยกันด้วยความสงสัย

สดใหม่กับน้องสาวเจ้าสิ!

หากไม่มีกรงกัน นางอยากจะทำหนูตายตัวนี้ขวางใส่หน้าพวกเขา
เหลือเกิน

ต่อให้สดใหม่อย่างไรก็เป็นหนูนั่นล่ะ! นางยอมเหียวตายแต่จะไม่กิน
ของอย่างนั้นเข้าไปเด็ดขาด ถึงแม้ตอนนี้จู่ๆ นางจะกลายเป็นสัตว์ใน
ตระกูลแมวที่น่าสงสารไปเสียแล้วก็ตาม

สามวันก่อน นางยังเป็นนักศึกษาเพิ่งจบใหม่เตรียมจะกลับบ้านเกิดไปรับช่วงกิจการของปู่อยู่เลย ไม่รู้ว่าเหตุใดพอหมูนก้าไล่หินห้าสี่ที่ปูทิ้งไว้ก็ถูกแสงสว่างจ้าปกคลุมในทันที พอนางตื่นขึ้นมาอีกคราก็พบว่าตนเองมาถึงแค่วันโบราณแค่วันหนึ่งที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน และยังถูกขังไว้ในกรง มินาน้ำข้ำยังกลายเป็นชะมดเซ็ด* สีดำทั้งตัว

"สามวันแล้วนะที่มันไม่กินอะไรเลย ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ต้องรอให้ย่องเต๋ทรงเริ่มล่ามันคงหิวตายก่อนแล้ว"

"หรือบางทีอาจจะไม่ถูกปากมัน"

"เมื่อก่อนมันก็กินของเหล่านี้ไม่ใช่หรือ"

ชายหนุ่มสองคนข้างนอกปรึกษากันอย่างไม่สบายใจ

หฺรูเสี้ยนนั้นได้ฟังคำพูดเหล่านี้แล้วก็ทนไม่ไหวเอาหัวตะเท่ที่ขอบกรงอ้าปากอาเจียนแห้งเป็นกรวใหญ่

ราวกับว่าทำเช่นนั้นแล้วจะสามารถคายของที่กินไปก่อนหน้านี้ออกมาได้กระนั้น

ชายหนุ่มทั้งสองบ่นอยู่พักหนึ่งก็จากไป

หฺรูเสี้ยนนั้นหมอบอยู่มุมหนึ่งของกรงไม่ขยับ หนุตายตัวนั้นยังคงวางอยู่ตรงนั้น นางพยายามหลับตาลงไม่ไปคิดถึงการมีตัวตนของมัน

ยามนี้เองจู่ๆ นอกกรงก็มีเงาสีขาวแวบผ่าน

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะกลายเป็นสัตว์แล้วใช่หรือไม่ ทำให้การตอบสนองของนางฉับไวขึ้นมาก นางหูดั่งขึ้นและเบิกตาโตอย่างระวังตัว

เงาสีขาวหายไปแล้ว แต่ในอากาศยังคงมีกลิ่นที่นำสงสัยหลงเหลืออยู่

* ชะมดเซ็ดในนิยายเรื่องนี้เป็นสัตว์วิเศษในจินตนาการของผู้เขียน มีต่อมกลิ่นที่สกัดท่ายาแก้พิษได้ ไม่เพียงรูปร่างภายนอกและดวงตาดำคล้ายแมว นิสัยและพฤติกรรมหลายอย่างก็ใกล้เคียงกับแมวมาก

นางกำลังพยายามดมกลิ่น ในตอนนี้เองชายสองคนก็เดินกลับมา "ครั้งนี้มันคงกินแล้วกระมัง" คนหนึ่งเปิดกรงแล้วโยนหนูเป็นตัวหนึ่งเข้ามา

ว้าย! หนูตัวเป็นๆ?!

หนูเสียนั่นชนลุกชูไปทั้งตัว

พวกเจ้ายังเป็นคนอยู่หรือไม่ ทำกับสตรีผู้หนึ่งแบบนี้ได้อย่างไร!

หนูเป็นเข้ามาในกรงแล้วก็วิ่งวนอย่างตกใจไปทั่ว ขณะเดียวกันที่วิ่งวนไปทั่วยังมีหนูเสียนั่นด้วยอีกหนึ่งตัว

ตอนนี้นางที่อยู่ในกรงมีความคิดเพียงอย่างเดียวก็คือหนีออกไป! อยู่ที่นี้ต่อไปนางต้องเป็นบ้าตายจริงๆ แน่نون

ชายหนุ่มทั้งสองเห็นชะมดเช็ดสีดำที่ถูกหนูเป็นทำให้ตกใจจึงชนกรรราวกับบ้าคลั่งก็พากันลนลานแล้ว

"เร็วเข้า! อย่าให้มันวิ่งชนจนได้รับบาดเจ็บ ไม่อย่างนั้นตอนฝ่าบาทมาล่าสัตว์จะรู้ได้..."

ตอนทั้งสองคนเปิดกรงกำลังจะหยิบหนูเป็นออกมา หนูเสียนั่นก็พุ่งตัวเตรียมออกจากกรงด้วยความเร็วปานลูกธนู พร้อมชวนหลังมือคนหนึ่งในนั้นไปหนึ่งที

ชายคนนั้นร้องเจ็บช้ำมือกลับ ประตูกรงเปิดกว้าง หนูเสียนั่นพุ่งออกมาโดยไม่มีอะไรขัดขวาง

"รีบจับมันไว้!"

หลายวันมานี้หนูเสียนั่นสังเกตรอบด้านอย่างละเอียด หลังจากกระโดดลงพื้นแล้วก็พุ่งออกจากกระโถมโดยไม่หันกลับมามอง

ทว่าตอนนางออกมาออกกระใจจึงพบว่าทุกที่ล้วนมีทหารถืออาวุธ
โชคดีที่ตอนนี้นางเป็นแค่ชะมดเข็ด เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว เพียง
ไม่กี่ก้าวก็ลอดผ่านได้ทำพวกเขาไปได้แล้ว

ข้างหลังมีเสียงตะโกนขึ้นว่า "จับมันไว้! รีบจับไว้!"

"นั่นเป็นสัตว์วิเศษเครื่องบรรณาการที่แคว้นฉินนำมาถวาย...อย่าให้
มันหนีไปได้..."

สัตว์วิเศษคืออะไร เป็นสัตว์ประเภทที่หาได้ยากหรือ

หรูเสี่ยวฉวนปั่นขึ้นต้นไม้และซ่อนตัวอยู่กลางพุ่มใบไม้ ก่อนจะลอบ
ผ่านลมหายใจ

เหล่าทหารจุดคบไฟ คั้นหารอยเท้าเล็กไปทั่ว ทว่ากลางคืนมืดเช่นนี้
ทั้งชนบนตัวนางยังเป็นสีดำอีกด้วย ดังนั้นพวกเขาอย่ามไม่เจอร่องรอย
ของนางโดยง่าย

ขบวนทหารเดินผ่านใต้ต้นไม้ที่นางซ่อนตัวอยู่ และมองไม่เห็นนาง
อย่างที่คาดไว้

แต่ในตอนนี้นางเพิ่งจะโล่งอก กลางพุ่มใบไม้ก็มีเงาสีขาวแวบผ่าน
แล้วกระโจนใส่นางเร็วปานธนู

หลังคอเจ็บแปลบขึ้นมา เตียว* ชาวตัวหนึ่งตรึงนางอยู่ใต้ร่างมัน
แล้วจับคอของนาง

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

หรูเสี่ยวฉวนส่งเสียงร้องเจ็บปวด แต่ที่ออกมากลับเป็นเสียงดัง
"จืดๆๆ" ทั้งยังเป็นเสียงที่ดูอ่อนวัย

* เตียวเป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมังกร เออร์มิน เซเบล และมาร์เทิน

ทันใดนั้นนางก็รู้ถึงความจริงที่โหดร้ายเรื่องหนึ่งว่านางเป็นเพียง
ชะมดเข็ดอ้อนวัยตัวหนึ่ง ยังไม่มีกรงเล็บที่แหลมคม ผู้เดียวชาวบน
แผ่นหลังตัวนั้นไม่ไหวอย่างแน่นอน

ก่อนที่กรงเล็บของนางจะคลายออกและทำให้นางตกลงมาจาก
ต้นไม้...

2

หฐเส็ยวณันตกลงมจกบณต้นไม้
เส็ยงของเหล่ำทหอรใกล้เข้ำมทกที
จบกััน ครวณนี้จบกแล้วจรงๆ! หฐเส็ยวณันลั้บตลลงอย่งลึ้นห้วง...
หล้งคอรู้ลึกเจ็บ ก่อนจะตกถึงพึ้นนงก็ถูกเต็ยวขวคบกขึ้นมแล้ว
กระดอขึ้นไปบณต้นไม้่อกคร้ง

เต็ยวขวคบกนงกระดอไปท่มกลงกึ้งไม้ กึ้งไม้ตีกระทบต่วนง
ท่ำให้รู้ลึกเจ็บปวดยึ้ง

ไมใช่กระม้ง หรือว่จุดจบกของข่ำต้องถูกเต็ยวขวตัวนี้กินไป?
ชีวิตข่งน่ำวันทดเส็ยจรง!

ตอนทีเต็ยวขวคบกนงและจะกระดอไปย้งต้นไม้่อกต้นก็ถูกกึ้งไม้
กึ้งหนึ่งเก็ยวไว้

หล้งคอรู้ลึกปวดตบๆ

หรุเสี่ยวนันทนไมไ่หิวอีกต่อไป ถ้าต้องถูกสัตว์กินทั้งเป็นสู่ตกลง
ไปตายดีกว่า!

นางพยายามดิ้น ร่างก็ลอยเคว้งและตกจากต้นไม้อีกครั้ง
ไปไ่มีระผ่านตัว การตกในครั้งนี้ดูเหมือนจะยาวนานเป็นพิเศษ
ตูป!

นางตกลงมาจนเห็นดาวหมุนวนอยู่รอบหัว แต่ไม่รู้สึกเจ็บปวด
อย่างที่คิดไว้ มิหนำซ้ำไ่ร่างก็ยังให้ความรู้สึกนุ่มนิ่มบางอย่าง...

นี่มันเรื่องบ้าอะไรหรือ

พอนางก้มหน้าดูก็ประสานเข้ากับดวงตาสีเลือดคู้หนึ่ง
ผีหลอก?!

นางติดตัวขึ้นทันที แต่ช่วงเวเวลกลับถูกรัดแน่น นางถูกคนจับตัว
เอาไ่

นางในตอนนี้อัจพบว่านั้นคือบุรุษผู้หนึ่งที่นอนหงายอยู่บนพื้นหญ้า
บนใบหน้าที่ซีดขาวไม่มีสีเลือดมีดวงตาแดงกำสีเลือดคู้หนึ่ง เหมือนกับ
หยกสีเลือดสดสองชิ้น ในช่วงกลางคืนดูไปแล้วเหมือนดวงตาสัตว์ป่า
ทำให้คนรู้สึกหวาดกลัวไ่

หรุเสี่ยวนันตัวแข็งทื่อไปในทันที นางไม่เคยเห็นดวงตาที่น่ากลัว
เช่นนี้มาก่อนเลย

สวรรค! กว่จะหนีรอดมาจากปากของเจ้าเดี่ยวขาวไม่ถ่ยนัก ต้องมา
ถูกคนปากกินหรือนี้!

นางร้องเสียงดัง แต่สิ่งที่ผู้อื่นได้ยินก็คือเสียง "จี้ดๆ" เท่านั้น ทั้งเป็น
เสียงแผ่วเบาและชวนให้สงสวรรคยัง

ยามนี้เองช่วงเวณางก็รู้สึกเหมือนถูกบีบ นางถูกบุรุษผู้นั้นยกตัวขึ้น และมองพิจารณาอย่างละเอียดตรงหน้า

นี่อย่ากินข้านะ ข้าไม่อร่อยแม้แต่น้อย ข้าตัวเล็กแบบนี้ ผอมแบบนี้... ทุกวันต้องกินหนูตาย... ท่านกินข้าแล้วต้องถูกพิษแน่นอน...

สัตว์ตัวเล็กตรงหน้าร้อง "จืดๆ" เหมือนพยายามจะอธิบายอะไรแก่เขา จึงไม่เหยียนสุดหายใจเข้าลึก ตรงทรวงอกที่เมื่อครู่ยังเจ็บจนเขาหายใจลำบาก ตอนนี้นักกลับเป็นปกติในทันใด

เหลือเชื่อจริงๆ ตั้งแต่เด็กจนโต ตอนที่พิษงู* ในตัวของเขากำเริบ นี่นับเป็นครั้งแรกที่เจอสภาพการณ์เช่นนี้

หรือว่ายาที่เขากินมาเป็นเวลานานนั้นในที่สุดก็ได้ผลแล้ว "ชื่อคือ** ชื่อคือขอรับ! ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมหรือไม่ขอรับ" ในขณะที่เอง ชายคนหนึ่งในชุดองครักษ์ก็ปรากฏตัวออกมาจากเงามืดด้วยสีหน้าร้อนรนใจ

"เสวียนอวี ประคองข้าลุกขึ้น..."

เมื่อเสียงท่มต่าดังขึ้น หนูเสวียนันที่ถูกเขาจับอยู่ในมือก็ตกตะลึงไปเล็กน้อยทันที

พูดจาเป็นปกติได้นี่ แบบนี้เขาก็ไม่ใช่คนป่าสิ?

องครักษ์ประคองเขาให้ลุกนั่ง แสงจันทร์สาดส่องลงมาบนใบหน้าของเขา ทำให้หนูเสวียนันได้เห็นหน้าตาของเขาอย่างชัดเจน

ดวงตาที่เหมือนหยกสีเลือดเมื่อครู่ค่อยๆ จางลง กลับมากระจ่างใส

* ตามตำนานเชื่อกันว่าพิษงูเป็นพิษที่ถูกคนเพาะเลี้ยงโดยการนำหนอนพิษร้ายแรงมาอยู่ด้วยกัน และปล่อยให้กัดกินกันเองจนเหลือเพียงตัวสุดท้ายที่แข็งแกร่งที่สุด

** ชื่อคือ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ดั้งเดิม ดวงตาที่ตาดำขาวแยกชัดเจนจ้องนางไม่กะพริบ

"เจ้าตัวเล็กนี่...ดูเหมือนจะระงับการกำเริบของพิษกู่ของข้าได้"

"หา?!" เสวียนอวี้ยกมือหนึ่งขึ้นกุมหลังหัวพลางเอ่ย "นี่จะเป็นไปได้
อย่างไรกันขอรับ"

แท้จริงแล้วในใจจึงไม่เหียนก็ไม่เชื่อว่าจะมีเรื่องแบบนี้ เขาค่อยๆ
คลายมือจากชะมดเซ็ด

เมื่อหูเสวียนนหลุดจากการควบคุมของอีกฝ่ายแล้วก็ถอยหลังไป
ทันที นางเพิ่งถอยหลังได้สองก้าวก็เห็นชายผู้นั้นร่างอ่อนพับ ล้มลงบนพื้น
ทันที

ไม่ใช่กระมัง...หรือนี่จะเป็นพิษกู่กำเริบอะไรที่พวกเขาพูดเมื่อครู่
หูเสวียนนเบิกดวงตาสีเขียวสดใส จ้องชายหนุ่มที่ล้มลงบนพื้น
ด้วยความตกใจกลัว

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน หรือว่าเพราะเป็นสัตว์หายาก ดังนั้นจึง
มีประโยชน์เช่นนี้

ยามนี้เองเขายื่นมือมาที่นางเหมือนคิดจะจับนางไว้ในมืออีกครั้ง
หูเสวียนนถอยหลังไปอีกคราในทันใด กว่าจะหลุดออกมาได้ไม่ถ่าง
นางไม่โง่งมกลับไปให้ถูกคนจับอีกครั้งหรอก

"ชื่อจื่อ จะให้ข้าจับมันหรือไม่ขอรับ" องค์รักษ์พูดอย่างร้อใจ
ขณะเดียวกันก็ชักกระบี่เหน็บเอวออกมา

หูเสวียนนหมุนตัวป็นขึ้นต้นไม้ที่อยู่บริเวณนั้น ก่อนจะหันมา
แยกเขี้ยวแหลมเล็กใส่องค์รักษ์ผู้นั้น

นางรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาไม่ใช่คนดีอะไร ในสามสิบหกกลยุทธ์ การหนี

• *ข้ามันส์ตัวโค้งของศาลท่านลี 1*

นับเป็นสุดยอดกลยุทธ์อันดับหนึ่ง

หฐเสี้ยนนั้นหมุนตัวเตรียมจะหนีไป ทันใดนั้นก็เห็นเงาร่างสีขาวยยับออกมาจากบนต้นไม้ ทำให้นางตกใจซาอ่อนไปทันที
เดี๋ยวชาวตัวนั้นยังรอช้าอยู่?!

3

ชั่วขณะที่หฐเสียวนั้นเห็นเดี่ยวขาว บริเวณขาและน่องของนางก็แข็งเกร็งในทันที

ในเวลาเดียวกันพลันมีเสียงดังอื้ออึ้งลอยมาจากที่ไม่ใกล้ไม่ไกล เห็นได้ชัดว่าทหารที่คั่นหานางกำลังจะมาถึงแล้ว

ภยันตรายดักหน้าดักหลังไร้ซึ่งทางหนี หฐเสียวนั้นยกสองเท้าหน้าขึ้นกุมหัว นางรู้สึกสิ้นหวังขึ้นมาแล้ว

แม้จะไม่มีอันตรายนเหล่านี้ตรงหน้า บาดแผลที่ถูกเดี่ยวขาวกัดบนตัวนางก็เพียงพอจะทำให้นางตายได้ นี่ยังไม่รู้ว่าจะถูกสัตว์ตัวนี้ถ่ายทอดโรคประเภทเดียวกับพิษสุนัขบ้ามาให้ด้วยหรือไม่...

หลังจากเปรียบเทียบคุณและโทษในเวลาอันสั้นแล้ว นางก็ตัดสินใจทำเรื่องเด็ดเดี่ยวและอาจตายได้ออกมา นั่นก็คือนางกระโดดลงจากต้นไม้รีบเข้าไปใกล้ชายหนุ่มที่ล้มอยู่บนพื้นทันที

เขามองมาที่นางพอดี ในดวงตาฉายสีเลือดขึ้นอีกครั้ง
หฐเสียนันหัวใจเต้นรัว ดวงตาประหลาดเหลือเกิน เขาจะไม่กินนาง
จริงหรือ

องครักษ์ข้างกายกำลังคิดจะยื่นมือไปจับนาง เขากลับพนสองคำ
ออกมาอย่างยากลำบากว่า "หยุดนะ..."

องครักษ์ล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยังคงทำตามคำสั่ง
หฐเสียนันใจกล้าขยับเข้าไป วางเท้าไว้บนตัวเขา
ลมกลางคืนพัดมาวูบหนึ่ง ซิงโมเหยียนได้กลิ่นชะมดชัดจางๆ พิษกุ
ที่ออกฤทธิ์กลางทรวงอกเขาเมื่อครู่สงบลงในพริบตา เหมือนกับตอนที่มัน
กำเรียบขึ้นอย่างฉับพลันห่างกันทุกสิบคืน มันหายไปอย่างรวดเร็วเหมือนว่า
ไม่เคยมีพิษนี้อยู่เลย

ซิงโมเหยียนผ่อนลมหายใจยาว สีเลือดในดวงตาจางหายไปอีกครั้ง
จริงดังที่คิดไว้ การคาดเดาของเขาถูกต้อง เจ้าตัวเล็กนี้สามารถระงับ
พิษกู่ในตัวของเขาได้ ยามนี้มันดูระวังตัวมาก เหมือนจะไม่เชื่อใจเขาอย่างยิ่ง
ซิงโมเหยียนขยับมือช้าๆ จับชะมดชัดตัวนั้นเอาไว้อย่างแผ่วเบา
ครั้งนี้เจ้าตัวเล็กไม่ขยับหลบ แม้ว่าจะเกร็งไปทั้งตัวเหมือนตื่นกลัวมาก
แต่มันก็ไม่คิดจะวิ่งหนีเขาอีก

ซิงโมเหยียนจับมันมาวางไว้ในมือ เจ้าก้อนกลมเล็กขนฟูมีขนาดใหญ่
เท่าฝ่ามือเขาเท่านั้น ดูไปแล้วน่าจะเป็นเพียงแค 'ลูกสัตว์' ดวงตากลม
สีเขียวใสเบิกโต กำลังมองเขาอยู่

"ท่าทางดูโง่ๆ" ซิงโมเหยียนพูดบ่น

ท่านสิโง่ ท่านโง่ทั้งตระกูลเลย!

หรุเสี้ยนน้นอยากจะชวนหน้าเขาสักรอยเสี่ยเหลือเกิน
 อย่างนางเรียกว่า 'น่ารัก' ต่างหาก
 องค์กรที่ยื่นอยู่ข้างๆ เบิกตาโตอ้าปากค้าง "ชื่อจื่อ...นี่ท่าน...
 ท่านไม่เป็นอะไรแล้วหรือขอรับ"

"อืม พวกเรากลับกันเถอะ" ซิงไม่เหยียนอุ้มชะมดเช็ดไว้ในอ้อมอก
 แล้วหมุนตัวเดินเข้าไปในเขตลานล่าสัตว์

"นั่นใครนะ! หยุคนะ!" ด้านหน้ามีเสียงทหารเอ่ยถามขึ้น
 ซิงไม่เหยียนกำลังจะตอบ ก็รู้สึกว่ามีเจ้าตัวเล็กในอ้อมอกเตะขาหลังวุ่น
 พอเขาก็หันหน้าลงมองดูก็เห็นชะมดเช็ดตัวนั้นพยายามจะมุดอ้อมอกเขา
 มันแหวกเสื่อออกของเขาแล้วมุดเข้าไปในเสื่อตัวกลาง...

ทรงเล็บแหลมเล็กกวาดผ่านร่างกายของเขา พุดไม่ถูกว่าเจ็บหรือจี้ก็จี้
 ซิงไม่เหยียนยื่นมือไปเตรียมจะจับมันออกมา แต่มันกลับมุดเข้าไป
 ลึกขึ้นและผลุบหายเข้าไปในเสื่อตัวกลางของเขาทั้งตัว

ในตอนนี้องเบื่องหน้าเขาปรากฏคนหลายสิบคน แต่ละคนถือคบไฟ
 "ใครนะ!"

ซิงไม่เหยียนไม่ได้ตอบ เสวียนอวีจึงตะคอกเสียงเข้มกลับไปแทน
 "บังอาจ! รองตุลาการศาลต้าหลี่อยู่ที่นี้ อย่าเสียมารยาท!"

เหล่าทหารตกตะลึงพลางก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย
 แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่าอะไรคือ 'รองตุลาการศาลต้าหลี่' แต่ชุดขุนนาง
 ที่อยู่บนร่างอีกฝ่ายนั้นพวกเขาล้วนรู้จักดี

เสื่อคลุมลายนกกกระเรียนต้นเมฆปักด้วยเส้นไหมสีเหลือง เขียว แดง
 และม่วง เหวประดับหยกแก้ว... นั่นคือเครื่องแต่งกายของขุนนางชั้นสี่

เหล่าทหารค่อยๆ เปิดทาง สีหน้าของชิงโมเหียนเย็นชายิ่ง ก้าวเดิน นำเสวียนอวี่ไปยังเขตลานล่าสัตว์อย่างไม่เร็วไม่ช้า

"ไม่รู้ว่ารองตุลาการเห็นชะมดเซ็ดสีดำตัวหนึ่งหรือไม่ขอรับ" ทหารข้างหลังที่ดูเหมือนเป็นผู้นำเอ่ยถามขึ้นอย่างทนไม่ไหว

ชิงโมเหียนชนะงักผีเท้า ขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกว่่าเจ้าตัวเล็กในเสื้อพยายามเกาะตัวเขาแน่น เหมือนอยากจะทำตัวเองไม่ให้ล้มตกลงไป

"ไม่เห็น" เขาพูดเสียงเรียบ ขณะเดียวกันก็เพิ่มความเร็วของผีเท้า และเดินจากไปโดยไม่หันหน้ามามองอีกเลย

หรุเสวียนั่นตอนนี้รู้สึกเสียใจมาก นางคิดแต่จะซ่อนตัว ใครจะรู้ว่่าถึงกับมุดเข้ามาในเสื้อชั้นในสุดเสียแล้ว

โตมาจนปานนี้ นางเคยเห็นแต่ร่างผอมแห้งของผู้เป็นจอมเวท แต่การได้แตะเนื้อต้องตัวชายหนุ่มอย่างแนบชิดแบบนี้นับเป็นครั้งแรก

และสิ่งที่ทำให้นางสติแตกที่สุดก็คือผิวของเขาลื่นมาก นางเกาะไม่ติดเลย ร่างไหลลงต่ำอย่างควบคุมไม่อยู่

อย่านะ ถ้าต่ำลงไปกว่านี้...ถ้าต่ำลงไปกว่านี้ก็ถึง 'เขตหวงห้าม' แล้ว!

4

ซิงโมะเหยียนก้าวยาวเข้าไปในกระโจม ตลอดทางนี้เขาเดินไปอย่าง
เร่งรีบ แม้แต่ลมหายใจก็ยังปรับไม่ทัน

เสวียนอวี่กังวลใจมาก กำลังจะสอบถามก็ได้ยินซิงโมะเหยียนเอ่ยด้วย
เสียงเย็นชาขึ้นว่า "ไปขอยาสมานแผลจากหมอหลวงมาสักหน่อย"

เสวียนอวี่จึงจำต้องรับคำแล้วจากไปทันใด

ม่านกระโจมเพิ่งปิดลง ความสงบนิ่งบนใบหน้าซิงโมะเหยียนก็หายไป
จนสิ้น เขากระซอกเปิดเสื้อตนเองอย่างลนลาน แล้วยื่นมือเข้าไปตั้งใจ
จะจับเจ้าตัวเล็กที่ซุกซ่อนอยู่ในเสื้อของเขาออกมา

หูเสวียนั่นตอนนี้วิ่งมุดอยู่ในเสื้อของเขาจนหัวหมุน ร่างไหลลงต่ำ
ไม่หยุด มองเห็นช่วงเอวของเขาแล้ว เลื่อนต่ำลงไปอีกก็ถึง 'เขตหวงห้าม'
ที่แสนอันตรายแล้ว

เพื่อถอดเสื้อตัวนอกออก ซิงโมะเหยียนจำต้องคลายแถบรัดเอว

ออกก่อน

ผู้ใดจะคิดว่าเขาเพิ่งคลายแถบรัดเอวออกก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา
เจ้าตัวเล็กในเสื้อของเขาไหลเลื่อนลงมาโดยไม่มีอะไรขัดขวาง
ทรงเล็บแหลมเล็กวาดผ่านส่วนท้องของเขาอย่างไม่ปราณี...

ชิงโม่เหยียนสูดลมหายใจเข้าลึกพลางยื่นมือเข้าไปในกางเกง
คิดจะจับชะมดเช็ดตัวนั้นไว้

"ชื่อจื่อ ยามาแล้ว..." เสวียนอวี่ถ้อยยาวึงเหยาะๆ เข้ามา ผลปรากฏว่า
ตอนที่เขาเห็นพฤติกรรมยามนี้ของชิงโม่เหยียน... กลับนิ่งเป็นหินอยู่ตรงนั้น
รองตุลาการศาลต้าหลี่ ชื่อจื่อแห่งจวนโหว... กำลังดิ่งกางเกง
อีกมือหนึ่งยื่นเข้าไปในกางเกง...

"ข้าไม่เห็นอะไรเลย!" เสวียนอวี่ก้มหน้าลงและรีบเดินตัวแข็ง
ถอยออกไป

ชิงโม่เหยียนหน้าเขียวอมม่วง "ใส่หัวกลับมาเดี๋ยวนี้!"

ตอนที่เสวียนอวี่ถ้อยากลับเข้ามาอีกครั้ง ชิงโม่เหยียนก็จับ 'ตัวต้นเรื่อง
เลวร้าย' นั้นได้แล้ว

หูเสวียนันนเบิกดวงตาโตอย่างผู้บริสุทธิ์ ดวงตาสีเขียวใสเปล่งประกาย
จนแทบจะกลายเป็นดวงดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืนอยู่แล้ว

ข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น ข้าเป็นแค่สัตว์ที่ไม่รู้ชื่อไหนเห็นตัวหนึ่งเท่านั้น...

ชิงโม่เหยียนมองดูชะมดเช็ดที่นั่งอยู่บนตักของเขา มุมปากกระตุก
ขึ้นมา "ข้าไม่รู้เลยว่าที่แท้สัตว์อย่างชะมดเช็ดจะลามกเช่นนี้"

หูเสวียนันนใช้เท้าปิดหน้าทันใด

หมดกันๆ ความสง่างามของข้า ถูกฝังกลบไปหมดแล้ว

เพราะบาดแผลหลังคอกของนางค่อนข้างหนัก ดังนั้นหลังจาก
ซึ่งไม่เหยียนช่วยททายาให้นางแล้วจึงใช้ผ้าพันไว้สองแถบหลวมๆ สูดทำยา
ยังใส่กุญแจเหมือนล่ามนักโทษให้ด้วย

เห็นชะมดเช็ดตัวนี้ทำหน้าที่ 'รังเกียจ' ซึ่งไม่เหยียนในดวงตากลับ
ทอประกาย

มิน่าเล่าคนข้างนอกเหล่านั้จึงตามหามันไปทั่ว สัตว์ที่มีความฉลาด
เช่นนี้คิดว่าคงจะฟังภาษามนุษย์ได้กระมัง

เดิมทีมันต้องถูกนำถวายเป็นของแต่ใช้เป็นเหยื่อในการล่าสัตว์ แต่
ตอนนี้ดูไปแล้ว เขาจำเป็นต้องเก็บมันเอาไว้

เมื่อคิดว่ามีมันอยู่ วันหน้าก็ไม่ต้องทนทุกข์ตอนที่พิษงูกัดกำเริบ
ความรู้สึกของเขาก็ผ่อนคลายเป็นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

นอกจากระใจยังคงมีเสียงทหารเดินไปมาลอดเข้ามาอยู่บ่อยครั้ง
หูเสี่ยวนันหันตั้งขึ้นด้วยความหวาดผวา กลัวว่าพวกเขาจะเข้ามาหาที่นี่

ซึ่งไม่เหยียนเห็นถึงความหวาดกลัวในดวงตาของมันได้อย่างชัดเจน
จึงพูดเสียงเบาขึ้นว่า "ขอเพียงเจ้าอยู่อย่างเชื่อฟังข้างกายข้า ข้าจะ
ไม่มอบตัวเจ้าออกไปแน่นอน"

หูเสี่ยวนันงงหน้ามองเขาอย่างตกใจ

ท่าน...มันใจได้อย่างไรว่าข้าจะเข้าใจคำพูดของท่านได้

ซึ่งไม่เหยียนสังเกตเห็นว่า "ไปหาของกินมาให้เจ้าตัวเล็กนี้สักหน่อย"

สีขนของมันดำสนิท เห็นท้องมันแบนราบ คิดว่ามันคงหิวมาเป็น
เวลานานแล้ว

พอได้ยินว่ามีของกิน ดวงตาของหูเสี่ยวนันก็เปล่งประกายทันที

เจ้านาย... ท่านช่างเป็นคนดี นี่คือเจ้านายผู้เมตตาในตำนานกระมัง
หัวที่มีขนปุยคลอเคลียไปกับมือของเขา

ไม่ว่าอย่างไรก็สามารถหาเจ้านายที่ดูแลนางจนอิมท้องได้ก่อน
ก็ไม่เลว เรื่องหลังจากนี้รอแผลของนางหายดีแล้วค่อยว่ากันอีกที

ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยความหวังและการรอคอย ในที่สุดเสวียนอวี
ก็กลับมา

หูเสวียนนัยนี้อยู่บนตักของชิงโมเหยียน ขยับขาทั้งสองอย่างตื่นเต้น
สามวันแล้ว นางหิวมาสามวันเต็มแล้ว

เสวียนอวีหีบจานใบหนึ่งมาวางบนพื้น

หูเสวียนนันทนไม่ไหวอีกต่อไป นางยึดตัวมองไปในจาน ก่อนจะเห็น
เสวียนอวีโยนของสิ่งหนึ่งลงไปโน้น... หนูตาย

ไมตรีของเราเป็นอันขาดกัน!

หูเสวียนนักรอหน้าดำหน้าแดงในทันที

ไหนไมตรีนายบ่าวที่ตกลงกันไว้เล่า!

เหตุใดทุกคนล้วนคิดว่าข้าต้องกินสิ่งนี้ ชีวิตของข้าทำไม่ถึงได้รัตน
แบบนี้...

5

เสวียนอวีจ้องมองชะมดเซ็ดที่พองขนอย่างไม่เข้าใจ
"เจ้าคิดว่ามันชอบกินสิ่งนี้หรือ" เสียงของชิงไม่เหยียนเย็นซาขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด

เสวียนอวียกมือข้างหนึ่งเกาหลังหัวด้วยท่าทางใส่ชื่อ "ข้าคิดว่า
มันชอบมาก ท่านดูสิ มันตื่นเต้นเพียงใด"

ตื่นเต้นกับน้องสาวเจ้าสิ ข้ากำลังโกรธอยู่ต่างหาก!

หูเสวียนอวีฟังพจนมหายใจฮึดฮัด ถ้าเอาของแบบนี้มาให้ข้ากินอีก
ข้าจะขวนหน้าเจ้าเป็นเส้นมันฝรั่งเลย!

นางแยกเขี้ยวขูเสวียนอวี แต่เสียงที่ออกมากลับเบาหวิวอย่าง
เห็นได้ชัด ไม่มีความน่าเกรงขามแม้แต่น้อย

ทันใดนั้นมือใหญ่ข้างหนึ่งก็มาบังสายตาของนาง

ในช่วงที่หูเสวียนอวีตกตะลึง มือข้างนั้นก็ยื่นเข้ามาหาแล้วบีบให้

นางอ้าปากขึ้น

นิ้วสากเคลื่อนไปมาในปากของนางอย่างอู้อาจ ทำให้นางต้องรีบ
หลบหลีก อยากรจะคายนิ้วของอีกฝ่ายออกมา

"ยังเป็นพิน้ำนมอยู่นี่" ซิงไม่เหยียนสำรวจพินของนาง "เสียนอวี
ไปที่ห้องครัวใหญ่ของนมแพะมาสักหน่อย"

นมแพะหรือ!

หฐเสียนันดวงตาเปล่งประกาย

แม้จะเหม็นสาบไปบ้าง แต่อย่างไรเสียก็เป็นอาหารของคน นาง
จึงได้แต่อดทนรอ

ไม่นาน เสียนอวีก็ยกชามเล็กใบหนึ่งเข้ามา

ครั้งนี้ซิงไม่เหยียนไม่ได้ให้เสียนอวีวางชามไว้บนพื้น แต่ยื่นมือไป

รับมา

"ชื่อจื่อ" เสียนอวีลั้งใจ "ให้ข้าบ่อนักพอ"

ในสายตาของเขา นายของเขาจับพูกันได้ จับกระบี่ได้ แต่จะให้
อีกฝ่ายมาบ่อนอาหารชะมดเข็ดได้อย่างไร

ซิงไม่เหยียนถือชามนมแพะอุ่นครึ่งชามไว้ในมือพลางเอ่ย "ไม่ต้อง
หรอ กเจ้าออกไปเถอะ"

หฐเสียนันไม่สนใจความเรียบร้อยและสำรวมของสตรีที่ตรงาม
ก็กระโจนเข้าไปก้มหัวลงในชามทันที

"อึกๆๆ..."

ให้ตายเถอะ ชามนี้ทำไม่ลึกแบบนี้ ข้าจะจมน้ำตายแล้ว

หฐเสียนันตื่นชุกชลัก อยากรจะยกหัวขึ้นจากนมแพะ แต่ว่า

สำหรับนางแล้ว ซามนี่ลึกเกินไปจริงๆ ยามนี้ข้าหลังของนางถึงกับชี้ค้ำ
อยู่กลางอากาศแล้ว

หรือว่า...จุดจบของนางต้องจมน้ำตายอยู่ในซามนี่ นางเหมือน
จะมองเห็นปูที่ล่องลับไปแล้วในทันที

จอมเวทเฒ่าลูปปลายคาง ยิ้มตาหยีพูดกับนางว่า "นั่นมัน
พยายามเข้า ธิบพาลานเซยของปูกลับปนะ"

หา?! นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!

ในช่วงสำคัญ ซิงโมะเหยียนก็ลากนางออกมา

หรูเสี่ยวนันไบหน้าเต็มไปด้วยนมแพะ ใสไม่หยุด นางรู้สึกกลัวมาก
ยังคิดว่าปูจอมเวทเฒ่าจะพานางลงยมโลกไปด้วยเสียอีก

ซิงโมะเหยียนขมวดคิ้วใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าให้นาง "ไม่เคยเห็น
สัตว์ที่โง่งอย่างเจ้ามาก่อนเลย"

หรูเสี่ยวนันได้ยืนเช่นนั้นก็พลันหน้าสลด

ซิงโมะเหยียนเอียงซามเล็กน้อย หรูเสี่ยวนันจึงได้ตีมนอิมในที่สุด
ก่อนจะลูปห้องกลมเล็กแล้วอ้าปากหา

เสียงอึกทิกนอกระโຈມยังคงมีมาเป็นช่วงๆ

ซิงโมะเหยียนสะบัดแขนเสื้อดับไฟในกระโຈມ เป็นครั้งแรกในชีวิต
ที่เขาสามารถนอนหลับสบายได้ในค่ำคืนที่พิษกุก่าเริบ นี่เป็นเรื่องที่เขา
ไม่กล้าคิดฝันมาก่อนเลย

ในความมืด เขามองดูเจ้าขนปุยที่ขดเป็นก้อนกลมหมอบนอน
หลับสบายอยู่บนตัวเขา เกลียวคี่นฟุ้งขึ้น ประกายบางอย่างพุ่งวาวขึ้น
ในดวงตาดำขลับ

นี่คือสิ่งที่เรียกว่าฟาลีซิติเซ่หรือไม่ มีเจ้าตัวเล็กนี่อยู่ ในที่สุด เขาก็มีโอกาสจะไปหาสุตρυยาถอนพิษกู่เหล่านั่นได้แล้ว อีกทั้งยังมีเรื่อง บางอย่างที่ต้องใช้เวลาต้องโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำแล้วด้วย

ตอนที่หูเสียวมันตื่นขึ้นมา เป็นเช้าของวันรุ่งขึ้น

นางถูกเสียงกลองทำให้ตกใจตื่น ก่อนจะพบว่าในกระโจมเหลือนาง เพียงคนเดียว ซึ่งไม่เหยียนไม่รู้จะไปไหนเสียแล้ว

นางขยับพลิกตัว ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ พอหันหน้า ไปดูก็เห็นแถบผ้าไหมแถบหนึ่งผูกไว้ที่ขาหลังของนาง ปลายอีกด้านของ แถบผ้าไหมผูกติดไว้กับขาโต๊ะข้างเตียง

ท่าน...เห็นข้าเป็นสัตว์แล้วล่ามข้าเอาไว้หรือ!

นางพยายามกระชากแถบผ้าไหม

คนเลว ไหนเล่าความเชื่อใจพื้นฐานที่มนุษย์พึงมีต่อกัน นี่กลัวว่า ข้าจะหนีไปหรือ

ในตอนนี้นางออกแรงกระชากแถบผ้าไหมบนขาอย่างเต็มกำลัง เเงาร่างสีขาวยาวหนึ่งก็แอบลอบเข้ามาในกระโจม...

6

หูเสีวนั้นเบิกดวงตากลมโต
เดียวชาวกระหายเลือดตัวนั้นอีกแล้ว! มันจะเอาอย่างไรกันแน่
ทำไมจึงไล่ล่าข้าไม่ยอมปล่อยแบบนี้นะ

เพราะบนขาถูกแถบผ้าไหมพันเอาไว้ หูเสีวนั้นอยากหนีก็หนีไม่ได้
ทำได้เพียงมุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม

ภายในระจิมเงียบสนิท ผ่านไปนานก็ยังไม่ได้ยินเสียงความ
เคลื่อนไหวอะไร

หูเสีวนั้นอดใจไม่ไหวยื่นหัวออกมาและมองสำรวจไปโดยรอบ
ทันใดนั้นเอง ปากใหญ่แหลมคมก็ปรากฏตรงหน้านาง นางตกใจ
จนขนพองทั่วตัว

เดียวชาวฟาตกรงเล็บลงมาและตะปบจนนางมองเห็นดวงดาว
หลังคอผู้ลี้ภัย จากนั้นร่างของนางก็ถูกลากออกจากผ้าห่ม

เตี๋ยขาวลากหูเสื้อยวนั้นกระโดดลงจากเตียง แต่เพราะขาผูก
แถบผ้าไหมเอาไว้ เตี๋ยขาวไม่อาจดึงตัวนางออกไปข้างนอกได้ สุดท้าย
มันจึงปล่อยตัวหูเสื้อยวนั้นแล้วหันไปกัดแถบผ้าไหมแทน

หูเสื้อยวนั้นขดตัวอยู่ด้านข้างอย่างเงิบๆ เหมือนหมดแรงจะขัดขึ้น
ทว่าในตอนที่เตี๋ยขาวกัดแถบผ้าไหมขาดได้อย่างราบรื่น หูเสื้อยวนั้น
ก็กระโดดขึ้นไปบนโต๊ะในทันที

บนโต๊ะมีกาน้ำชาวางอยู่หนึ่งใบ ฝาเปิดเอาไว้ ขนาดของกาน้ำ
ใหญ่กว่าตัวนางเล็กน้อย ปากกาแคบมาก

เดิมที่ตัวของนางลอดผ่านปากกาไม่ได้ แต่ในช่วงความเป็นความตาย
นางไม่รู้ไปเอาแรงมาจากที่ใด จึงพยายามเบียดตัวเข้าไปข้างในได้สำเร็จ
ตอนที่เตี๋ยขาวกระโจนเข้ามา นางก็เบียดตัวเข้าไปในกาน้ำชา
ได้ทั้งตัวโดยสมบูรณ์แล้ว

กาน้ำชาถูกเตี๋ยขาวชนจนตกจากโต๊ะ กลิ้งซลุกๆ ไปบนพื้น แต่
ไม่ได้แตก

หูเสื้อยวนั้นที่อยู่ด้านในลอบตีใจยกใหญ่

เตี๋ยขาวตัวใหญ่กว่านาง กรงเล็บยื่นเข้าไปในกาน้ำชาไม่ได้
มันกระวนกระวายจนชนปากกาน้ำชาไม่หยุด

"เจ้าตัวเล็ก เก่งจริงก็เข้ามาสิ" หูเสื้อยวนั้นขดตัวอย่างได้ใจอยู่ใน
กาน้ำชา

เตี๋ยขาวเดินวนไปมารอบกาน้ำชาพลางส่งเสียงซู่ผ่านลำคอ

กาน้ำชาถูกมันบดหมุนไปมา หูเสื้อยวนั้นสัมผัสถึงความรู้สึกคล้าย
กำลังเมารถเมาเรือที่ละนิด

รีบหยุดเดี๋ยวนี้ จะอ้วกแล้ว...

ในตอนนี้อเองมีเสียงทหารลอดเข้ามาจากข้างนอก "มีคนอื่น สัตว์วิเศษที่หนีไปเข้าไปในกระโจมนี้ รบกวณเปิดทางด้วย พวกเรา รับคำสั่งมาตรวจค้น"

จากนั้นหรือเสียนันก็ได้ยินเสียงของเสวียนอวี เหมือนเขาคิดจะ ขวางทหารเหล่านั้น แต่สุดท้ายคนเหล่านั้นยังคงบุกเข้ามา

เดี่ยวชาวทิงกาน้ำชาแล้ววิ่งผลุบหายออกไปทันที

"อยู่ที่นั่น!" มีคนตะโกนขึ้นด้วยความตกใจ

เดี่ยวชาววิ่งลอดขาทหารไปเสียแล้ว

"ไม่ใช่ตัวนี้"

ตอนเสวียนอวีเข้ามาเห็นสภาพในกระโจมก็ตกตะลึงไปเล็กน้อย

ชะมดเซ็ดตัวที่ซ่อจ้อบอกให้เขาเฝ้าไว้ก่อนออกไปในตอนเช้ายามนี้ หายไปแล้ว แต่อยู่ต่อหน้าเหล่าทหารเขาจะแสดงอาการผิดปกติไม่ได้ เด็ดขาด เพราะชะมดเซ็ดตัวนั้นเป็นของบรรณาการ พวกเขาควรจะ มอบมันให้พวกอีกฝ่ายตั้งแต่นั้น

แต่ด้วยมันสามารถระงับพิษกู่ในตัวซ่อจ้อได้ แม้จะต้องทำผิด โทษฐานหลอกลวงเบี่ยงสูง เขาก็พูดเรื่องนี้ออกไปไม่ได้อย่างแน่นอน

พวกทหารตรวจค้นไปทั่ว หรือเสียนันหลบอยู่ในกาน้ำชา ถูกคน เหล่านั้นเตะโดนอยู่หลายครั้ง กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนพื้น นางกุมหัว อธิษฐานในใจด้วยความมึนงงขอให้คนเหล่านี้รีบจากไปโดยไว

"ใครให้พวกเจ้าเข้ามา"

ยามนี้เองเสียงเย็นชาของบุรุษผู้หนึ่งก็ดังขึ้นตรงประตู

"รองตุลาการ" ทหารที่ทำทางเหมือนหัวหน้าเข้าไปคารวะ "พวกข้า
รับคำสั่งมาค้นหาลัดคว่ำพิเศษที่หนีไปขอรับ"

แววตาแหลมคมของซิงโมเหยียนกวาดมองไปทั่ว สุดท้ายเลื่อนมาที่
แถบผ้าไหมข้างเตียงที่ถูกกัดขาด ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น

"ฮ่องเต้ทรงมีบัญชาให้พวกเจ้ามาค้นหาหรือ" ซิงโมเหยียนเอ่ยถาม

"เป็นพระบัญชาของรัชทายาทขอรับ" ทหารผู้นั้นอธิบาย

ซิงโมเหยียนแค้นเสียงสลดเย็นชาหนึ่งทีก่อนจะกล่าว "ออกไปให้หมด"

"แต่ว่า..."

"ออกไป!" ซิงโมเหยียนสีหน้าเย็นชา "ที่พักรักษาของชั้นสี่ไม่อนุญาต
ให้คนนอกเข้าหากไม่มีพระบัญชาจากฮ่องเต้ กฎระเบียบนี้พวกเจ้า
ไม่รู้หรือ"

ทหารนายหนึ่งเห็นดังนั้นก็ลอบกระตุกแขนผู้นำของตนเองทันที
"ในเมื่อเป็นเช่นนี้... พวกข้าก็ไม่รบกวณได้เท่าพักผ่อนแล้ว"

จากนั้นเหล่าทหารก็ทยอยเดินออกไป

ซิงโมเหยียนเหลือบมองเสวียนอวีที่ซ่อนอยู่ด้านข้าง

เสวียนอวีหน้าแดงพลางเอ่ย "เป็น... ความผิดของข้าเอง... ขวาง
พวกเขาไว้ไม่ได้..."

"ไปเฝ้าไว้" เห็นได้ชัดว่าซิงโมเหยียนไม่มีเวลาจะโกรธเขา

เสวียนอวีก็ม้วนหน้าเดินออกไปนอกประตูอย่างเศร้าสลด

รอนันในกระโถมเหลือเพียงซิงโมเหยียน เขาก็หยิบเศษแถบผ้าไหม
ที่เหลือครึ่งเดียวนั้นขึ้นมาจากพื้น

ส่วนที่ขาดทิ้งรอยพันกัดเอาไว้ แต่ไม่ใส่ใจเรื่องที่พื้นน้ำมันของ

เจ้าตัวเล็กนั้นจะทำได้อย่างแน่นอน

"เจ้าตัวเล็ก ออกมา" ซิงไม่เหยียนเรียกเสียงเบา

7

หฐเสียนันถูกเตะกลิ้งไปมาอยู่ในกาน้ำชาเป็นเวลานานจนคลื่นเหียนแล้ว พอนางได้ยินเสียงซิงโม่เหียนเรียกเช่นนี้จึงลงยืนหัวออกมาจากกาน้ำชา

แต่ว่า...มันติด

นี่มันเรื่องบ้าอะไร! ออกไม่ได้!

นางพยายามใช้กำลังอันน้อยนิดทั้งหมดแล้ว แต่หัวก็ยังยื่นออกมาไม่ได้เสียที

หฐเสียนันพลิกตัวไปมาในกาน้ำชาจนเหนื่อยและหายใจหอบซิงโม่เหียนยืนอยู่ตรงนั้น สีหน้านิ่งขริม เขาเอียงหัวเหมือนกำลังตั้งใจฟังอะไรบางอย่าง

ทันใดนั้นเขาก็ย่อตัวลง สายตาแหลมคมกวาดมองบนพื้น

ข้าวของหล่นกระจัดกระจายอยู่บนพื้น เขายื่นมือไปหยิบกาน้ำชา

ขึ้นมา

"จืดๆ" มีเสียงเบาหวีดดังออกมาจากในกาน้ำชา

ซึ่งไม่เหยียนมองไปที่กาน้ำชา เห็นเพียงปากแหลมที่มีขนฟูยื่น
ออกมาจากปากกาน้ำชาที่เล็กแคบ มือที่ถือกาน้ำชาก็หยุดชะงัก

หูเสี่ยวฉวนเบิกดวงตาสีเขียวอย่างน่าสงสาร...

ช่วยข้าออกไปที ข้าติดอยู่ในนี้

ซึ่งไม่เหยียนมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น เขามองสำรวจจากน้ำชาอย่าง
ละเอียด "เจ้าเข้าไปได้อย่างไร"

หูเสี่ยวฉวนหันหน้าเศร้า...อย่าสนใจรายละเอียดพวกนั้นได้หรือไม่

ซึ่งไม่เหยียนดึงผ้าห่มลงมาจากเตียง คลุมไว้บนกาน้ำชา จากนั้น
ใช้ด้ามกระบี่เคาะลงไปอย่างแรง

หูเสี่ยวฉวนที่ตกลงไปอยู่ในความมืดรู้สึกว่าการน้ำชาสิ้นสะเก็ทือน
เกิดเสียงดังทีหนึ่ง ก่อนที่บนตัวกาน้ำชาจะมีรอยร้าวเกิดขึ้นหนึ่งรอย

ซึ่งไม่เหยียนดึงเศษกาน้ำชาออก ชะมัดเซ็ดสีดำตัวหนึ่งก็ปีนออกมา
อย่างตุลิกทุเล

เพราะในกาน้ำชาเดิมที่ใส่น้ำชาไว้ครึ่งกา ดังนั้นหูเสี่ยวฉวนจึง
เปียกปอนไปทั้งตัว

สัญชาตญาณสัตว์ทำให้หลังจากมุดออกมาแล้วนางก็ออกแรง
สะบัดขนอย่างแรง

พื้บพื้บๆ

หลังฝนน้ำชาพ่นผ่าน นางก็เตรียมจะแสดงความขอบคุณ 'เจ้านาย'
ที่ช่วยนางออกมาอย่าง 'มีน้ำใจไม่ตรี'

ที่ว่าพอเงยหน้าขึ้นก็ตกใจที่เห็นชิงโมเหยียนถูกน้ำชากระเซ็นใส่ เต็มหน้า มีหน้าข้ามบนหน้าผากยังมีใบชาติติดอยู่อีกด้วย...

"ถ้าไม่อยากตายก็อยู่สงบๆ" ชิงโมเหยียนใช้ผ้าเช็ดหน้าก่อน จากนั้นค่อยเช็ดน้ำชาบนตัวนางจนสะอาด และไม่สนใจว่านางจะแฉ่งหรือไม่ เขาก็ยกตัวนางขึ้นแล้วมัดใส่คอเสื้อทันที

แต่ครั้งนี้เขาระวังมาก ไม่ยอมให้เจ้าตัวเล็กมุดเข้าไปในเสื้อตัวกลางของตนเองได้อีก

"ฟังให้ดี นับจากนี้เป็นต้นไป เจ้าซ่อนตัวอยู่ตรงนี้ ห้ามขยับและห้ามส่งเสียง" เขาออกคำสั่ง

หูเสี่ยวฉานพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

ชิงโมเหยียนรีบขยับจัดเสื้อผ้า แล้วตะโกนเรียกเสวียนอวี้อยู่นอกประตูเข้ามา

"เก็บของ พวกเราไปกันเถอะ"

"ไป? ไปที่ใดขอรับ" เสวียนอวี้อ่อยถามด้วยหน้าตาสงสัย

"กลับเมืองหลวง" ชิงโมเหยียนหยิบหมวกมานำแพรมา ก่อนจะใช้ผ้าโปร่งสีดำติดหมวกปิดบังใบหน้าเอาไว้

แม้จะมีคำถามเต็มห้อง แต่เสวียนอวี้อย่างคงเดินตามไปอย่างเชื่อฟัง เมื่อทั้งสองเดินออกจากค่ายพักแรมของลานล่าสัตว์ก็มีคนเตรียมม้ารออยู่นอกประตูค่ายแล้ว

"รองตุลาการ นี่คือน้ำที่ท่านต้องการขอรับ" มีทหารยื่นเชือกบังคับม้ามาให้

ชิงโมเหยียนมือถือเชือกเตรียมจะขึ้นม้า พลันได้ยินเสียงคนพูดขึ้น

ด้านหลังว่า "ชื่อจื่อจื่อ" "

พอหันมองไปตามเสียงก็เห็นเป็นคุณชายอายุน้อยในชุดเรียบง่าย
ผู้หนึ่งเดินออกมาจากในค่าย

จึงไม่เหยียนมอบเชือกให้เสวียนอวี่แล้วประสานมือคารวะทันที
"ถวายบังคมรัชทายาท"

"ชื่อจื่อจะไปไหนหรือ" องค์รัชทายาททำที่อ่อนโยน ไม่วางท่าเย่อหยิ่ง
แม้แต่น้อย ดูเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามสุขภาพเรียบร้อยคนหนึ่ง

"สุขภาพไม่ดี" ดังนั้นจึงทุลลากับฮ่องเต้ไปแล้ว ขอตัวกลับไปก่อน"
จึงไม่เหยียนกล่าว

"อ้อ เช่นนั้นก็น่าเสียดาย" องค์รัชทายาทไขแขนเสื้อป้องปาก โอเบาๆ
อยู่พักหนึ่ง "ได้ยินมานานแล้วว่าชื่อจื่อสุขภาพไม่ดีตั้งแต่เด็ก ข้าเอง
ก็เช่นกัน เดิมจะมალ่าสัตว์เป็นเพื่อนเสด็จพ่อ น่าเสียดายแม้แต่โอกาส
จะขึ้นมალ่าสัตว์ด้วยตัวเองก็ยังมี..."

จึงไม่เหยียนก้มหน้า พังองค์รัชทายาท 'โอดครวญ' ไม่หยุด แล้ว
ขมวดคิ้วเล็กน้อย

เขากับองค์รัชทายาทไม่นับว่าสนิทกันมากนัก เหตุใดอีกฝ่ายจึงตั้งใจ
มาพูดคุยเรื่องเหล่านี้กับเขา

"รัชทายาท ยามนี้ไม่นับว่าเช้าแล้ว กระทบต้องเร่งเดินทาง
ขอตัวก่อนพะยะค่ะ" จึงไม่เหยียนรีบคารวะ ไม่รอให้องค์รัชทายาท
เอ่ยปากก็หมุนตัวไปรับสายบังเหียนม้าแล้วพลิกตัวขึ้นหลังม้าทันที

เสวียนอวี่ขึ้นม้าแล้วก็ขี่ตามหลังจึงไม่เหยียน ทั้งสองควมม้าจากไป
ในที่สุด

องครักษ์ทนายทยืนอยู่หน้าค้าย มองดูแผ่นหลังม้าศึกสองตัววิ่ง
จากไปไกล แวดตาส่องประกาย

ในตอนนี้องเดียวขาวตัวหนึ่งกระโดดออกมาจากพงหญ้า ปีนขึ้นไป
บนไหล่องครักษ์ทนายทอย่างคล่องแคล่ว

"พบสัตว์วิเศษตัวนั้นหรือไม่" องครักษ์ทนายทเอ่ยถาม

เดียวขาวร้องจี้ๆ สองที่ด้วยท่าทางหดหู่

"น่าเสียดาย จับสัตว์วิเศษตัวนั้นไม่ได้" องครักษ์ทนายทลอบ
ถอนหายใจ เผยรอยยิ้มไร้พิษภัยนั้นออกมาอีกครั้งพลางเกาคอเดียวขาว
ตัวนั้นเล่นอย่างไม่ใส่ใจ "ช่างเถิด ไม้รีบ พวกเรายังมีเวลาอีกยาวนาน..."

8

หูเสี่ยวนันติดตามซิงโมเหยียน ใช้เวลารุดเดินทางเก้าวันจึงถึงเมืองหลวง

นับจากกลับเข้าเมือง นางรู้สึกว่าคุณตาของตัวเองไม่พอใช้แล้ว สำหรับนางแล้ว ทุกที่มีแต่ความแปลกใหม่ ตั้งแต่โตมาจนปานนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นเมืองในสมัยโบราณด้วยตาตัวเอง

ท้องถนนผู้คนคึกคัก เสียงตะโกนขายของของแผงลอยข้างทาง ดังตอกันเป็นระลอก ในอากาศมีกลิ่นหอมของอาหารลอยมาอยู่เนืองๆ

กลิ่นหอมนั้นยั่วยวนจิตใจของนางอยู่ตลอด ช่วงเวลาที่ผ่านมาี้ทุกมื้อนางจะได้กินเพียงหมั่นโถวที่แฉนมพะจนนุ่มแล้วเท่านั้น อดอยากปากแห้งมานานแล้ว

นางเอลันเสียดปาก มองไปทางซิงโมเหยียนตาปริบๆ

คนผู้นี้เป็นเจ้าของที่มีเงิน นางรู้ว่าขอเพียงให้เขาเอ่ยปากนางก็

จะมีโอกาสอ้อมท้องได้

ชิงโม่เหยียนรับรู้ว่าถึงแววตาอันร้อนแรงของเจ้าตัวเล็กในอ้อมอก จึงเอ่ยถามขึ้นว่า "มองอะไร ฟันน้ำนมของเจ้ายังไม่หลุดเลย เนื้อขึ้นเดียว ก็ยังเคี้ยวไม่ไหว ยังอยากกินอย่างอื่นอีกหรือ"

มาพูดกระทบจิตใจคนแบบนี้ได้อย่างไรกันนะ ชิ!

หฐเสี้ยนนันทบกรามอย่างแรง แล้วหันหน้ากลับไม่มองเขาอีก

"โกรธหรือ" อยู่ด้วยกันมาหลายวันนี่ ชิงโม่เหยียนยิ่งพบว่าชะมดเขี้ยวตัวนี้น่าสนใจมาก

มันไม่เพียงฟังคำพูดของเขาเข้าใจ ยังมีอารมณ์ร่วมตามไปด้วย สิ่งทีกินเข้าปาก มันจะใส่ใจเป็นพิเศษ ทุกครั้งตอนเขากินอาหาร เขามักจะเห็นดวงตาของมันเปล่งประกาย ท่าทางคาดหวังอย่างมากว่า เขาจะแบ่งให้มันกินบ้างนั่นทำให้คนใจอ่อนได้

แต่น่าเสียดาย มันยังเป็นเพียงลูกสัตว์ แม้แต่เนื้อขึ้นเดียวก็ยังเคี้ยวไม่ได้

"เสวียนอวี๋ ไปซื้อขนมปี้หั่ว* มาสองซั้ง**" ชิงโม่เหยียนมองดูเจ้าตัวเล็กที่ไร้ความสดชื่นในอ้อมอกพาลงใจ

"ขอรับ" เสวียนอวี๋กระโดดลงจากหลังม้าและเดินไปยังร้านขายขนมปี้หั่วริมทางในทันใด

ขนมปี้หั่ว?

หูของหฐเสี้ยนนันทยกสูงขึ้นในทันที

* ขนมปี้หั่ว คือขนมแบ่งอบแบบใส่ไส้ชนิดหนึ่ง มีทั้งไส้เนื้อสัตว์และไส้ผลไม้

** ซั้ง (ซั้งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยมาตราชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีชื่ออยู่จนถึงปัจจุบัน

ไม่นานนัก เสวียนอวีก็กลับมา
 หูเสวียนันมองซิงไม่เหยียนเปิดกระดาดเคลือบน้ำมันออก ซ้ำใน
 ปรากฏของที่มีลักษณะเหมือนเจียนปิ่งกั่วจื่อ* สองชิ้น
 อะไรนะ คิดว่าจะเป็นของอร่อยเสยอ๊ก ของแบบนี้...
 ซิงไม่เหยียนหยิบชิ้นหนึ่งขึ้นมา กัดหนึ่งคำอย่างช้าๆ
 ไซ่ปู้เข้มนั้นไหลออกมา ส่วนขอบยังโรยเมล็ดหุเถา** เคลือบ
 เกิดน้ำตาลเอาไว้วด้วย
 โอวๆ ทนไม่ไหวแล้ว
 หูเสวียนันยึดตัวซิง สองกรงเล็บเล็กเกี่ยวเสื่อของซิงไม่เหยียน
 ไว้แน่น
 เจ้านายคนดี เจ้านายรูงามของข้า ข้าอยากกินด้วย
 เพื่อให้ได้กิน ต่อให้เสียนหน้านางก็ยอม
 อย่างไรเสยตอสนี้นางกลายเป็นสัตว์แล้ว แม้จะอยู่อย่างลำบาก
 ก็ดีกว่าต้องตาย หากหนีไปได้แล้วต้องประทังชีวิตด้วยหนุตาย สู้ประจบ
 เอาใจซื้อจื่อของท่านไหวอะไรตรงหน้านี้ก่อนดีกว่า อย่างน้อยเขาก็ไม่ซัง
 นางอยู่ในกรง
 และคนผู้นี้ดูไปแล้วก็รูงามอยู่ด้วย
 ซิงไม่เหยียนกัดขนมปี้หั่วอีกหนึ่งคำพลาถมองหูเสวียนันกึ่งยิ้ม
 กึ่งไม่ยิ้ม "อยากกินหรือ"

* เจียนปิ่งกั่วจื่อ หรือแป้งหวานทอดใส่ไข่ คือแป้งปรุงรสหวานทอดเป็นแผ่นบางลักษณะคล้ายมะตะบะ ใส่ไข่
 และอาจโรยผัก หรือใส่ได้อย่างอื่นแล้วม้วนแป้งห่อไส้ด้านใน มีต้นกำเนิดจากเทียนจินแล้วค่อยนิยมแพร่หลาย
 ในถิ่นอื่นในเวลาต่อมา

** หุเถา หรือเหอเถา หมายถึงวอลนัท

อยากกินๆ ซ้ำอยากกิน

นางพยักหน้าหงิกๆ

ซึ่งไม่เหยียนสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของชะมัดเซ็ดแล้วก็ยิ่ง
นึกสนุก มันฟังคำพูดของเขาดูจริงจัง และดวงตาสีเขียวคู่นั้นก็เต็มไปด้วย
ความปรารถนาที่มีต่ออาหาร

ช่างเป็นเจ้าของตัวเล็กที่พอใจอะไรได้ง่ายดีจริง ไม่เหมือนคนที่เขารู้จัก
เหล่านั้น... ต่อหน้าอย่างลับหลังอีกอย่าง

"แต่เจ้าจะเคี้ยวได้หรือ" ซึ่งไม่เหยียนยื่นขนมปังให้ล้วยอีกชิ้นหนึ่งให้มัน
พร้อมเอ่ยถาม

หูลูเสียวมันใช้เท้าหน้ากดท่อนกระดาศเคลือบน้ำมันเอาไว้แน่น
อ้าปากแล้วกัดลงไปทันที

จากนั้น...

ไม่มีหลังจากนั้นแล้ว

ฟันน้ำนมของนางฝังทะลุเบ้งนุ่มชั้นนอกของขนมปังแล้ว แน่นคับปาก
ติดอยู่อย่างนั้น

หูลูเสียวมันเงยหน้าขึ้นมองซึ่งไม่เหยียนด้วยสีหน้าเรียบเฉย ในใจนาง
ไม่มีความรู้สึกใด ซ้ำยังอยากหัวเราะอีกด้วย

กำลังจะได้กินอาหารรสเลิศแต่กลับคาอยู่ในปากเสียได้ มันเกินทน
แล้ว สวรรค์รีบให้ฝ่าผาลงมา ฝ่าซ้ำให้ตายไปเลยเถอะ!

เปรี้ยว!

ยามนั้นเองท้องฟ้าก็พลันมีเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นจริงๆ ทำให้นางตกใจ
จนขนพองฟู

ข้าแค่พูดล้อเล่น ใครจะรู้ว่าตายจากโลกนี้ไปแล้วจะกลับไปยัง
โลกเดิมอีกได้หรือไม่ ข้าอายุยังน้อยหน้าตาทั้งงดงาม ไม่อยากไปเกิดใหม่
เร็วแบบนี้

และในตอนนี้อะมือของซิงโมะเหยียนก็ยื่นเข้ามาตึงปากของนาง
ออกจากขนมปังหัว

"ขนาดกินของแบบนี้ก็ยังไม่เป็น เจ้าควรจะคิดว่าโชคดีที่เจอข้า
ไม่อย่างนั้นเจ้าคงหิวตายไปแล้ว" ซิงโมะเหยียนกัดขนมปังหัวอีกคำ
เขาไม่ได้กินมันลงไป แต่คายออกมาไว้บนมือ "อ้อ กินเสีย"

หรุเสี้ยวมันตะลึงไป

ว้าวอดดีนี่คืออะไร ให้นางกินของที่คายออกมาจากปากของเขา
หรือ...บนนั้นเป็นน้ำลายของเขานะ...

ศักดิ์ศรีของนางไม่ยอมให้เขาทำลายเด็ดขาด!

นางคิดจะเปื้อนหน้าหนี แต่สัญชาตญาณสัตว์กลับทรยศนาง
ปากนั้นยื่นไปแล้ว...

หอมจริง!

นางน้ำตาไหล แต่ปากก็เคี้ยวไม่หยุด

9

หฺรูเสี่ยวนันติดตามซิงโม่เหยียนเข้าไปในจวนแห่งหนึ่ง
ป้ายบนหน้าประตูจวนเขียนอักษรสีทองตัวใหญ่ว่า 'จวนสกุลซิง'
"ชื่อจื่อกลับมาแล้ว!" พวกบ่าวในจวนพากันคารวะทักทาย

ซิงโม่เหยียนลงจากหลังม้า ก้าวยาวเข้าประตูจวนไป หฺรูเสี่ยวนัน
ขดตัวอยู่ในเสื้อของเขา โผล่เพียงหัวที่มีขนฟูออกมาพลางมองไปรอบด้าน
อย่างตื่นตาตื่นใจ การติดตามเจ้านายที่มีเงินมีบารมีช่วยให้ได้มีหน้ามีตา
จริงๆ

"ท่านโหวอยู่ในจวนพอดี ชื่อจื่อจะไปพบหรือไม่ขอรับ" พ่อบ้าน
ถามหยิ่งเซิงอย่างระวังตัว

ซิงโม่เหยียนเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า สีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด
ดวงตะวันคล้อยไปทางตะวันตก หลังจากอาทิตย์ลับขอบฟ้าก็เป็น
เวลาที่พิษงูในตัวเขาจะกำเริบ ทุกครั้งที่พิษของเขากำเริบก็จะเก็บตัวเงียบ

หรือไปในที่ที่ไม่มีใครอยู่ เขาไม่ยอมให้ความอ่อนแอที่สุดของตนเอง
ปรากฏต่อหน้าคนอื่น

"พุงนี้ค่อยว่ากันเถอะ" ซิงไม่เหยียนหมุนตัวเดินไปที่เรือนพักของ
ตนเอง แล้วยกมือขึ้นลูบหัวเล็กๆ ของหูลี่เยว่นัน ครั้งก่อนมันระงับพิษกู่
ในร่างเขาได้สำเร็จ ไม่รู้ว่าครั้งนี้ยังจะได้ผลหรือไม่

ฉวยโอกาสตอนฟ้ายังสว่าง ซิงไม่เหยียนถอดเสื้อผ้า สิ่งให้คนไป
เตรียมน้ำให้อาบ

ใครจะรู้ว่าในช่วงที่เขาอาบน้ำ เจ้าตัวเล็กที่ไม่อยู่สุขก็แอบผลุบ
ออกไปแล้ว

หลายวันมานี้หูลี่เยว่นันอยู่ข้างกายซิงไม่เหยียนตลอด นอกจาก
เดินทางก็มีแต่เดินทางและเดินทาง นางรู้สึกเบื่อหน่ายแทบตาย ยามนี้
ได้โอกาสจึงกระโดดออกไปทางหน้าต่างทันที

ข้างนอกเป็นสวนดอกไม้ เพราะตัวของนางเล็ก มุดเข้าไปใน
พุ่มดอกไม้ก็เหมือนเข้าไปอยู่ในป่า และไม่ซ้าก็หลงทาง

นางเดินวกไปวนมา รู้สึกว่าห้องทุกห้องมีหน้าต่างเหมือนกัน
ทำอะไรก็หาห้องที่เพิ่งออกมาเมื่อครู่ไม่เจอ

ทันใดนั้นนางก็ได้กลิ่นเย็นชื่นใจกลิ่นหนึ่ง ก่อนที่ร่างของนางจะ
พุ่งไปตามกลิ่นนั้นอย่างควบคุมไม่อยู่ และกระโดดเข้าไปในพงหญ้า
ผืนหนึ่ง กลิ้งไปในพงหญ้าอย่างบ้าคลั่งพลางร้องจ๊ิตๆ แล้วใช้เท้าหน้า
กุ่มไปไม้เหล่านั่นเอาไว้ เอาหัวถูไถไม่หยุด...

แยะแล้ว! นีซ้าเป็นอะไรไป!

หูลี่เยว่นันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเมาสุรา ภาพตรงหน้าเริ่มโยก

ไปมา จากนั้นนางก็เห็นปู่ของนางมายืนอยู่ตรงหน้าอีกแล้ว

"นั่นนั่น ของล้ำค่าของปู่เหล่านั้นมอบให้หนูทั้งหมด อย่าให้อาสามของหนูรู้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเจ้าข้าแพ้นั่นต้องเอาของทั้งหมดไปขายแน่นอน!"

หูเสี่ยวฉวนเบิกปาก นางอยากจะบอกชายชราตรงหน้าว่า...'สายไปแล้ว หนูกลายเป็นสัตว์ กลับไปไม่ได้แล้ว รักษาของล้ำค่าเหล่านั้นให้ไม่ได้แล้ว'

นางเงยหน้าร้องจืดๆ ขึ้นฟ้า และปล้นลูกสาวใช้สองคนที่เดินผ่านมาเห็นเข้า

"สวรรค์!"

"กัญชาแมวที่แม่นางเหลียนปลุกเสียหายหมดแล้ว!"

สาวใช้สองคนตะโกนตกใจพลางพุ่งเข้ามาจับข้อมือเช็ดสีด้าที่บุกเข้ามาในสวนและกำลังมินเมากับฤทธิ์กัญชาแมว

"นี่คือแมวป่าที่ชื่อจื่อเอากลับมาด้วยไม่ใช่หรือ" สาวใช้หนึ่งในนั้นจำได้จึงเอ่ยทักขึ้น

"น่าเกลียดจริง รูปร่างก็ผอมอย่างนี้"

เพราะบาดแผลที่หลังคอหลายวันมานี้หูเสี่ยวฉวนจึงไม่ได้อาบน้ำ เมื่อครู่ยังมุดไปมาในสวนอีก บนตัวจึงเต็มไปด้วยโคลนและเศษหญ้า ดูไปแล้วไม่น่าดูเท่าใดนักจริงๆ

หลังหูถูกคนบีบไว้ หูเสี่ยวฉวนจึงพยายามสะบัดหัว พยายามจะสลัดตัวให้หลุดจากมือคนผู้นั้น

แต่นางยังคงอยู่ในสภาพฝันของกลิ่นกัญชาแมว เหมือนเป็นคน

เมาสุรา ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เลย

"เดรัจฉานน้อยตัวนี้มาจากที่ใดกัน"

ในตอนนี้องมีหญิงสาวสวมชุดงดงามคนหนึ่งเดินมาตามทางเล็ก
กลางสวน พอนางเห็นพุ่มดอกไม้ที่ถูกหุรุษียวณันทำเสียหายก็มีสีหน้า
เปลี่ยนไปทันที "นี่ผู้ใดเป็นคนทำ"

"แม่นางเหลียน แมวป่าตัวนี้ทำเจ้าคะ"

"พวกเจ้าเฝ้าสวนอย่างไรกัน ปล่อยให้สัตว์ป่าเช่นนี้เข้ามาได้
นานๆ ทีที่ชื่อจื่อจะกลับมาที่จวนสักครั้ง สวนและเช่นนี้ ถ้าทำให้เขาโกรธ
ดูซิว่าพวกเจ้าคนใดจะรับโทษนี้ไหว!" แม่นางเหลียนชี้หน้าทุกคนอย่าง
โมโห

พวกสาวใช้พากันก้มหน้าลง

หุรุษียวณันเบิกดวงตาที่พราเลือนมองดูหญิงที่ซุ่มมีอवादทำผู้นั้น

ขณะที่แม่นางเหลียนกำลังด่าอย่างออกรส จู่ๆ ก็รู้สึกว่ 'แมวป่า'
ตัวนั้นใช้ดวงตาเขี้ยวใสจ้องมองนาง แวดตาทอประกาย ไม่มีความ
หวาดกลัวเลยแม้แต่หน่อย

"เจ้าเดรัจฉานน้อยตัวนี้ใจกล้าไม่เบา ก่อเรื่องใหญ่เช่นนี้ยังคิดว่า
จะมีชีวิตอยู่ได้หรือ" แม่นางเหลียนพูดอย่างรังเกียจ "ไปจูงหมาเฝ้าจวนมา
เอาแมวป่าตัวนี้ให้หมากินไป!"

10

หฐเสียวนั้นได้ยินเสียงเท้าโส่งๆ ดังลอยมา นางสะดุ้ง หัวสองครว
ตรงหน้าก็พลันมีอะไรบางอย่างส่งเสียงร้องโกล้งนางเข้ามาทุกทีแล้ว

"ส่งเสียงทำไม เดียวก็เชือดทิ้งเสียหรือ!" นี่กระมังที่คนพูดกันว่า
ตีมสุราแล้วจะใจกล้า เพราะกัญชาแมวแท้ๆ ทำให้สภาพหฐเสียวนั้น
ในตอนนีเหมือนกับคนที่เมาสุรา

พวกสาวใช้ยืนอยู่ตรงนั้น มองดู 'แมวป่า' ทั้งดำและผอมตัวนั้น
ร้องจืดๆ ใส่หมาเฝ้าจวนในสวนของพวกนางอย่างตกใจ หมาตัวนั้น
ตอนแรกยังดูน่าเกรงขามมาก แต่พอเห่าไปเห่ามาหางมันก็ตกเสียแล้ว

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น" เหล่าสาวใช้มองหน้ากันไปมา

แม่นางเหลียนดูหมาด้วยความโมโห "เจ้าสัตว์ไร้ประโยชน์ ปกติ
เลี้ยงเจ้าให้กินดีมีดี แมวป่าแค่นี้เจ้ายังสู้ไม่ได้เลย!" นางพูดพลางสั่ง
สาวใช้ข้างๆ ว่า "เอาไม้มา ตีแมวตัวนี้ให้ตายแล้วฝังทำปุ๋ยในสวนนี้"

หรือเลียนันกำลัง 'สื่อสาร' กับหมาตัวนั้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกลายเป็นสัตว์ใช้หรือไม่ ตอนนี้นางจึงสามารถฟังภาษาสัตว์อื่นได้เข้าใจ

นางข่มขู่หมาตัวนั้นว่า "ข้ามีคณหนุนหลังนะ กล้ามายั่วโมให้ข้า... ชื่อจื่อจะตัดหัวหมาของเจ้าทิ้งแน่!"

หมาตัวนั้นเหมือนจะรู้ว่าใครจึงเป็นเจ้านายที่แท้จริงของสวนนี้ จึงเพียงแค่มองไปแต่ไม่ได้เข้าไปกัดแต่อย่างใด

ยามนี้มีคนหาไม้มาได้แล้ว แม่นางเหลียนเตรียมจะสั่งให้คนฆ่าแมวป่าตัวนั้นทันที

ทว่าในตอนนั้นเองก็มีสาวใช้คนหนึ่งวิ่งรีบร้อนมาตามทางเล็กกลางสวน พลังร้องบอกเสียงดังว่า "แม่นางเหลียนเจ้าคะ ชื่อจื่อ ชื่อจื่อมาแล้ว เจ้าคะ!"

"หา?!" แม่นางเหลียนทั้งตกใจและดีใจ "จริงหรือ"

"จริงๆ เจ้าคะ ชื่อจื่อเพิ่งจะเข้ามาในสวน"

แม่นางเหลียนรีบยื่นมือไปลูบปอยผมของตนเอง แล้วจัดชายเสื้อผ้าอาภรณ์ให้เรียบร้อย

ตอนนี้ท้องฟ้าทางตะวันตกเต็มไปด้วยแสงในยามพลบค่ำที่งดงาม ทางเดินเล็กกลางสวนถูกแสงสีแดงสาดส่องไปหนึ่งแถบ ซึ่งไม่เหยียนพาเสวียนอวี้ก้าวเข้ามาที่ทางเล็กกลางสวน

"ชื่อจื่อ"

"คารวะชื่อจื่อ"

ทุกคนพากันคารวะทักทายทันทีที่เขาก้าวเท้าเข้ามา

ซึ่งไม่เหยียนสยายผมเปียกขึ้น สวมเสื้อคลุมยาวสีดำ เนื้อผ้าตาข่าย

บางเบาต้องแสงยามเย็นส่องประกายสีทองระยิบระยับ

แม่นางเหลียนงเงหน้าขึ้นมองแวบหนึ่งก็น้ำแดงระเรื่อ รีบก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว แล้วย่อตัวคารวะพลางเอ่ย "ชื่อจื่อจะมาเหตุใดไม่ส่งคนมาแจ้งก่อนล่ะเจ้าคะ บ่าวจะได้ให้คนจัดเตรียมอะไรสักหน่อย"

ชิงโม่เหียนไม่ได้อมองแม่นางเหลียนเลยแม้แต่น้อย เขาเดินผ่านข้างตัวนางไปทันที

แม่นางเหลียนได้ยินเสียงลมหายใจของเขาเร็วก็รู้สึกประหลาดใจ อยู่บ้าง ชิงโม่เหียนอายุเกินยี่สิบแล้ว ทำการใดมีความสุขุมมาตลอด มาปรากฏต่อหน้าคนอื่นด้วยท่าทางเรียบร้อยเช่นนี้ถือเป็นครั้งแรกจริงๆ

"เจ้าตัวเล็ก มานี่"

แม่นางเหลียนได้ยินเสียงเรียกของชิงโม่เหียน

"จืดๆ" แมวป่าตัวนั้นเดินโง่งนเข้ามา

ท่ามกลางสายตาดกใจของทุกคน ชิงโม่เหียนโน้มตัวลงอุ้มแมวป่าตัวน้อยที่ทั้งดำทั้งผอมตัวนั้นเข้ามาในอ้อมกอด

สาวใช้หลายคนที่ยืนอยู่ข้างกายแม่นางเหลียนลอบขยับถอยไปข้างหลัง เว้นระยะห่างกับแม่นางเหลียน

แม่นางเหลียนเบิกตาโตอ้าปากค้างอย่างตกใจ "ชื่อ...ชื่อจื่อ เจ้าเดรัจฉานตัวนี้สกปรกมาก เสือของท่าน..."

ชั่วขณะที่ชิงโม่เหียนอุ้มชะมัดเซ็ดเข้ามาในอ้อมกอด ดวงตะวันค่อยๆ สิ้นแสง ความมืดเข้าครอบงำบริเวณนี้อย่างช้าๆ

หูเสียนั้นรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าทรวงอกของชิงโม่เหียนกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรวดเร็วแรงมากกว่าทุกครั้ง

บนตัวเขายังมีกลิ่นสบู่ที่หอมมากผสมอยู่ด้วย

เอ่อ...เกิดอะไรขึ้น เหตุใดสีหน้าของท่านจึงแย่อย่างนี้

อาการเมากัญชาแมวผ่านไปแล้ว นางจึงมีสติคืนมาไม่น้อย ไม่ว่าจะมองอย่างไร สีหน้าของซิงโม่เหี้ยนในยามนี้ก็เหมือนกันหม้อด่ามากจริงๆ

"เดรัจฉาน?" ซิงโม่เหี้ยนหันมองไปรอบๆ พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา "พวกเจ้าหมายถึงใคร"

แม้นางเหลียนกำลังคิดจะเอ่ยปากพูด ก็เห็นสาวใช้ที่หลบมุมอยู่หลายคนนั้นขยิบตาให้นาง

"เสวียนอวี" ซิงโม่เหี้ยนสั่งการองครักษ์ที่เดินตามด้านข้างทันที "ไปตามพ่อบ้านในจวนมา ปิดสวนนี้เสีย บ่าวทุกคนชายออกไปให้หมด สำหรับหมาตัวนั้น...ฆ่าทิ้งไปเลย"

"ขอรับ" เสวียนอวีรับคำ

พวกแม่นางเหลียนตกใจจนหน้าถอดสี แม้แต่หมาเฝ้าจวนตัวนั้นยังร้องคร่ำครวญ

"ชื่อจื่อ! ชื่อจื่อ! ไร้ชีวิตด้วย!"

"อาวู้!"

"ชื่อจื่อ! บ่าวมีความผิด ขอชื่อจื่อเมตตาด้วย"

"อาวู้!"

77

ชิงโมเหียนโบหน้าไร้ความรู้สึก น้ำเสียงเย็นชา ราวกับคนตรงหน้า
เหล่านี้เป็นเพียงคนแปลกหน้าที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดต่อกัน

พวกแม่นางเหลียนคุกเข่าลงบนพื้น ตกใจจนเหงื่อท่วมตัวแล้ว

น้อยครั้งที่ชิงโมเหียนจะกลับเข้าจวน แต่ปกติเขาจะใจดีกับ
พวกนางมาก ที่สั่งลงโทษด้วยความโมโหโกรธาเช่นนี้ถือเป็นครั้งแรก

แม่นางเหลียนร้องไห้เบาๆ สาวใช้ที่ติดตามด้านหลังนางเหล่านั้น
ล้วนร้องไห้พุ่มพวย ทั้งสวนจมนอยู่ในบรรยากาศเคร่งเครียด

"อาวู้!" คอของหมาเฝ้าจวนถูกเขี่ยคล้อยไถ้ มันหางตกร้อง
คร่ำครวญไม่หยุด กรงเล็บตะกุกพื้นเป็นแนวยาวสองแนว

หรุเสียวนั่นโผล่หัวออกมาจากอ้อมกอดของชิงโมเหียน "จี้ดๆ"
นางส่งเสียงร้องสองที

ชิงโมเหียนเหลือบมองนางด้วยสายตาเย็นชา

"จืดๆ!" หรุเสี่ยวนันกลัวว่าเขาจะไม่เข้าใจความหมาย จึงพยายาม
ตวัดขาน้ำสองข้างไปทางหมาตัวนั้น

"เจ้าจะให้ข้าปล่อยมันหรือ" แม่แต่ซิงโมเหยียนเองก็รู้สึกไม่อยากเชื่อ
เขาสามารถอ่านความคิดของเจ้าตัวเล็กตัวนี้ได้จริงๆ เสียด้วย

เจ้าก้อนฟูเล็กพยักหน้าโดยแรง

ซิงโมเหยียนก้มหน้าลงมองหมาตัวนั้น

มันคือหมาเฝ้าจวนธรรมดา ไม่นับว่าเป็นพันธุ์เลิศอะไร พอมัน
เห็นสายตาของเขามองมาก็พยายามทำท่าทางประจบ ตื่นเต้นจนน้ำลาย
น้ำตาไหล

ซิงโมเหยียนมีสีหน้ารังเกียจ

เจ้าตัวเล็กขวยโอภาสตอนที่เขาอาบน้ำ แอบหนีออกมาเที่ยวเล่น
เกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ยิ่งกลัวย่นหน้าลอยตาอีก

เมื่อครู่อีกก้าวเดียวพิษกู่ของเขาใกล้จะกำเริบแล้ว ก่อนฟ้ามีด
หากเขาหาตัวมันกลับมาไม่ได้ เขาคงต้องล้มลงบนพื้น สองตาเป็นสีเลือด
อีกครั้ง...

"จืดๆ" หรุเสี่ยวนันเห็นสีหน้าเขาไม่ดี จึงเงยหน้าขึ้นอย่างประจบ
พลางถูไปบนตัวเขา พอเห็นเขายังคงนิ่งเงียบไม่สนใจนาง นางจึง
แลบลิ้นออกมา...เลียหน้าเขาหนึ่งที

ซิงโมเหยียนตัวเกร็ง ก่อนจะค่อยๆ ก้มหน้าลงมา

หรุเสี่ยวนันหลับตา อย่างไรก็ตามก็ทำลงไปแล้ว ก็แค่ประจบเขา
ไม่ใช่หรือ วิธีการทำตัวน่ารักของสัตว์นางพอรู้อยู่บ้าง

เลียอีกทีแล้วกัน

เอ๋? เหตุใดสัมผัสของลิ้นแปลกๆ

นางจึงลืมหืมตาขึ้น แล้วก็ต้องตกใจที่เห็นซิงโมเหยียนเบิกตามองนาง
ปลายลิ้นของนางลากผ่านริมฝีปากกับจมูกของเขาอย่างแม่นยำ

ไบหน้าของเขาขึ้นไปเป็นแถบเสียแล้ว

อูยๆ แหวะๆๆ!

หฐเสียนมันอยู่ในสภาพตกตะลึง

คิ้วของซิงโมเหยียนเลิกขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ เหมือนกำลังสะกด
ความร้อนรุ่มประหลาดบางอย่างในใจเอาไว้

บ่าวทุกคนรอบข้างล้วนก้มหน้าลง ต่างคิดว่าเห็นที่วันเวลาอันดีของ
แมวป่าตัวนี้คงจะมาถึงสุดปลายทางแล้ว แม้ว่าซื่อจื่อจะโปรดปรานมัน
อย่างไร แต่มันกล้าไปเลียปากของซื่อจื่อ นี่ไม่เท่ากับบรรณาที่ตายหรือ

หลังนั่งเฝ้าอยู่ยาวนาน ซิงโมเหยียนก็ดึงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมา
จากแขนเสื้อแล้วเช็ดหน้าตนเองเบาๆ

"ครั้งหน้าถ้าถูกมันรังแกอีกอย่ามาโทษว่าไม่มีใครสนใจเจ้าก็แล้วกัน"
เขาพูดเสียงเรียบ แล้วให้คนปล่อยหมาไป

หมาตัวนั้นหมอบอยู่บนพื้น สายหางจนหางแทบจะหลุดอยู่แล้ว

แม่นางเหลียนเห็นซิงโมเหยียนจะเดินไปก็รีบหมอบลงบนพื้นกล่าวว่า
"ซื่อจื่อเมตตาด้วย บ่าวไม่รู้ว่ามันเป็นสัตว์เล็งของท่าน ยังคิดว่ามันเป็น
เดรัจฉานป่าที่วิ่งเข้ามาจากข้างนอกเสียอีก..."

หฐเสียนมันได้ยินคำพูดนี้แล้วก็โมโหขึ้นมาทันที

เจ้าสิเดรัจฉาน! พวกเจ้าทั้งหมดเป็นเดรัจฉาน!

แม่นางเหลียนเห็นแมวป่าสีดำร้องจืดๆ ใส่นาง สีหน้าก็แสดง

ความอาฆาต

เมื่อครูเจ้าสัตว์นั้นก็ส่งเสียงร้องใส่ชื่อจื่อเช่นนี้ ชื่อจื่อก็ยอมปล่อยให้หมาตัวนั้นไป...

ที่ว่าครั้งนี้ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้ชะงักพีเท่าแม่แต่น้อย เขาอุ้มชะมดเข็ดเดินผ่านหน้านางไปทันที

ตอนนี้เองพ่อบ้านในจวนก็นำคนรุดมา รีบทำการปิดสวน แล้วนับจำนวนสาวใช้

แม่นางเหลียนคุกเข่าอึ้งงันอยู่บนพื้น ทำอย่างไรก็ไม่กล้าเชื่อว่าทั้งหมดนี้จะเป็นเรื่องจริง

นางเป็นคนที่ทำานโหวส่งมาที่นี่ในตอนแรก เป็นสาวใช้ห้องข้าง* ให้ชื่อจื่อ แต่ใครจะรู้ว่าชื่อจื่อกลับไม่เคยให้นางปรนนิบัติข้างกายเลย หลังจากที่เธออายุเกินสิบห้าปีก็สั่งให้นางย้ายมาที่สวนนี้ แม่แต่ประตูห้องหนังสือก็ไม่ยอมให้นางเข้าใกล้

"ข้าจะพบท่านโหว!" แม่นางเหลียนพูดทั้งน้ำตา "ข้าเป็นคนที่ทำานโหวส่งมา พวกท่านจะขายข้าไม่ได้..."

พ่อบ้านก็รู้ถึงฐานะของแม่นางเหลียน ดังนั้นจึงไปสอบถามที่ห้องหนังสือด้วยตนเอง

ผลปรากฏว่าเสวียนอวี้ออกมาแจ้งเช่นนี้ "ชื่อจื่อบอกว่าไม่ว่าก่อนหน้านั้นนางจะเป็นคนของใคร แต่เมื่อเข้ามาในจวนนี้แล้ว ก็ต้องทำตามกฎของเขา"

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างที่จะลุกกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

12

กลางดึกหรุเสียวนันพลิกตัว ทนได้นั้นก็รู้สึกว่ามีบางอย่างทับอยู่บนตัวนาง นางเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างช้าๆ

แท้จริงแล้วไม่ต้องลืมนางก็ได้ว่าของหนักที่ทับบนหลังนั้นคืออะไร มือของซิงโมเหยียนไม่เคยห่างจากตัวนางเลยแม้แต่หน่อย

หลังจากกลับมานางก็ถูกซิงโมเหยียนบังคับอาบน้ำ ล้างดินบนตัวออกจนหมด แม้ว่านางจะไม่ชอบถูกคนลูบไปลูบมา แต่คี่นนี้เป็นช่วงเวลาทีพิษกู่ของซิงโมเหยียนจะกำเริบ นางห่างจากข้างกายเขาไม่ได้แม้เพียงชั่วอึดใจเดียว

พอนางจะพลิกตัวอีกครั้ง มือที่ซิงโมเหยียนจับนางก็บีบแน่นอีก เช่นนี้นางจะนอนหลับได้อย่างไร

หรุเสียวนันจึงลืมนางขึ้นเต็มตาอย่างโมโห

เดิมทีคิดจะระเบิดอารมณ์ ผลปรากฏว่าตอนนางเงยหน้าขึ้นเห็น

ซิงไม่เหยียนลี้มตาจ๋องคานห้องอยู่ในความมืดก็ตกตะลึงไป

ที่แท้เขาไม่ได้นอนหลับเลยหรือ

นางขยับตัวเล็กน้อย เป็นจริงดังคาด ซิงไม่เหยียนมองมาที่นาง
อย่างตื่นตัวในทันที มือที่จับนางเอาไว้เพิ่มแรงขึ้น

ชายหนุ่มผู้นี้กลัวว่านางจะแอบหนีไปตอนที่เขานอนหลับกระมัง

อันที่จริงนางไม่ต้องหนีไป เพียงแค่ห่างข้างกายเขาเล็กน้อยก็ทำให้
พิษกุในร่างของเขากำเริบได้แล้ว

ย้อนคิดไปถึงตอนครั้งแรกที่นางเจอเขา ดวงตาคำลัวของเขาคู้่นั้น
คงเป็นอาการตอนพิษกุกำเริบ สีเลือดพลุ่งพล่านนั้นคล้ายกับสัตว์ป่า
ตัวหนึ่ง

ท่าทางแบบนั้น...คงเจ็บมากกระมัง

แม้จะไม่รู้ว่าเหตุใดตอนนางอยู่ข้างกายเขาจึงสามารถระงับพิษกุ
ของเขาได้ แต่ตอนนี้นางต้องพึ่งพาเขา ดังนั้นนางจึงไม่คิดตระหนี่ที่
จะเป็นยอดสตรีกู่แผ่นดินคู่สักครั้ง

นางขยับเข้าไปในอ้อมกอดของซิงไม่เหยียน จากนั้นขยับตัวอยู่นาน
จึงพบตำแหน่งที่สบายตัวที่สุด แล้วขดตัวเป็นก้อนกลมอีกครั้ง

ซิงไม่เหยียนประหลาดใจมาก ตอนนอนทุกคืนเจ้าตัวเล็กจะไม่ยอม
เข้าใกล้เขาเลย โดยเฉพาะผ่านเรื่องในวันนี้ เมื่อครู่เขายังคิดว่าจะหากอง
มาขังมันไว้หรือใช้โซ่ล่ามมันไว้ดีหรือไม่

หรือสี่วันยอมไม่รู้ถึงความคิดของซิงไม่เหยียน หากรู้นางคงจะ
ตัวดกวงเล็บขวนหน้าเขาให้เป็นเส้นมันฝรั่งแน่นอน

ซิงไม่เหยียนรับรู้ว่เจ้าก้อนฟูในอ้อมกอดหลับสนิทไปแล้วจาก

การหายใจของมัน ก่อนที่กลิ่นชะมดเด็ดจางๆ กลุ่มหนึ่งจะค่อยๆ กระจาย
ออกมาจากตัวมัน

เขาเอียงคอแนบหน้าไปบนแผ่นหลังที่มีขนฟูของมัน ความกังวลในใจ
ค่อยๆ จางหายไป

ตอนเข้ายามที่เสวียนอวีเข้ามาก็มองหนึ่งคนหนึ่งสัตว์นอนอิงกัน
หลับสนิทด้วยความประหลาดใจ

ในดวงตาเสวียนอวีมีไออุ่นขึ้นมาทันใด

ก็ปีมาแล้วที่พิษงูในร่างของชื่อจื่อกำเริบทุกๆ สิบวัน หลังจาก
ตะวันตกดินในวันที่สิบพิษก็จะกำเริบขึ้นมา และสิ้นสุดลงเมื่ออาทิตย์ขึ้น
ในวันถัดมา

การนอนหลับสนิทอย่างสบายใจเช่นนี้เป็นเพียงความเพ้อฝันเท่านั้น
"ชื่อจื่อ..." เสวียนอวีส่งเสียงเรียกเบาๆ

ดวงตาของชิงโมเหยียนเปิดขึ้นในทันที ดวงตาที่ดำดำนขาวแยกชัดเจน
กระจ่างใสอย่างมาก ไม่เหมือนคนที่เพิ่งตื่นนอนเลย

"มีเรื่องอะไร" ชิงโมเหยียนลุกนั่ง มองดูชะมดเด็ดตัวน้อยที่ยังคง
นอนหลับอยู่

"มีคนจากศาลตำหาลีมาขอรับ" เสวียนอวีมีสีหน้าลังเล "อีกอย่าง...
ท่านโหวส่งคนมา แจ้งว่าให้ท่านไปหาขอรับ"

คงเป็นเรื่องที่เขาสั่งปิดสวนดอกไม้เมื่อวานถูกท่านโหวรู้เข้าแล้ว

ชิงโมเหยียนสวมเสื้อผ้าวางง่าๆ "ทางท่านพอไว้ก่อนเถอะ ถ้าเขาถาม
ก็บอกว่าขำมีงานยุ่งมาก"

เสวียนอวีรับคำแล้วกำลังจะออกไปจัดการ

"จริงสิ" ซิงไม่เหยียนเรียกรั้งเสวียนอู้ไว้ ก่อนจะขยับนิ้วเรียกเข้ามาข้างกาย จากนั้นทั้งสองก็กระซิบกระซาบกันพักหนึ่ง

ตอนที่หฺลุเสวียนันต์ขึ้นมา ดวงตะวันใกล้จะส่องถึงกันแล้ว นางได้กลิ่นหอมเย็นสดชื่นเหมือนบัวเหอ* นี่คือ...กัญชาแมว!

สัญชาตญาณของสัตว์ทำให้นางกระโดดขึ้นบนโต๊ะไปตามกลิ่นบนโต๊ะวางกระถางดอกไม้ไว้ใบหนึ่ง ในนั้นปลูกกัญชาแมวไว้ต้นหนึ่ง หฺลุเสวียนันต์เอาหัวดูดู หรือตาลง ปากก็ส่งเสียงพึมพำอย่างลึมตัว ในตอนนี้เองซิงไม่เหยียนก็พาคนแปลกหน้าสองคนเข้ามา ทุกคนพอเข้าประตูมาก็เห็นชะมดเซ็ดสีดำที่อยู่บนโต๊ะ เจ้าตัวเล็กท่าทางไร้เดียงสานั้นน่ารักอย่างมาก

คนที่ติดตามข้างกายซิงไม่เหยียนเหล่านั้นพากันตกตะลึง สายตาที่มองไปยังซิงไม่เหยียนอีกครั้งแฝงความตกใจและประหลาดใจ

พวกเขาจำได้ว่ารองตุลาการศาลต้าหลี่ผู้นี้ก่อนหน้าไม่ชอบแมวนี้ และเพราะเขาชอบเลี้ยงปลาในที่สุด ดังนั้นจึงไม่ชอบใจนักเมื่อเห็นคนหรือสัตว์ทุกชนิดที่กินปลาเป็นอาหาร

หฺลุเสวียนันต์กอดกระถางเซ่งก้อยตรงนั้น *เมื่อครู่ข้าทำอะไรลงไป!*

การกระทำนั้น เสียงร้องนั้น...หรือนางจะเดินไปบนเส้นทางการเป็นสัตว์เลี้ยงนั้นจนหันหลังกลับไม่ได้โดยไม่รู้ว่ารู้ตัวเสียแล้ว!

* บัวเหอ หมายถึงสระแหวน

13

หฐเสี้ยนนั้นยื่นหัวออกมาจากในกระถางก็งูซาแมวอย่างยากลำบาก
แล้วพยายามสงบสติอารมณ์ลง

ตั้งสติๆ ในสายตาพวกเขา ข้าเป็นเพียงสัตว์ธรรมดาตัวหนึ่งเท่านั้น
ต้องแก่งทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ชิงไม่เหยียนมองนางแวบหนึ่งแล้วนั่งลงก่อน อีกสองคนจึงนั่งลง
ตามอย่างมีมารยาท

"เสวียนอวี๋ ไปเอนมแพะเข้ามาเถอะ" ชิงไม่เหยียนสั่งเสวียนอวี๋
ที่อยู่หน้าประตูเสียงเรียบ

เพียงชั่วครู่ สายตาทั้งหมดก็มาตกอยู่ที่ตัวหฐเสี้ยนนั้นอีกครา

หฐเสี้ยนนั้นสะบัดหูที่มีขนฟู แล้วนั่งอยู่ตรงนั้น

ไม่นานเสวียนอวี๋ก็เอนมแพะเข้ามาหนึ่งถ้วยเล็ก

หฐเสี้ยนนั้นลั้งเล ไม่รู้ว่าควรเดินเข้าไปหรือไม่ ปกติตอนนางกินอาหาร

ข้างกายจะมีซิงไม่เหยียนเพียงคนเดียว แต่ตอนนี้ยังมีคนแปลกหน้า
อีกสองคนอยู่ด้วย

แม้ว่านางจะกลายเป็นสัตว์ตัวหนึ่ง แต่ในใจยังคงมีความเขินอาย
และสำรวมของหญิงสาวอยู่

ซิงไม่เหยียนมองหรรุเสียวนั้นอย่างประหลาดใจแล้วส่งเสียงเรียก
"มานี่"

ห้องของหรรุเสียวนั้นร้องโครกหนึ่งทีทันใด

ใช้ไม่ได้เลยจริงๆ ช่วงเกาะ ในเวลานี้จะห้วงหน้าตาไปทำไม

นางวิ่งเข้าไป ตมกลืนนมแพะในถ้วยเล็ก แล้วก้มหน้าลงเริ่มกิน
แผลิบ...แผลิบ...

ภายในห้องถูกลบด้วยเสียงลินเลียนนมแพะในทันที

"กู่เซียนเชิง* พุดต่อไปเถอะ" ซิงไม่เหยียนพุดเสียงเรียบ

กู่เซียนเชิงนั่งเหม่อ กว่าจะเลื่อนสายตาจากตัวหรรุเสียวนั้นได้
ไม่ยั้งนึก "เมื่อคืนฝ่ายทะเบียนสารของศาลตำหลีเกิดไฟไหม้ เอกสารถูก
เผาทำลายไปจำนวนหนึ่ง รวมทั้งมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนสารหายตัวไป
พวกเราส่งคนไปหาตัวเขาที่บ้าน ผลปรากฏว่าเขาไม่ได้กลับบ้านสามวัน
แล้ว"

ซิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว "ได้ตรวจสอบแน่ชัดหรือยังว่าเอกสารอะไร
ถูกเผาไปบ้าง"

กู่เซียนเชิงมองสหายร่วมงานข้างกายพลางเอ่ยตอบ "ข้ากับ

* เซียนเชิง (ซิงแซหรือซินแส) เป็นคำเรียกปัญญาชนในสมัยโบราณเพื่อแสดงความยกย่องผู้มีความรู้
จึงมักใช้เรียกครูบาอาจารย์ หมอรักษาโรค หมอดู นอกจากนี้ยังใช้กล่าวถึงผู้เป็นสามี ปัจจุบันคำนี้ยังใช้
ในความหมายว่า Mister ด้วย

เสมียนศาลทั้งเขียนเชิงตรวจสอบแล้ว ไม่มีเอกสารสำคัญอะไรขาดหาย... แต่เพราะห้องฝ่ายทะเบียนสารไฟไหม้ จึงต้องตรวจสอบเอกสารและบัญชีให้ครบถ้วนเพิ่มเติม"

ชิงโมเหียนพยักหน้าเบาๆ "พวกท่านตรวจสอบต่อไป เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนสารที่หายไปเป็นใคร"

"जूฟู่ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ในศาลตำลี้" กู้เขียนเชิงตอบ

ชิงโมเหียนครุ่นคิดพลางหยิบของว่างมาชิ้นหนึ่ง บีให้แตกแล้วโยนลงในถ้วยเล็กตรงหน้าหูเสี่ยวนั้

หูเสี่ยวนั้ปากกินอาหาร แต่หูกลับตั้งขึ้นฟังพวกเขาคุยกัน เห็นชิงโมเหียนโยนของว่างเข้ามาก็ร้องจ๊ืดๆ อย่างเบิกบานใจสองที กินอย่างเต็มที่มากขึ้น

กู้เขียนเชิงเป็นเจ้าหน้าที่จัดบันทึกในศาลตำลี้ เป็นคนเก่าแก่ของศาลตำลี้เช่นเดียวกับทั้งเขียนเชิงที่เป็นเสมียนศาล นับจากชิงโมเหียนขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งรองตุลาการ นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเห็นอีกฝ่ายสนใจเรื่องที่นอกเหนือจากคดีความ

"ตุลาการใหญ่ศาลตำลี้ติดตามฮ่องเต้ไปล่าสัตว์ยังไม่กลับมา ต้องขอให้รองตุลาการช่วยตัดสติใจแล้ว"

ชิงโมเหียนพยักหน้า "ข้าจะไปกับพวกท่าน"

กู้เขียนเชิงกับทั้งเขียนเชิงลุกขึ้นเตรียมจะเดินออกไป ทว่าพวกเขาต่างชะงักก็ทำเล็กน้อยและหันไปมองชะมดเข็ดตัวน้อยที่ก้มหน้ากินอาหารอยู่บนโต๊ะ

ยามนี้เองเสวียนอวี้มาปรากฏตัวที่หน้าประตู พูดเสียงเบาว่า "ชื่อจื่อ

ท่านไหวส่งคนมาแล้วขอรับ..."

ผู้เขียนเชิงกับทั้งเขียนเชิงทำงานในศาลตำหลิมานาน ล้วนเป็นคนฉลาด พอได้ยินเช่นนั้นก็รีบพูดว่า "พวกเราขอกลับไปก่อน"

ซิงไม่เหยียนพยักหน้า "แล้วข้าจะตามไป"

หฺลุเสี่ยวนันเพิ่งจะกินอิ่มก็เห็นพ่อบ้านในจวนวิ่งเข้ามาจากข้างนอก "ชื่อจื่อ ท่านไหวมีคำสั่งให้ท่านกำจัดแมวป่าที่ก่อเรื่องนั้นทิ้งไปขอรับ"

อะไรวะ!

ขนคอกของหฺลุเสี่ยวนันตั้งขึ้นทันที นางไปหาเรื่องใครเข้าหรือ อยู่ดี ๆ จะมากำจัดนางทั้งด้วยเหตุใดกัน

เพิ่งสิ้นเสียงพูดของพ่อบ้าน นางก็กระโดดพุ่งไปทางซิงไม่เหยียนทันที

ความหวาดกลัวและกระวนกระวายในดวงตาสีเขียวเป็นใครก็มองออก

ซิงไม่เหยียนถูกดวงตาคู่นี้ทำให้ตกใจ เห็นมันพุ่งมาตรงหน้าตนเอง อย่างไม่ลังเล กระโดดขึ้นบนตัวเขา พยายามมุดเข้าอ้อมอกของเขา

มันมั่นใจได้อย่างไรว่าเขาจะเก็บมันเอาไว้แน่นอน ความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมมาจากที่ใดกันหนอ...

เจ้าก้อนขนขดตัวเข้าสู่อ้อมอกของเขา ร่างกายสันเทาของมันทำให้มุมหนึ่งในหัวใจของเขาอ่อนยวบลง

14

หฐเสี่ยวนันมุดตัวเข้าไปในเสื้อของซิงโมเหยียน เหลือเพียงขนหางฟู
ที่ยังโผล่ออกมาข้างนอก ดูแล้วน่าขำ

แต่คนที่เห็นฉากนี้ก็กลับไม่มีใครกล้าหัวเราะ เพราะในตอนนั้นสีหน้า
ของซิงโมเหยียนเย็นชาอย่างยิ่ง

"กำจัดทิ้งหรือ"

"ท่านโหวมีคำสั่งเช่นนี้ขอรับ" พ่อบ้านพูตอย่างตื่นตระหนก "ชื่อจื่อ...
จะหมกมุ่นจนไม่สนใจความก้าวหน้าไม่ได้ขอรับ"

ซิงโมเหยียนบั่นหน้าเครียด "เรื่องนี้ท่านพอยอมไม่ต้องเป็นห่วง
งานในศาลตำหฺลี่ขำมีความคิดของตัวเอง ไม่ทำให้ท่านพ่อชายหน้า
อยู่แล้ว" พุดจบเขาก็ดึงตัวหฐเสี่ยวนันออกมาจากในอ้อมอก อุ้มไว้ใน
อ้อมแขนแล้วเดินออกไปข้างนอก

หฐเสี่ยวนันแอบมองไปทางด้านหลังของซิงโมเหยียน เห็นเพียง

เสวียนอวีก็ถือกระถางกัญชาแมวเดินตามหลัง ส่วนพ่อบ้านในจวน
หน้าซัดเผือด เหมือนไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรต่อไป

"จืดๆ" หลูเสวียนันเงยหน้าขึ้นมองซิงโมเหียน

แบบนี้ดีจริงหรือ เพราะข้าทำให้ท่านต้องผิดใจกับพ่อตนเอง...

ซิงโมเหียนรู้สึกถึงความไม่สบายใจในดวงตาของนาง จึงยื่นมือ
มาบิดหูที่มีขนปุยของนางแผ่วเบา "เป็นห่วงตัวเจ้าเองก่อนเถอะ วันหน้า
อย่าวิ่งส่งเดชอีก"

"จืดๆ" แนนอนๆ ข้ารับปาก หลูเสวียนันพยักหน้าหงึกๆ

ซิงโมเหียนพาหลูเสวียนันออกจากจวนและเดินทางไปยังศาลตำหลี
นางเงยหน้าขึ้นมองแผ่นป้ายที่แขวนสูงบนประตูศาลตำหลีกลาง
อ้าปากกว้างด้วยความตกตะลึง ทุกอย่างเบื้องหน้าสายตายังใหญ่มาก
นี่ดูเหมือนจะเป็นศาลในสมัยโบราณ นางติดตามเจ้านายที่มียศสูงจริงๆ

ซิงโมเหียนพานางเข้าไปในศาลตำหลี พอเข้าไปในห้องแล้ว
เสวียนอวีก็วางกัญชาแมวไว้บนขอบหน้าต่าง

ซิงโมเหียนสั่งการว่า "ไปเชิญท่านหมอมมา"

เสวียนอวีไปแล้ว ไม่นานข้างนอกก็มีท่านหมอหน้าตาหมัดจดผู้หนึ่ง
เข้ามา

"รองตุลาการ" ท่านหมอแสดงความเคารพกลางเอ่ยถาม "รู้สึก
ไม่สบายอีกหรือ"

"ไม่ใช่" ซิงโมเหียนพูดเสียงเรียบ "ฉางเฮิน เจ้ามาตรวจชีพจร
ให้ข้าก่อน ดูซิว่าพิษกู่ในตัวข้ายังอยู่หรือไม่"

ท่านหมอนั่งลงตรงหน้าโต๊ะ ซึ่งไม่เหยียนก็ยื่นแขนออกไปทันที
หฐเสียวนั่นนั่งลงข้างๆ พร้อมกะพริบดวงตาสีเขียวมองดูพวกเขา
นิ้วมือของท่านหมอผู้นั้นเรียวยาว หฐเสียวนั่นรับรู้ถึงความแตกต่าง
ของเขาได้ทันที นางขยับไปหลายก้าว ดวงตาค้องไปที่ตัวของท่านหมอ
เพราะบนตัวสวมชุดยาวตัวโคร่ง ดังนั้นนางจึงคิดอะไรไม่ออก
แต่ก็รู้สึกว้าว... นิ้วมือคนผู้นี้ไม่เหมือนนบรุษนัก
นางคิดเช่นนั้นแล้วจึงยื่นเท้าออกมา กดไปบนแผ่นอกของอีกฝ่าย
อย่างแมนยำโดยไม่รู้ตัว

นุ่มมาก หฐเสียวนั่นหรีตา ทำกดลงไปอีกครั้ง ถูกต้อง นุ่มมาก
อาๆ สัมผัสได้ดีมาก...

สิ่งที่นางเดาไม่ผิดจริงๆ ท่านหมอผู้นี้เป็นสตรีที่ปลอมตัวเป็นนบรุษ
นางกำลังจมอยู่ในสัมผัสอ่อนนุ่ม ทันใดนั้นก็รู้สึกว้าวบรรยายกาศ
รอบตัวแปลกไปเล็กน้อย พอเงยหน้าขึ้นก็ตกใจที่เห็นซึ่งไม่เหยียนกับ
ท่านหมอกำลังจ้องนาง และเท้าของนางก็ยังคงอยู่ที่แผ่นอกของท่านหมอ
ผู้นั้นอยู่

"รองตุลาการ..." ท่านหมอมีสีหน้าขัดเขิน
ซึ่งไม่เหยียนจับหลังคอกของหฐเสียวนั่นแล้วยกนางขึ้นมาทันที
"เจ้าตัวเล็กนี่ลามกเล็กน้อย" เขาพูดเสียงเรียบ "เจ้าไม่ต้องถือสา"
ใครลามก! ข้าแค่อยากพิสูจน์สักหน่อยว่าท่านหมอผู้นี้เป็นหญิง
หรือไม่!

หฐเสียวนั่นร้องจืดๆ อย่างไม่พอใจ
ซึ่งไม่เหยียนไม่สนใจนาง ยังคงพูดกับท่านหมอต่อไป "พิษกู่ในตัวข้า

มีท่าทีจะน้อยลงหรือไม่"

ท่านหมอสายหน้า "ครั้งก่อนข้าเคยพูดไว้แล้ว อยากจะขจัดพิษงูให้หมดต้องหาตัวยาเหนียวนำมาให้ครบ ไม่อย่างนั้นจะทำให้ชีพจรหัวใจแตกซ่านจนตาย"

หฐเสียวนนเบิกตาโตอย่างตกใจยิ่ง

พิษงูร้ายกาจอย่างนี้ เห็นที่ซิงโมเหยียนเป็นเจ้านายที่สามารถตายได้ทุกเมื่อ ไม่รู้เช่นกันว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกนานเท่าใด

นางกำลังคิดอยู่ พลันได้ยินท่านหมอส่งเสียงเอหนึ่งที่ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น

"นี่คือชะมดเข็ดหรือ"

"ใช่แล้ว" ซิงโมเหยียนวางหฐเสียวนนกลับลงบนโต๊ะ "เป็นเครื่องบรรณาการจากแคว้นฉีหนีออกมาจากลานล่าสัตว์หลวง ถูกข้าเก็บได้"

ท่านหมออุ้มหฐเสียวนนมาใกล้ๆ ใบหน้าตนเอง ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจหฐเสียวนนจึงมีลางสังหรณ์ไม่ดีพุ่งขึ้นมา นางจึงถีบเท้าหลังอย่างแรงอยากจะหนีให้ห่าง ทว่าแรงของนางน้อยเกินไป ดิ้นไม่หลุดเลยแม้แต่บ่อย

"ถูกต้องๆ เป็นกลิ่นชนิดนี้" ท่านหมอพูดอย่างตื่นเต็น "กลิ่นชะมดเข็ดนี้เป็นตัวยาเหนียวนำตัวหนึ่งที่สามารถระงับพิษงูในร่างท่านได้ขอเพียงสกัดกลิ่นหอมนี้ออกมา ทำเป็นถุงหอมพกติดตัว แม้จะถอนพิษไม่ได้ แต่สามารถยับยั้งการกำเริบของพิษทุกสิบวันในตัวรองตุลาการได้"

หฐเสียวนนตัวแข็งเกร็งไปในทันใด

ทำเป็นถุงหอม?!

จากนั้นภาพในสมองของนางล้วนเป็นภาพของตัวเองถูกเข็ดแล้ว

ข้ามันส์ตัวโค้งงอของศาลท่านลี 1

มีเลือดไหลนองออกมา

มะ...ไม่เป็นไร สงบสติ สงบสติไว้...

นางบอกตัวเองไม่หยุด

ต้องหาทางกลับไปก่อน...กลับไปได้ก็หมดเรื่องแล้ว

15

ท่านหมอลางเฮ็นอุ้มชะมดเข็ดน้อยด้วยสีหน้าตื่นเต้นยินดีพลาง
เอ่ยต่ออีกว่า "รองตุลาการ เรื่องนี้ชักช้าไม่ได้ ตอนนี้ก็มอบมันให้ข้าเถอะ
ถ้าราบรื่น ราวสามวันข้าก็ทำถุงหมอลอกมาได้แล้ว"

ซึ่งไม่เหยียนมองดูชะมดเข็ดสีดำที่จ้องมองเขาด้วยดวงตาสีเขียว
คู่นั้น ไม่รู้เพราะเหตุใด เขารู้สึกว่าสายตามันดูเย็นชายิ่ง และยังแผ่
ความเห็นห่างเอาไว้อย่างมากด้วย

"ไม่ต้อง" ซึ่งไม่เหยียนยื่นมือไปอุ้มชะมดเข็ดน้อยกลับคืนมา

ฉางเฮ็นพูดอย่างไม่เข้าใจว่า "ทำเป็นถุงหมอลอดตัวสะดวกกว่าที่ท่าน
จะเลี้ยงมันมาก"

แท้จริงแล้วซึ่งไม่เหยียนมีหรือจะไม่รู้หลักการข้อนี้ ทำเป็นถุงหมอล
พกดัดตัว สะดวกกว่าการเลี้ยงเจ้าตัวเล็กที่ยุ่งยากและไม่อยู่สุขตัวนี้
มากจริงๆ เพราะหากช่วงเวลาสำคัญมันหายไป คนที่เคราะห์ร้ายก็คือเขา

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด เห็นความเย็นชาและเห็นห่างจากแววตาของ
เจ้าตัวเล็กนี่แล้ว เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ

"เรื่องนี้พักไว้ก่อน รอจัดการงานตรงหน้าเหล่านี้ให้เสร็จก่อน
ค่อยว่ากัน"

ในเมื่อชิงโมเหยียนตัดสินใจแล้ว คนที่เป็นหมอกก็ไม่อาจพูดอะไร
ได้อีก จึงเขียนใบสั่งยาบำรุงร่างกายให้แล้วก็เดินออกไป

ชิงโมเหยียนเริ่มจัดการเอกสารที่กองสุขหลายวันเหล่านี้ ตุลาการใหญ่
ของศาลต้าหลี่ไม่อยู่ มีเรื่องมากมายที่เขาต้องตัดสินใจเอง

ชะมดเข็ดน้อยขดตัวอยู่บนโต๊ะของเขา

ชิงโมเหยียนก้มหน้าอ่านเอกสารบนโต๊ะ แต่สายตากลับกวาดมอง
เจ้าตัวเล็กที่ขดตัวอยู่บนโต๊ะนั้นบ่อยครั้ง

เทียบกับช่วงปกติ มันดูสงบนิ่งมากอย่างเห็นได้ชัด ก้มหัวลง
ไม่มีชีวิตชีวา ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่

สัตว์วิเศษแตกต่างจากสัตว์ทั่วไปจริงๆ มันเข้าใจได้ทั้งหมดว่าที่
ฉางเถียนท่านหมอประจำศาลต้าหลี่พูดหมายถึงอะไร

แต่ว่า...มีเรื่องหนึ่งที่เขาไม่อยากบอกมัน

แม้จะใช้มันเป็นตัวยานี่ยวนำ เขาก็จะไม่ทำอันตรายมันถึงชีวิต

"เจ้ากลัวอะไรอยู่" ชิงโมเหยียนพูดเปรยขึ้นมา

หูเสี่ยวนันตกใจเล็กน้อย ก่อนจะหันหน้าไปมองเขา ในห้อง
นอกจากนางกับเขาแล้ว ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใด นี่เขากำลังคุยกับนางหรือ

ชิงโมเหยียนยื่นมือมาบีบหูของนาง

หูเสี่ยวนันหลบมือของเขาอย่างไม่พอใจ แล้วสะบัดปลายหู

"เจ้ากลัวว่าข้าจะเอาเจ้าไปทำตัวยาเหินยวนำสินะ" ซิงโมเหยียน
จ้องหน้านาง ดวงตาที่ตาดำขาวแยกกันชัดเจนดูอ่อนโยนอย่างมาก

หูลีเยว้นันไม่รู้รู้สึกตัวเลยว่าดวงตาของตัวเองที่จ้องอีกฝ่ายนั้นมอง
จนเหม่อลอยไปเสียแล้ว

ครั้งแรกตอนที่เห็นเขา ดวงตาที่เต็มไปด้วยสีเลือดคู้้นั้นยังคงติด
อยู่ในสมอของนาง การมองตาเขาโดยตรงเช่นนี้นับเป็นครั้งแรก นาง
มองเขาอย่างกังวล เห็นเงาของตัวเองนางเองอยู่ในดวงตาของเขา เหมือน
เป็นเงาสะทอนน้ำในทะเลสาบที่ใสกระจ่าง

ท่าทางเซ่อซ่าของนางดูจะทำให้เขาพอใจอย่างยิ่ง

"ขอเพียงเจ้าอยู่ข้างกายข้าอย่างเชื่อฟัง ข้าจะไม่เอาชีวิตน้อยๆ
ของเจ้า" เขาพูดเชิงข่มขู่

หูลีเยว้นันตัวสั่นร้องจี้ๆ สองทีแล้วผงกหัวน้อยๆ

"แต่ถ้าเจ้ากล้าหนีไป...ถึงตอนนั้นอย่าโทษว่าข้าไม่เกรงใจแล้วกัน"
มือของเขาบีบรอบคอของนาง คออ่อนนุ่มนั้นเพียงแค่ออกแรงเล็กน้อย
ก็สามารถหักได้

"จี้ๆ..." หูลีเยว้นันรีบเปลี่ยนเป็นหน้าตาเชื่อฟัง ซ้ำยังใช้หัวถูไถ
มือของเขาอย่างประจบประแจงอีกด้วย

ซิงโมเหยียนเห็นเจ้าตัวเล็กนี้ถูกเขาขู่สำเร็จแล้วก็รู้สึกได้ใจ
ก้มหน้าลงอ่านเอกสารต่อไป ไม่ได้สังเกตเห็นประกายเบาบางที่
แวบผ่านในดวงตาเจ้าชะมดเช็ดเลย

สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือเพราะการข่มขู่ที่เป็นนิสัยเสียเช่นนี้ของเขา ทำให้
เขาเกือบจะเสียความเชื่อมั่นที่นางมีต่อเขาไปเสียแล้ว

"รองตุลาการ สืบได้ร่องรอยของเจ้าหน้าที่จู่โจมแล้วขอรับ" กู้เขียนเชิงเจ้าหน้าที่จัดบันทึกของศาลตำหนี่เดินเข้ามา

"เป็นอย่างไรบ้าง" ซิงโม่เหยียนเงยหน้าขึ้นถาม

"สัปดาห์ก่อน มีคนเคยเห็นจู่โจมไปที่หอเขียนเล่อตรงถนนหงเจีย"

ภายหลังจู่โจมก็หายไป หมายความว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่มีผู้พบเห็นจู่โจม

ซิงโม่เหยียนมีแววตาสงสัย "สืบได้ความอะไรอีกหรือไม่"

กู้เขียนเชิงส่ายหน้าจนใจ "ถ้าแก่เนี่ยหอเขียนเล่อไม่ใช่คนที่พูดจาด้วยได้ง่าย นางบอกว่าจำไม่ได้แล้ว"

ซิงโม่เหยียนครุ่นคิดสักครู่ ทันใดนั้นก็ปิดเอกสารในมือแล้วลุกขึ้นตะโกนเรียกไปนอกประตู "เสวียนอวี๋ เตรียมม้า"

ยังไม่ทันรอให้หูลูเสวียนนั้นคิดอะไร หลังคอกของนางก็ถูกคนยกขึ้นเสวียนแล้ว

ซิงโม่เหยียนจับนางขึ้นมาอุ้มในอ้อมอกอย่างเบาเมื่อ

นี่จะไปที่ไหนหรือ หูลูเสวียนนั้นมองทุกคนอย่างสงสัย

ซิงโม่เหยียนก้าวยาวออกจากประตูศาลตำหนี่ จากนั้นเสวียนอวี๋จูงม้ามายืนอยู่ข้างๆ อย่างนอบน้อม

"ชื่อจื่อ พวกเราจะไปที่ใดหรือขอรับ" เสวียนอวี๋เอ่ยถาม

ซิงโม่เหยียนตอบอย่างเด็ดเดี่ยว "ถนนหงเจีย หอเขียนเล่อ"

พอได้ยินคำพูดนี้แล้ว หูของหูลูเสวียนนั้นก็ตั้งขึ้นทันที นางแค่งงชื่อนี้ก็เดาได้แล้วว่าเป็นสถานที่ใด เป็นสถานที่แห่งมวลลพบุปผางาม ตรอกแห่งความงามในสมัยโบราณ... มีโอกาสได้เห็นสิ่งเหล่านี้กับตาตัวเอง ช่างเป็น

เรื่องที่น่าตื่นเต้นมากจริงๆ

ซึ่งไม่เคยยมองดูท่าทางตื่นเต้นผิดปกติของเจ้าก้อนขนในอ้อมอก
แล้ว ก็ยกมูมปากยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ เป็นชะมดเซ็ดที่ลามากตัวหนึ่งจริงๆ

16

ในที่สุดซิงโม่เหยียนและหฺรูเสี่ยวนันที่ถูกเขากอดไว้ในอ้อมอกก็
เดินทางมาถึงถนนหงเจีย

อากาศบริเวณนี้มีกลิ่นแป้งหอมลอยฟุ้ง หฺรูเสี่ยวนันจามออกมา
อย่างห้ามไม่อยู่

กลิ่นแสบจมูกเหลือเกิน นางเอาเท้าปิดจมูก

"ฮึดเซี่ย! ฮึดเซี่ย!"

หลังจากกลายเป็นสัตว์ การดมกลิ่นของนางดีกว่าเมื่อก่อน
หลายเท่า กลิ่นหอมแบบนี้กลับทำให้นางทนรับไม่ไหว

ซิงโม่เหยียนใช้แขนเสื้อบังนางที่อยู่ในอ้อมอก มีการบังชั้นนี้
กลิ่นหอมแสบจมูกนั้นเบาบางไปไม่น้อย แต่นางกลับมองไม่เห็นภาพ
ข้างนอกแล้ว นางจะยอมได้อย่างไร

ซิงโม่เหยียนเห็นเจ้าตัวเล็กในอ้อมอกจามไม่หยุด แต่ตากลับ

พยายามมองสอดสายไปทั่ว คิ้วของเขาก็เลิกขยับทันที ก่อนจะยกแขนเสื้อขึ้นบังมันไว้อีกครั้ง

"ห้ามดู"

"จืดๆ" หฐเสียวนั่นส่งเสียงร้องโอดครวญ สาวงามมากมายแบบนั้น ไม่ดูก็เสียดายแย่

"ดูมากไปจะเป็นตาгүйยงเอาได้" จากนั้นจึงไม่เหยียนก็อุ่มมัน พลังเดินเข้าไปในหอเขียนเล่น

หฐเสียวนั่นขยับไปมา ส่งเสียงร้องจืดๆ อยู่ในแขนเสื้อเขา

โกหก ผีเท่านั้นที่เชื่อท่าน

ข้างหฐมีเสียงหัวเราะเอียงอายของหญิงสาว "คุณชาย เชิญข้างในเจ้าค่ะ"

จึงไม่เหยียนพาเสวียนอวีเข้าไปในหอเขียนเล่น

หฐเสียวนั่นอยู่ในแขนเสื้อเขาพยายามอยู่นานก็มุดออกมาไม่ได้ เห็นอยจนนางหายใจหอบ

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าใด จึงไม่เหยียนจึงขยับแขนเสื้อออก หฐเสียวนั่นยื่นหัวออกมาหายใจยาว และกำลังเตรียมจะขึ้นชมเหล่าสาวงามรอบข้างอย่างตื่นตาตื่นใจ

"ฟอๆ..." มีเสียงคุกคามลอยมาจากข้างหน้า

งูขาวตัวหนึ่งขดตัวอยู่บนโต๊ะ แลบลิ้นใส่พวกเขาอยู่

งู!

ขนทั้งตัวของหฐเสียวนั่นพองขึ้นในทันที นางวิ่งพรวดขึ้นไปบนไหล่ของจึงไม่เหยียนและหลบไปด้านหลังของเขา

ชิงโมเหียนนั่งบนเก้าอี้อย่างสบายใจ

งูขาวตัวนั้นยื่นหัวมา ลิ้นแดงสดตัวัดเข้าออก

"เรื่องที่เกิดในหอเขียนเล่ม เรื่องใดบ้างจะรอดพ้นสายตาของ รูนเออร์เจีย* ได้" ชิงโมเหียนพูดเสียงเรียบ ดูราวกับไม่สังเกตเห็นงูขาว ที่ขีดตัวอยู่บนโต๊ะเลยแม้แต่น้อย

เสียงหัวเราะคิกคักของหญิงสาวดังลอยมาจากประตู

"ข้าคิดว่าผู้ใดเสียอีก ที่แท้ก็รองตุลาการศาลต้าหลี่นี่เอง เด็กๆ รีบเอาชาชั้นดีมาเร็วเข้า"

หูเสี่ยวนันยื่นหัวออกมาจากข้างหลังของชิงโมเหียน เห็นเพียง หญิงสาวแต่งตัวงดงามคนหนึ่งเดินเข้ามาจากนอกประตู ดูแล้วคงมีอายุ ยี่สิบกว่าปี รูปร่างอวบอิม เลือดตรงหน้าอกถูกดันจนเหมือนจะระเบิด

สุดยอด... หูเสี่ยวนันก้มหน้าลงมองไปที่หน้าอกของตัวเองทันที ซึ่งยามนั้นนับได้ว่าเป็น 'ที่ราบกว้างใหญ่'

ให้ตายเถอะ นางลืมนิดได้อย่างไร ตอนนี้นางเป็นแค่ชะมดเข็ด ตัวหนึ่ง จะมีหน้าอกมาจากที่ใดได้เล่า

ชิงโมเหียนไม่ได้สังเกตเห็นความผิดหวังของเจ้าตัวน้อยที่อยู่ ข้างหลังเขา แต่หญิงตรงหน้ากลับเห็นจากน่านสนุกนี้

"ช่างเป็นเจ้าตัวเล็กที่น่ารักจริงๆ" รูนเออร์เจียเดินเข้ามายื่นมือ คิดจะลูบหัวของหูเสี่ยวนัน

หูเสี่ยวนันทำเสียงฮึดฮัด หลบเลี่ยงมือของนางที่ยื่นมาจับ

"เอ? ตัวเล็กอย่างนี้ก็จำหน้าคนได้แล้วหรือ" รูนเออร์เจียพูดอย่าง

* เจีย หมายถึงพี่สาว เป็นคำเรียกผู้หญิงที่มีอายุมากกว่า และเป็นคำเรียกหญิงนางโคม

ประหลาดใจ "เจ้าตัวเล็กน่ารักเช่นนี้ รองตุลาการยกให้ข้าได้หรือไม่"

ซิงไม่เหยียนยื่นมือไปจับหูเสื้อยวนันออกมาจากข้างหลังตนเอง แล้ววางลงบนตักอย่างเบามือ

"อย่างอื่นได้ทุกอย่าง แต่สิ่งนี้ได้ เรื่องของจีฟู่ท่านเสนอราคา มาเถอะ"

รุ่นเออร์เจี้ยหัวเราะ "ข้าไม่ขาดเงิน แครู้สึกว่าเสื้อยวนันของข้าหงาดังนั้นจึงอยากหาเพื่อนให้มันสักตัว"

นางเพ็งพูดจบ ภูเขาบนโต๊ะตัวนั้นก็เลื้อยไปหานาง สุดท้ายไปพันบนแขนของนางอย่างซ้าๆ

ชื่อของงูตัวนี้คือเสื้อยวนันหรือ

หูเสื้อยวนันขนลุก อยากเก็บนางไว้เป็นเพื่อนเจ้างูตัวนี้หรือ... ล้อเล่นนำ มันจะไม่กินนางในคำเดียวหรือไร

"ข้าจำได้ว่าเดือนที่แล้วใกล้กับถนนหงเจี้ยนนี้เกิดคดีถึงชีวิตหลายคน ล้วนกองสุมอยู่ในที่ว่าการ เดือนนี้อาจต้องสะสางคดีเสียแล้ว" ซิงไม่เหยียนพูดอย่างซ้าๆ

หูเสื้อยวนันรู้สึกว่ในคำพูดนี้แฝงการข่มขู่ไว้อย่างเต็มเปี่ยม

รุ่นเออร์เจี้ยแววตาลิ่งกลอก บนใบหน้าฉายรอยยิ้มสดใส "รองตุลาการอยากจะสอบถามเรื่องอะไร บอกมาได้เลย"

ตกลงกันได้เร็วแบบนี้เชียวหรือ หูเสื้อยวนันแอบตกใจ คนที่ซ้องแหวะกับเส้นทางดำมืดและผู้มีอิทธิพลช่างน่ากลัวนัก

"จีฟู่เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนสารของศาลตำหสี่สี่วันก่อนมาที่หอของท่าน ตอนนั้นข้างกายของเขามีใครบ้าง จากไปเมื่อใด"

ซึ่งไม่เหยียนถามติดกันเป็นชุด รูนเออร์เจียไม่รีบไม่ร้อน เรียกหญิงสาวของหอเขียนเล่าคนหนึ่งเข้ามาตอบ

หฐเสี้ยนนั้นไม่มีแก๊จฟังพวกเขาคุยกัน ความสนใจทั้งหมดของนางอยู่ที่ของกินที่อยู่บนโต๊ะเหล่านั้น

มีขนมวุ้นดอกกุ้ย นางอยากลองกินมาก แต่ดูชาวตัวนั้นยังอยู่ใกล้ๆ นางไม่กล้าแอบไปกินเอง

ในตอนนี้นางขบฟันด้วยความว่าวุ่นใจ นอกหน้าต่างก็มีเงาดำแวบผ่านไป

พอยื่นหน้ามองไปก็ตองตงใจที่เห็นนอกหน้าต่างที่แง้มไว้มีหน้าคนโผล่ออกมา หน้าเขี้ยวซีดไม่มีสีเลือด...

นี่มันตัวอะไร? หฐเสี้ยนนั้นขยี้ตตรงเหมือนเผชิญกับศัตรูในทันที

"ใครนะ!" รูนเออร์เจียตะคอก พร้อมกับที่งูขาวเสี้ยวไกวถูกนางสะบัดดังขวิดและฟุ้งทะลุออกนอกหน้าต่างไป

17

ในขณะที่เดียวกับที่งูขาวถูกเก้าแอกเนี่ยหอบเขียนเล่อโยนออกไป
นอกหน้าต่าง ซิงไม่เหยียนก็อุ้มหูลีเยว่นันออกประตูไป

หูลีเยว่นันเบิกตาอย่างตื่นเต้นตกใจ แต่นอกหน้าต่างมีเพียงงูขาว
นอนขดอยู่ตรงนั้น นอกจากนี้แล้วไม่ปรากฏว่ามีใครอื่นที่น่าสงสัยอยู่เลย

"เป็นไปได้อย่างไร...หรือความรู้สึกของข้าผิดไป" รุ่เนอ์เจียยื่นมือ
ออกไปข้างหน้า งูขาวก็เลื้อยพันข้อมือนางขึ้นมา

"ไม่ใช่" ซิงไม่เหยียนอุ้มหูลีเยว่นันมือเดียวแล้วย่อตัวลง

บนพื้นนอกหน้าต่างมีรอยเท้ารางเลือนรอยหนึ่งทิ้งเอาไว้

หูลีเยว่นันคิดถึงใบหน้าซีตไร้สีเลือดที่เห็นนอกหน้าต่างเมื่อครู่
ก็ส่งเสียงร้องจี้ดๆ อย่างร้อนใจ

ข้าก็เห็น ข้าก็เห็นเช่นกัน

ทว่าไม่มีใครเข้าใจว่านางพูดอะไร

รุ่นเออร์เจียเข้ามาดูด้วย แล้วพูดอย่างประหลาดใจ "นี่คืออะไร"
นั่นเป็นรอยเท้าเล็กๆ คู่หนึ่ง ทว่ามันเล็กเกินไป ไม่สังเกตเห็น
จะมองไม่เห็นเลย

"ความรู้สึกของข้าคงผิดไปกระมัง" รุ่นเออร์เจียกล่าว
จึงไม่เหยียนฆมวดหัวคิ้ว "เมื่อครู่ท่านบอกว่าจี้ฟู่ออกจากหอเขียนแล้ว
ไปเองหรือ"

"เขาต้องออกไปเองอยู่แล้ว ที่หอของพวกเราไม่รับเลี้ยงคนที่ไม่
เกี่ยวข้องกับ" รุ่นเออร์เจียพูดด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน "และวันนั้นเขาก็
ไม่ได้นัดใคร...แค่เรียกหงหลังมาดื่มสุราด้วย อยู่ที่นั่นราวหนึ่งชั่วโมง*
ก็จากไป?"

หงหลังยืนอยู่ข้างกายรุ่นเออร์เจีย นางพยักหน้าแล้วพูดว่า
"วันนั้นจี้ฟู่สั่งสุราสองกา ตอนเช้าตีตีผืนเขาก็ดูใจลอย ต่อมามีคนมา
เคาะประตูผิดห้อง จี้ฟู่เป็นคนไปเปิดประตูเอง ยืนอยู่ตรงประตูไม่รู้ว่ามี
พูดคุยอะไรกับคนผู้นั้นบ้าง พอกลับมาเหมือนคนเมา หมอบอยู่บนโต๊ะ
ตลอด ข้าเห็นเขาเป็นเช่นนั้นจึงไปหยิบน้ำแกงสร้างเมา แต่ตอนที่
กลับมาภายในห้องก็ไม่มีใครอยู่แล้ว"

เบาะแสของจี้ฟู่ขาดหายไปเช่นนี้เลยหรือ

หฺรูเสียนวันเห็นในดวงตาจึงไม่เหยียนฉายแววมืดหวัง จึงเอาเท้า
แตะบนหลังมือของเขาเบาๆ

จึงไม่เหยียนรับรู้ถึงความอบอุ่นบนหลังมือ จึงก้มหน้าลงมอง
ดวงตาสีเขียวสุกใสแฝงความเป็นห่วงอย่างไม่ปิดบัง

* ชั่วโมง หน่วยเวลาโบราณของจีน 1 ชั่วโมงเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ซิงไม่เหยียนบีบหูของมัน สัมผัสที่มือนั้นดีมาก ไม่รู้เพราะเหตุใด
ความไม่สบายใจแต่เดิมกลับเบาบางลง

"จริงสิ!" หงหลิงเหมือนนี่อะไรขึ้นได้ "ตอนจีฟูจากไป ได้ทิ้งของ
ไว้ชิ้นหนึ่ง ข้าเก็บเอาไว้มาโดยตลอด ในเมื่อวันนี้ร่องตุลาการมาแล้ว
ก็เอามันกลับไปด้วยเถอะ"

"เป็นของอะไรหรือ" ซิงไม่เหยียนเอ่ยถาม

"หุ่ไม่ตัวหนึ่ง"

ไม่นานหงหลิงก็หยิบของชิ้นนั้นกลับเข้ามา ก่อนจะมอบมันให้
ซิงไม่เหยียน

ซิงไม่เหยียนตกตะลึง นั่นเป็นของที่เด็กเท่านั้นจะเล่น บนหุ่ไม่
ยังสวมกระโปรงที่ตัดด้วยผ้าลายดอก มีขนาดเท่ากับความสูงของ
หูเสื้อยวนันเท่านั้น

แต่หุ่ไม่ธรรมดาตัวหนึ่งนี้กลับมีใบหน้าที่ใช้หยกขาวแกะสลัก
ดูแล้วทำให้คนเกิดความรู้สึกประหลาดใจจริงๆ

ซิงไม่เหยียนถือหุ่ไม่ในมือพลิกดูไปมาพลงขมวดคิ้วเล็กน้อย
ตามที่เขารู้มา เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนสารศาลดำหลี่จีฟูไม่มีลูก

"นี่เป็นของที่เขาทิ้งไว้จริงหรือ" ซิงไม่เหยียนรู้สึกไม่อยากเชื่อ

หงหลิงพยักหน้าเอ่ย "จริงเจ้าค่ะ"

รูนเออร์เจียพูดอย่างไม่พอใจนัก "ถ้าเป็นของที่แขกทิ้งเอาไว้ สาวๆ
ในหอนี้ล้วนจะเก็บรักษาไว้ให้แขกทุกคนชั่วคราว พวกนางไม่มีทางจำผิด
แน่นอน"

ซิงไม่เหยียนพยักหน้าพลงกล่าวว่ "เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะเอามัน

กลับไปก่อน"

จากนั้นชิงโมเหยียนมือหนึ่งถือหุ่นไม้ อีกมืออุ้มหฐเสียวนั้นออกจาก
หอเขียนเล่าไป

ตอนที่ขึ้นม้า ชิงโมเหยียนเอาหุ่นไม้มาใส่ไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง
หุ่นไม้แต่ละโดนตัวหฐเสียวนั้น

เพียงพริบตา หฐเสียวนั้นรู้สึกเหมือนมีลมชั่วร้ายปะทะเข้ามา
ทำให้ขนทั่วตัวของนางพองขึ้นมาทันที

18

ชิงโมเหยียนขึ้นไปนั่งบนม้าแล้ว ทันใดนั้นก็รู้สึกว่เจ้าตัวเล็ก
ในอ้อมอกเตะขาหลังอย่างแรง ก่อนที่จะกระโดดออกมาจากอ้อมอก
ของเขาในทันใด

"เจ้าตัวเล็ก?!"

หฐเสี่ยวนันกระโดดออกจากอ้อมอกของชิงโมเหยียนแล้ว ทำทั้งสี่
แตะพื้นดิน ขนทั่วตัวก็พองขึ้นทันที

"มานี่" ชิงโมเหยียนเรียก สีหน้าดูไม่สบอารมณ์อย่างยิง

ในลำคอของชะมดเซ็ดส่งเสียง "ครืดๆ" ดูท่าทางเหมือนข่มขู่
ไม่ยอมเข้าใกล้ชิงโมเหยียนแต่โดยดี

ชิงโมเหยียนจึงต้องลงจากม้า เดิมคิดจะจับเจ้าตัวเล็กนั้นไว้
ผลปรากฏว่ชะมดเซ็ดกระโดดคล่องแคล่ว หลบมือของเขาได้

ชิงโมเหยียนคว่ำลมหและเห็นเจ้าตัวเล็กถอยหลังไปอีกครั้งก็เกิด

ความหงุดหงิดในใจขึ้นมา

"หยุดอยู่ตรงนั้นอย่าขยับ" เสียงของซิงไม่เหยียนดูเย็นชามาก

นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าตัวเล็กแสดงอาการรังเกียจเขาตอนที่เข้าใกล้
เขารู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง

แท้จริงแล้วหูลูเสี่ยวนันไม่ใช่ไม่ยอมเข้าใกล้เขา แต่เพราะหูนไม้
ที่เขาถืออยู่ในมือตัวนั้น ไอซ์ตัวร้ายไร้รูปที่กระจายออกมาจากตัวมัน
ทำให้นางขนลุกซู่

หากเป็นคนธรรมดาที่ว่าไปอย่าง แต่นางเติบโตมากับปู่ที่เป็น
จอมเวทมาตั้งแต่เด็ก ดังนั้นจึงเรียนรู้อะไรมาไม่น้อย แม้ปู่จะชอบพูด
อวดตนเองต่อหน้าคนอื่น บอกว่านางมีความสามารถทางนี้ ต่อไป
สามารถสืบทอดกิจการทางบ้านได้...

ไอเย็นเยือกแบบนี้ทำให้นางรู้สึกไม่สบายตัวอย่างมาก แต่มองไป
รอบด้าน ดูเหมือนว่านอกจากนางแล้ว ไม่มีใครสังเกตเห็นจุดนี้แต่อย่างใด
แม้แต่ซิงไม่เหยียนก็ไม่รู้สึกว่ามีอะไรแปลกประหลาด

ในตอนนี้อเองมีเสียงหัวเราะของหญิงสาวดังมาจากด้านข้าง
"แมวน้อยน่ารักเหลือเกิน รู้จักแย่งชิงความรักกับหูนไม้ด้วย"

"เด็กดี เข้าไปกับพวกเราดีกว่า พวกเราจะรักเจ้าแน่นอน" หญิงสาว
ในหอเขียนเลื้อยหัวเราะคิกคักหยอกเย้าหูลูเสี่ยวนัน

หูลูเสี่ยวนันตกตะลึง ความคิดจะเปลี่ยนเจ้านายนางใช้ว่าจะ
ไม่เคยคิด แม้ว่าซิงไม่เหยียนจะดีต่อนางมาก แต่หลังจากได้ฟังคำพูด
ของท่านหมอประจําศาลต้าหลี่แล้วในใจของนางก็รู้สึกไม่สบายใจ

นางไม่ยอมกลายเป็นตัวยาเหนียวนำของซิงไม่เหยียน

เดิมที่การกลายเป็นชะมดเช็ดก็น่าเศร้าพอแล้ว หากถูกคนเอาไป
เชือดอีก เช่นนั้นนางคงตายตาไม่หลับแน่นอน

ซิงโมเหียนเห็นความลังเลใจในดวงตาสีเขียวของมันได้อย่าง
ชัดเจน นี่มันมีความคิดจะไปกับคนอื่นจริงๆ หรือ

เขาโยนหุ่นไม้ในมือให้เสวียนอวีแล้วก็ก้าวยาวเข้าไป

ความสนใจของหูลีเยว่นันตอนนี้อยู่ที่ตัวบรรดาหญิงสาว
ห่อเสียนเล่อที่กำลังหยอกเย้านางอยู่ ทันใดนั้นภาพตรงหน้าก็มีดลง
ร่างสูงใหญ่ของซิงโมเหียนปิดบังสายตาของนาง

เขาก็้มลงมองเจ้าก้อนขนบนพื้นพลงเอ่ย "ทำไม รู้สึกว่าอยู่
ข้างกายข้าเบือแล้วหรือไร"

น้ำเสียงเย็นเยือกอย่างไร้สาเหตุของเขาทำให้หูลีเยว่นันขนลุกชัน
"จืดๆ..." นางได้ตอบอย่างไร้เรี่ยวแรง ขณะเดียวกันก็มองไปทาง
หุ่นไม้ในมือเสวียนอวี

ซิงโมเหียนไม่พูดพลาแม่ จับหลังคอกของนางแล้วยกขึ้นมาไว้ตรง
หน้าตนเอง "เจ้ากำลังแย่งชิงความรักกับหุ่นไม้ไร้ชีวิตนั้นอยู่จริงหรือ"

แย่งชิงความรักก็แปลกแล้ว!

หูลีเยว่นันรู้สึกไม่พอใจ บนของสิ่งนั้นมีไอชั่วร้ายเต็มเปี่ยม นาง
ไม่ยอมยกไปแต่ต้องของแบบนั้น ทว่าอย่างไรเสียก็อธิบายกับเขาได้
ไม่ชัดเจน เธอออกไปก่อนก็แล้วกัน "จืดๆ"

ซิงโมเหียนเหลือบตามองสำรวจนาง ดวงตาที่ดำดำนขาวแยก
ชัดเจนเต็มไปด้วยความเย็นชา

หูลีเยว่นันถูกเขาจ้องจนรู้สึกกลัวแล้ว

"จำไว้ว่าเจ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของใคร ถ้ากล้าทรยศข้าก็อย่าโทษว่า
ข้าไม่เกรงใจ" ซิงม่เหยียนพูดขู่

หฺรูเสี่ยวนั้นหุดก ท่าทางยอมรับโชคชะตา

จากนั้นซิงม่เหยียนก็อุ้มนางกระโดดขึ้นม้า นำเสวียนอวีกลับไป
ศาลตำหนัก

ตลอดทาง หฺรูเสี่ยวนั้นหันไปมองเสวียนอวีที่อยู่ข้างหลังซิงม่เหยียน
ไม่หยุด นางมองหุ่่นไม้ตัวนั้น มันยังอยู่ในมือของเสวียนอวี ใบหน้าหยกขาว
แทะสลักไว้ความรู้สึกใด

หฺรูเสี่ยวนั้นหรีตาจ้องอย่างระวังอยู่ครู่ใหญ่ไม่พบความผิดปกติใด
ดังนั้นจึงหันหน้ากลับ

ในตอนนี้นางเพิ่งจะหันหน้ากลับไปนั่นเอง ดวงตาของหุ่่นไม้ก็ยกโค้ง
เป็นเส้นเรียวเล็ก...ท่าทางประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

19

เมื่อชิงไม่เหยียนพาหูลูเสี่ยวนักรับไปถึงศาลต้าหลี่ เขาก็เรียกตัว เสมียนศาลทั้งเขียนเชิงและเจ้าหน้าที่จัดบันทึกผู้เขียนเชิงมาพบในทันที แล้วเอาหุ่นไม้ตัวนั้นให้พวกเขาดู

"นี่คือสิ่งที่จีฟู่ทิ้งไว้ที่หอเขียนเล่าหรือ" กู้เขียนเชิงเอ่ยถามอย่างตกใจ "ใช่ พวกท่านเคยเห็นของสิ่งนี้มาก่อนหรือไม่" ชิงไม่เหยียนถามกลับ หุ่นไม้ตัวนั้นนอนอยู่บนโต๊ะ ใบหน้าหยกขาวแกะสลักฉายแสง สีเขียวอ่อนๆ ออกมาเลือนราง

กู้เขียนเชิงส่ายหน้า "จีฟู่เป็นคนชื่อ นับจากมาประจำการที่ ศาลต้าหลี่ไม่เคยก่อเรื่องอะไรเลย และไม่เคยได้ยินว่าเขามีนิสัยแปลกๆ อะไรมาก่อน"

ทั้งเขียนเชิงดูหุ่นไม้ตัวนั้นอย่างละเอียดแล้วขมวดคิ้ว "คนที่ หอเขียนเล่าใช่จำอะไรผิดไปหรือไม่"

"ไม่มีทาง" ซิงโมะเหยียนพูดอย่างเด็ดขาด

ทุกคนพูดคุยกันอยู่ในห้อง หูเสี่ยวฉวนนั้นจึงถือโอกาสกระโดดออกไป
ทางหน้าต่าง

สำหรับนางแล้ว ในห้องอึดอัดเกินไป และมีหุ่นไม้ประหลาดตัวนั้น
อยู่ด้วย นางรู้สึกไม่สบายใจ

ตอนพวกกุ๋เซี่ยนวิ่งออกไป ท้องฟ้าข้างนอกมืดลงแล้ว

ซิงโมะเหยียนจัดการงานในมือเสร็จแล้วจึงพบว่าชะมดเข็ดน้อย
หายไปแล้ว

"เจ้าตัวเล็กล่ะ" ซิงโมะเหยียนถามเสวียนอวี่ที่ยืนอยู่ตรงประตู น้ำเสียง
แฝงด้วยความกังวล

"อยู่ในลานด้านนอกขอรับ" เสวียนอวี่ตอบตามตรง

หลายวันมานี้เขาารู้สึกว่าชะมดเข็ดน้อยตัวนี้มีความสำคัญในใจซิงจื่อ
เพิ่มมากขึ้นทุกที ดังนั้นตอนที่หูเสี่ยวฉวนนั้นกระโดดออกจากหน้าต่าง
เขาก็จับตามองไว้ตลอด กลัวว่ามันจะหายไปและทำให้ซิงจื่อโมโหอีก

ซิงโมะเหยียนลุกขึ้นออกจากห้อง ในตอนนี้ท้องฟ้ามืดแล้ว ตามหลัก
พวกเขาควรจะกลับจวนไปแล้ว แต่เขาไม่อยากจะกลับไป

สำหรับเขา กลางคืนนอนที่ใดก็ไม่ต่างกัน

ทางจวนไปแล้วก็ต้องไปพบท่านพ่อของเขาอีก หลายปีมานี้
ท่านพ่อเข้มงวดกับเขามากขึ้น ถึงขั้นที่ระหว่างพวกเขาตอนนี้ไม่มีอะไร
ให้พูดกันแล้ว

เสวียนอวี่ยกนิ้วชี้ไปทางชายคา ซิงโมะเหยียนจึงพบว่าบนชายคา
มีก้อนขนสีดำก้อนหนึ่งขดตัวอยู่ ดวงตาสีเขียวใสกำลังจ้องมองท้องฟ้า

ตาไม่กะพริบ ดูท่าทางของมันแล้ว ดูเหมือนกำลังครุ่นคิดปัญหาอะไร
ที่ทำให้มันงุ้มใจ

ในสมองซะมัดเซ็ดตัวหนึ่งจะบรรจปัญหาได้เท่าใดกัน แต่ในตอนนั้น
ไม่ว่าใครเห็นจากนั้นก็คงเกิดความสงสัย เพราะซะมัดเซ็ดบนชายคาตัวนั้น
แววตาที่ปรากฏในดวงตาของมันดูเจ็บปวดเหลือเกิน

หูเสี้ยวมันมองท้องฟ้าที่ค่อยๆ มีดลง แอบทอดถอนใจว่าวันเวลา
แบบนี้นางยังต้องผ่านมันอีกนานเท่าใด

ช่วงชีวิตของซะมัดเซ็ดตัวหนึ่งอย่างมากที่สุดก็สิบกว่าปี ไม่รู้ว่าหลังจาก
ที่นางตายแล้วจะกลับไปในโลกก่อนหน้านี้ได้หรือไม่ ร่างเดิมของนาง
จะยังอยู่หรือเปล่า

เกรงว่าทรัพย์สินสมบัติของปู่คงถูกอาสาของนางยึดไปแล้ว

ปู่ชา ขอโทษด้วย มันมันของปู่ดูแลของล้ำค่าเหล่านั้นไว้ไม่ได้...

หูเสี้ยวมันยังคงคิดถึงเสียใจ ในดวงตาสีเขียวมีม่านน้ำตาปรากฏ
ขึ้นมาทันใด

ฮือๆ... ข้าควรทำอะไร ทำอย่างไรจึงจะไปจากที่นี่ได้...

"เจ้าตัวเล็ก" เสียงคุ้นเคยเสียงหนึ่งตัดบทความคิดของนางในทันใด

หันหน้าไปตามเสียง เห็นเพียงซึ่งไม่เหยียนยืนอยู่ใต้ชายคา
แสงอาทิตย์อัสดงสาดส่องมา ลี้อคลุมนกกระเรียนต้นเมฆเหมือนถูก
เคลือบด้วยผงทองบางๆ เปล่งประกายระยิบระยับ

หูเสี้ยวมันมองจนใจลอย ดวงตากลมโตลึ้มกะพริบ จ้องตรงมา
ที่เขา ท่าทางโง่เขลนาร์กมาก

ซึ่งไม่เหยียนเห็นความหลงใหลในดวงตาเจ้าตัวเล็กอย่างชัดเจน

"เป็นเจ้าของตัวเล็กที่ลามากจริงๆ" ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเบาๆ
หฐเสียนันดวงตาเปล่งประกาย คิดไม่ถึงว่ารวงตุลาการศาลต้าหลี่
ที่ปกติมีใบหน้าไร้ความรู้สึกจะมีรอยยิ้มที่น่าดูแบบนี้ได้

นางแอบพุดพลางทอดถอนใจอยู่ภายในใจว่า ถ้าไม่ใช่เพราะคนผู้นี้
อยากจะเอาเข้าไปทำตัวยาเหนียวนำ ก็คุ้มค่าให้ลองช่วยวนดูสักหน่อย

แต่ไม่ช้าอารมณ์ของนางก็ถูกความเป็นจริงสดน้ำเย็นใส่อย่าง
ไร้หน้าใจ

ตอนนี้นางมีร่างกายเป็นสัตว์ สภาพแบบนี้ไม่มีทางไปหลอกล่อ
ชายหนุ่มได้!

20

ในคืนนั้นซิงไม่เหยียนไม่ได้กลับจวนโหว แต่พักอยู่ในศาลตำหลี
 หูเสี่ยวนันทินกินอาหารเย็นร่วมกับเขา จากนั้นก็ขีดตัวอยู่บนโต๊ะ
 นอนหลับสนิท

อาจเป็นเพราะอายุยังน้อย เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันของหูเสี่ยวนันทิน
 จึงใช้ไปกับการนอน ซิงไม่เหยียนเห็นจนเป็นปกติแล้ว จึงปล่อยให้นางนอน
 เขาจัดการเอกสารต่ออีกจำนวนหนึ่ง จนกระทั่งตึกตึกจึงอุ้มหูเสี่ยวนันทิน
 ไปพักผ่อนบนเตียงนอนในห้องหนังสือ

หูเสี่ยวนันทินนอนหลับไปจนถึงกลางดึก จู่ๆ ก็ตื่นขึ้นมา หูของนางขยับ
 นางได้ยินเสียงดังซ่าๆ ดังมาจากนอกหน้าต่าง

นี่...ไม่เหมือนเสียงลมพัดใบไม้...

นางแอบขยับออกมาจากอ้อมอกของซิงไม่เหยียน กระโดดลง
 จากเตียงแล้วกระโจนไปที่หน้าต่าง

ข้างนอกมีดสนิท แม้ว่าในสวนจะมีตะเกียงตามทางเดินหิน แต่ก็ยังคงมีดอยู่ โชคดีที่ตาของนางสามารถปรับให้เข้ากับควมมืดนี้ได้ดี

ในค่ำคืนมืดมิด ดวงตาสีเขียวเปล่งประกาย ร่างเตี้ยร่างหนึ่งกำลังขยับช้าๆ เดินไปทางตะวันออก

นั่นคืออะไร

หูเสี่ยวฉานเบิกตาโตขึ้นทันที นางโก่งแผ่นหลังขึ้น แล้วกระโดดลงบนพื้นนอกหน้าต่างอย่างมั่นคง

ของสิ่งนั้นไม่ใช่ของดีอะไรแน่นอน!

แม้ว่านางจะเห็นของสิ่งนั้นได้ไม่ชัดเจน แต่นางกลับสัมผัสได้ถึงไอชั่วร้ายกลุ่มหนึ่ง

หูเสี่ยวฉานก้าวเท้าแผ่วเบา เดินตามไอชั่วร้ายกลุ่มนั้นไป

นางเพียงจะกระโดดออกทางหน้าต่าง ซึ่งไม่เหยียนที่อยู่บนเตียงก็ล้มตาคืน

แท้จริงแล้วตั้งแต่ตอนที่ชะมดเข็ดน้อยกระโดดลงจากเตียงเขาก็ตื่นแล้ว แต่เขาอยากรู้ว่าเจ้าตัวเล็กนี้มีความคิดอะไร ดังนั้นจึงแก้งนอนหลับต่อ

พอลูกนั้น ซึ่งไม่เหยียนก็สวมเสื้อคลุมแล้วเดินออกจากประตูมาอย่างเงียบๆ

ศาลท้าวมี่ยามค่ำคืนเงียบมาก นอกจากยามที่เจ้าหน้าที่เฝ้ายามกลางคืนเดินตรวจตราแล้ว ทุกที่ล้วนมืดมิดและเงียบสงัด

เขาเดินตามชะมดเข็ดน้อยมาจนถึงลานทางตะวันออก ที่นี่เป็นห้องหนังสือของตุลาการใหญ่ศาลท้าวมี่ ตอนที่ซึ่งไม่เหยียนเห็นหูเสี่ยวฉาน

กระโดดผ่านหน้าต่างเข้าไปในห้อง ดวงตาก็จ้องเหม็ง

"ใครนะ!" มีแสงโคมไฟส่องมาจากที่ไกล

ซิงไม่เหยียนชะงักผีเท้า ไม่ขยับเขยื้อน

แสงโคมไฟตรงหน้าใกล้เข้ามาทุกที เจ้าหน้าที่ที่เฝ้ายามสองคนมาถึง
ตรงหน้า เห็นหน้าซิงไม่เหยียนชัดแล้วก็รู้สึกตกใจ

"ที่แท้ก็รองตุลาการ... ดึกปานนี้แล้ว ท่านมาทำอะไรตรงนี้ซอร์บ"

ซิงไม่เหยียนหลบมองไปทางห้องหนังสือแล้วพูดขึ้นว่า "พวกเจ้า
เห็นอะไรผิดปกติหรือไม่"

เจ้าหน้าที่เฝ้ายามทั้งสองส่ายหน้าอย่างงุนงง

ในตอนนี้อะไรก็มีเสียงร้องแหลมดังออกมาจากในห้องหนังสือ ฟังดูแล้ว
เหมือนเสียงสัตว์กำลังกัดกัน

ไม่รอให้เจ้าหน้าที่เฝ้ายามทั้งสองคนขยับตัว ซิงไม่เหยียนก็พุ่งเข้าไป
ในห้องราวกับพายุ

ลมเย็นเยือกกลุ่มหนึ่งพัดเข้ามาปะทะหน้า ซิงไม่เหยียนขนลุก
อย่างห้ามไม่อยู่

เจ้าหน้าที่เฝ้ายามสองคนตามหลังซิงไม่เหยียนเข้ามา ต่างก็ถูก
ลมเย็นเยือกพัดจนซาไปถึงหัวใจ

"รองตุลาการ นี่คือ..."

อาศัยแสงสว่างจากโคมไฟ คนทั้งสามจึงเห็นสภาพภายในห้อง
อย่างชัดเจน

บนโต๊ะหนังสือระเนระนาด ดวงตาเขียวสุกใสส่องประกายอยู่
ท่ามกลางความมืด

"รองตุลาการระว่างขอรับ!" เจ้าหน้าที่เฝ้ายามชักกระบี่เหน็บเอว
ออกมา

"หยุดนะ!" ซิงไม่เหยียนตะคอกยับยั้งพวกเขา เดินเข้าไปทาง
ประกายแสงสีเขียวนั้น

"จืดๆ" เสียงร้องแผ่วเบาดังขึ้น

"มานี่" ซิงไม่เหยียนเดินเข้าหาแล้วยื่นมือออกไป

"จืดๆ" ดวงตาสีเขียวถอยหลัง หลบมือของเขา

"ข้าบอกให้เจ้ามานี่ ไม่ได้ยินหรือ" น้ำเสียงซิงไม่เหยียนเย็นชาขึ้น
สามส่วน

เจ้าหน้าที่เฝ้ายามยกโคมไฟขึ้น เห็นเพียงชะมดเข็ดน้อยสีดำ
ตัวหนึ่งยืนอยู่บนโต๊ะ เท้าของมันเหยียบหุ่นไม้ตัวหนึ่งเอาไว้ ใบหน้า
หยกแกะสลักนั้นตกห้อยไปข้างหนึ่ง ดูทุกทีเลวมาก

บนพื้นมีเอกสารตกกระจายไปทั่ว ภายในห้องข้าวของล้มระเนระนาด

"แมวปามาจากที่ใดกัน!" เจ้าหน้าที่เฝ้ายามพูดอย่างตกใจ "มันทำ
เอกสารของตุลาการใหญ่กระจัดกระจายหมดแล้ว"

หฐเสี่ยวนอันยืนอยู่ตรงนั้น ในสมองว่างเปล่า ของเหล่านี้นางไม่ได้
เป็นคนทำอยู่ ทว่า...ซิงไม่เหยียนจะเชื่อนางหรือไม่

21

ซิงไม่เหยียนก้มหน้ามองหฺรูเสี่ยวนันทียืนอยู่บนโต๊ะ ดวงตาที่
ตาดำขาวแยกชัดแจนดูราวกับแผ่นน้ำบนทะเลสาบที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง
ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

"ได้ยินที่ข้าพุดหรือไม่ ข้าพุดเป็นครั้งสุดท้ายนะ มานี้" เขาสั่ง
หฺรูเสี่ยวนันทียอมปล่อยหฺนุไม้ที่อยู่ได้เท่า

หฺนุไม้คอเอียงไปอีกข้าง ใบหน้าหยกแคะสลักสีหน้าแข็งกระด้าง

"เจ้าเอาหฺนุไม้ตัวนี้มาที่นี่หรือ" ซิงไม่เหยียนเอ่ยถาม

"จี้ตๆ!" หฺรูเสี่ยวนันทียู๊สึกกระวนกระวายใจอย่างไร้สาเหตุ

นางไม่รู้จะทำอย่างไร ทั้งเสียใจที่เมื่อครู่มาที่นี่ตามลำพัง ตอนนี
แม้นางจะมีปากก็อธิบายอะไรได้ไม่ชัดเจน เพราะคงไม่มีใครเชื่อว่า
เรื่องทั้งหมดที่น้เจ้าหฺนุไม้ตัวนั้นเป็นคนทำ

"รองตุลาการ เอกสารถูกทำลายเช่นนี้ ตุลาการใหญ่กลับมา

พวกเราคงไม่อาจชี้แจงได้ขอรับ" เจ้าหน้าที่เฝ้ายามพูดอย่างร้อนใจ

ซึ่งไม่เหยียนไม่สนใจพวกเขา เพียงเหลือบมองเอกสารที่หล่นกระจาย
เต็มพื้นอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง

"นี่เจ้าเป็นคนทำหรือ" เขามองไปทางหูลีเยว่นัน

หูลีเยว่นันส่ายหน้าอย่างแรง

"ในเมื่อมันบอกว่าไม่ใช่มัน เช่นนั้นก็ไม่ใช่มันเป็นคนทำ" ซึ่งไม่เหยียน
เข้าไปอุ้มนางขึ้นมา

"รองตุลาการ...นี่..." เจ้าหน้าที่เฝ้ายามมีสีหน้าลำบากใจ

ห้องหนังสือของตุลาการใหญ่ถูกทำให้เป็นเช่นนี้ พวกเขามีหน้าที่
ต้องรับผิดชอบ แต่ผู้ที่พวกเขาจะแจ้งว่าเป็นผู้กระทำผิดได้กลับถูก
ซึ่งไม่เหยียนพาไปแล้ว

หูลีเยว่นันวางสองเท้าหน้าไปบนไหล่ของซึ่งไม่เหยียน มองสำรวจ
สีหน้าของซึ่งไม่เหยียนอย่างไม่อยากเชื่อ

เขาเชื่อใจนางขนาดนี้เลยหรือ ในห้องหนังสือและทะเลอย่างนั้น
ทั้งยังมีนางเป็นสิ่งที่ชีวิตสิ่งเดียว เป็นใครก็คงไม่เชื่อว่าทุกอย่างไม่เกี่ยว
กับนาง

"จี้ตึ...!" เจ้านายผู้เมตตาในตำนานยังมีอยู่จริง นางเอาหัวถูไถ
ปลายคางของเขา

กิริยาต่างๆ ของนางอยู่ในสายตาของซึ่งไม่เหยียนทั้งหมด เจ้าตัวเล็ก
รู้สึกตันตันเพราะความเชื่อใจของเขา

ดีมาก

เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันแม้จะสั้น แต่เขาเชื่อว่าชะมัดเซ็ดที่

เต็มไปด้วยความฉลาดนี้ไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้ออกมาอย่างไรสาเหตุ
แน่นอน

หลังจากกลับถึงห้องหนังสือของเขา เขาก็ส่งคนไปตามเสมียนศาล
แห่งศาลต่ำหลี่ทังเซียนเซิงมา สั่งให้เขาไปตรวจสอบสภาพเอกสารที่
เสียหายในห้องหนังสือของตุลาการใหญ่

ทังเซียนเซิงหวาพลางรีบรุดมา จนกระทั่งฟ้าสว่างจึงตรวจสอบ
เอกสารทั้งหมดในห้องหนังสือของตุลาการใหญ่เสร็จหนึ่งรอบ

"เอกสารยังอยู่ครบ มีหนังสือเล่มที่ถูกทำลายเสียหาย แต่ไม่เป็น
ปัญหาใหญ่นัก เพราะมีเจ้าหน้าที่จัดบันทึกผู้เขียนเซิงอยู่ เขาเลียนแบบ
ลายมือของคนอื่นเก่งที่สุด คัดลอกอีกฉบับหนึ่งก็ได้แล้ว" ทังเซียนเซิง
กล่าวรายงาน

ซึ่งไม่เหยียนสายตาจับจ้องไปบนโต๊ะ หุ่นไม้ตัวนั้นยังนอนอยู่ตรงนั้น

"ทังเซียนเซิง ข้าจำได้ว่าเมื่อคืนหุ่นไม้ตัวนี้ถูกวางไว้ในคลังเก็บของ
ชั่วคราว"

"ขอรับ..." ทังเซียนเซิงตกใจ หุ่นไม้ตัวนี้ถูกเก็บไว้ในคลังเก็บของ
เพื่อเป็นหลักฐานในการตามหาจีฟู่ที่หายตัวไป ตอนนั้นเขาและเสวียนอวี
เป็นคนนำมันมาเก็บไว้เอง

"แล้วมันวิ่งไปอยู่ในห้องหนังสือของตุลาการใหญ่ได้อย่างไร"
ซึ่งไม่เหยียนขมวดคิ้วเอ่ย

ทังเซียนเซิงไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้เพราะเขาเองก็งุนงง
อยู่เหมือนกัน "ทางคลังเก็บของได้ตรวจสอบแล้ว เมื่อคืนไม่มีใคร
ลอบเข้าไป กุญแจก็ยังคงอยู่...แต่เจ้าหน้าที่เฝ้ายามบอกว่าพวกเขาเห็น

ชะมดเซ็ดของใต้เท้าตัวนั้นไปอยู่ในห้องหนังสือ..."

ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเยินซา "ท่านคิดว่ามันเอาหนุ่ไม่ออกมาหรือ"

ชะมดเซ็ดตัวหนึ่งมีความสามารถเท่าใดจึงขโมยของออกมาจาก
ในคลังเก็บของของศาลตำลึงได้เล่า

ทั้งเขียนเชิงจึงหมดคำพูดไปในทันที

แท้จริงแล้วคลังเก็บของของศาลตำลึงไม่ใช่สถานที่ธรรมดา หาก
ไม่มีกุญแจ ไม่มีทางเข้าไปได้แน่นอน

"เมื่อคืนเจ้าหน้าที่เฝ้าคลังเก็บของก็อยู่ ไม่มีใครพบความผิดปกติ
อะไร" ทั้งเขียนเชิงพูดอย่างจุนใจ "คง...ไม่ใช่ผีหรอกนะ"

22

ซิงไม่เหยียนกับทั้งเขียนเชิงพูดงานสำคัญเสร็จดวงตะวันข้างนอก
ก็ลอยขึ้นสูงมากแล้ว

หฺรูเสี่ยวนันหมอบอยู่บนขอบหน้าต่างกำลังหาไม่หยุด

ซิงไม่เหยียนก็ทรมานไม่ได้นอนมาหนึ่งคืน แต่เห็นได้ชัดว่าเขา
เคยชินกับการใช้ชีวิตไม่มีกฎเกณฑ์เช่นนี้แล้ว หลังจากส่งทั้งเขียนเชิง
กลับแล้วก็จัดการกับเอกสารต่อ

หฺรูเสี่ยวนันอ้าปากหาอีกครั้ง ดวงตาสีเขียวมีน้ำตาฉ่ำ นาง
ง่วงนอนมาก แต่ห้องก็ร้องไม่หยุด จึงแอบมองหน้าต่างซิงไม่เหยียน พบว่า
เขาก็มองหน้าทำงานที่โต๊ะอย่างตั้งใจ ดูเหมือนจะลืมนางไปเลย

จ๊อกๆ...

ยามนี้เองห้องของนางก็ร้องประท้วงอย่างไม่เกรงใจ หฺรูเสี่ยวนัน
เลียปาก ช่วยไม่ได้ หากเจ้านายไม่เตรียมอาหารให้ นางคงต้องคิด

หาวิธีเอง

หูลูเสียวมันพลิกตัว กระโดดออกนอกหน้าต่างไปอย่างรวดเร็ว
เสวียนอวี่ที่ยืนอยู่ตรงประตูเห็นเงาดำวูบผ่าน ตอนที่เขาถือ
ถาดอาหารเดินเข้ามา เงาดำนั้นก็วิ่งหายลับไปแล้ว
"ชื่อคือ กินอาหารเถอะขอรับ" เสวียนอวี่พูดกล่อม
ชิงไม่เหยียนวางพู่กันลง ทันใดนั้นก็เห็นบนขอบหน้าต่างตรงหน้า
ว่างเปล่าเสียแล้ว

"เจ้าตัวเล็กละ"

เสวียนอวี่วางถาดลงพลางเอ่ยตอบ "วิ่งออกไปเมื่อครู่นี้ขอรับ"
ชิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว การกินสำหรับเจ้าตัวเล็กพูดได้ว่าเป็น
เรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง มันจะวิ่งออกไปโดยไม่สนใจกินอะไรได้อย่างไร
"ไปหาตัวมันกลับมา" ชิงไม่เหยียนพูด "ไม่รู้เป็นอย่างไร พอไม่เห็น
หน้าเจ้าตัวเล็ก เขาไม่อยากอาหารเลย

เสวียนอวี่ปากพูดรับคำ แต่ในใจบ่นว่า ชื่อคือสนใจเจ้าชะมดเช็ดตัวนี้
มากเกินไปกรรมง

แม้ว่าเขาจะชอบมันเพราะมันสามารถระงับพิษกู่ในตัวชื่อคือได้
แต่เอามันไปทำเป็นถุงหอมเลยไม่สะดวกกว่าหรือ เอาแต่ให้จับตามัน
ทุกวันเช่นนี้ ทั้งยังต้องกังวลว่ามันจะหนีไปอีก...

ด้วยเขาคิดเช่นนี้ ฝึเท้าที่เดินออกไปจึงเข้าไปครึ่งจังหวะ

ชิงไม่เหยียนสีหน้าเคร่งเครียดในทันที

เสวียนอวี่จึงรีบเร่งฝึเท้า วิ่งเร็วๆ ออกจากประตูไป

หูลูเสียวมันวิ่งออกไปในสวนนอกห้องหนังสือนานแล้ว หลังเดินวน

อยู่หลายรอบ ตมกลิ่นในอากาศอยู่บ่อยครั้ง ก็พบว่ามึกลิ่นหอมจางๆ ของอาหารลอยมากับสายลม

ดวงตามันเปล่งประกายในทันที ก่อนจะเดินไปตามกลิ่นหอมนั้น กระโดดข้ามกำแพงหลายกำแพงและมาถึงสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยแห่งหนึ่ง ยามที่มันยืนอยู่บนกำแพง มันเห็นคนงานผู้หนึ่งของศาลด้าหลี่ ถือถังไม้ใส่ข้าวเข้าไปในห้องที่อยู่ตรงหน้า

หลูเสี่ยวนันทมองไปซ้ายขวาอย่างละเอียด รู้สึกว่าที่นี่เหมือนจะเป็นคลังเก็บของแห่งหนึ่ง

จากนั้นกระโดดลงจากกำแพงและเดินไปตามมุมกำแพง ทันใดนั้นก็มီးเสียงดังมาจากข้างในประตู

"เอ? เหตุใดเจ้าเอาหุ่่นไม้ตัวนี้ออกมาจากคลังเก็บของล่ะ นี่เป็นของที่รองตุลาการเพิ่งส่งมาเช้านี้..."

หลูเสี่ยวนันทชะงักไป เหมือนถูกสะกดอยู่กับที่ เพราะชนของนางเป็นสีดำ ดังนั้นหลบอยู่ที่มุมกำแพงจึงไม่สะดุดตาอะไร

ชายในชุดคนงานผู้หนึ่งเดินออกนอกประตูมา เขาเดินขาแข็งเกร็งอย่างเห็นได้ชัด มือยังถือหุ่่นไม้ที่มีไอน์เยินเยือกซึ่งนางเกลียดชังที่สุดตัวนั้นไว้ด้วย

"นั่นเจ้าจะไปทีใด" มีคนงานไล่ตามออกมาจากด้านใน ชายหนุ่มที่ถือหุ่่นไม้กลับเหมือนไม่ได้ยิน เดินต่อไปข้างหน้าราวกับกำลังอยู่ในห้วงฝัน

หลูเสี่ยวนันทตั้งอย่างระวังตัว ร่างแข็งเกร็งพร้อมกับกางกรงเล็บออก

หฐเสียวนันยังจำสิ่งที่ปู่เคยบอกได้ เบื้องหลังไอนั้นแบบนี้มักจะ
เปื้อนไปด้วยเลือด เป็นของชั่วร้ายอย่างหนึ่ง

ตอนปู่ยังอยู่ หฐเสียวนันไม่เคยเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ ตอนนี่คิดแล้ว
ก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา

หฐเสียวนันตามชายหนุ่มที่ถือหุ้มน้ำมันออกจากลานคั้งเก็บของ
พอไปถึงข้างนอกกลับไม่พบร่องรอยของคนผู้นั้นแล้ว

ไม่ใช่กรรมัง ระยะทางไกลแบบนี้จะตามไม่ทันหรือ

ช่วงเวลาที่นางยืนตะลึงอยู่ตรงนั้นก็พลันมีเงาสีดำทาบบนตัวนาง
พอเงยหน้าขึ้นนางก็ต้องตกใจที่เห็นร่างของชายผู้นั้นโน้มลงมาแล้ว
กดนางลงบนพื้น

"จืดๆ!" หฐเสียวนันพยายามดิ้น แต่แรงอันน้อยนิดของนางมีไม่พอ
ผลึกตัวชายที่กดนางไว้ก็ออกจากตัวไม่ได้

นางตัวตสองเท้าหน้าครูดกับพื้นสุดแรง เกิดเป็นรอยยาวสองรอย
บนพื้น

ชายผู้นั้นดูเหมือนจะไร้สติ ล้มลงบนพื้น ร่างนั้นหนักราวกับภูเขา
ในตอนหฐเสียวนันพยายามให้หลุดจากชายผู้นั้น นางก็ได้ยิน
เสียงดังแกร๊กๆ

หุ้มน้ำมันนั้นเดินมาทางนางด้วยตัวเอง ใบหน้าหยกแคะสลักนั้น
เปล่งแสงสีเขียวซีดได้แสงอาทิตย์ หางตายกโค้งเหมือนจะมีรอยยิ้มที่
ไม่เป็นมิตร

หฐเสียวนันรู้สึกตกใจอย่างมาก

นี่...จบแล้ว!

ปากของหนูไม่เปิดออกทันใด มีแสงขาวลำหนึ่งส่องออกมา และ
ส่องไปที่หัวของหนูเสียนั่น

23

หฐเสียวณันนฎกแสงขาวส่องใส ฐู้สึกเพียงว่าไอเย็นเยือกกลุ่มหนึ่ง
เข้าสู่ร่าง แขนขาไม่อาจควบคุมได้ เหมือนมีพลังที่มองไม่เห็นกำลัง
ควบคุมร่างของนางอยู่...

แย้แล้ว!

หฐเสียวณันนแอบร้องแย้แล้วในใจ นางสะบัดหัวเล็กพยายามควบคุมสติ
อยากจะควบคุมร่างของข้าหรือ ผันไปเถอะ!

ของชั่วร้ายระดับต่ำแบบนั้นอยากจะยึดร่างของนาง ควบคุมนางให้
ทำงานแทนหรือ ดูถูกนางเกินไปแล้ว สิ่งทีจ่อมเวทเม่าสอนนางจะต้อง
ไม่เสียเปล่า

หฐเสียวณันนกลิ่งไปมาบนพื้น ต่อต้านไอเย็นเยือกในร่าง แต่นาง
มองข้ามเรื่องสำคัญไปเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือตอนนั้ร่างของนางไม่ใช่คน
อีกแล้ว นางเป็นเพียงลูกชะมดเข็ดตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง และยังไร้กำลัง

อีกด้วย

"จืดๆ!" นางส่งเสียงร้องไม่หยุด ร่างขดเป็นก้อนกลม

หนาวเหลือเกิน!

ร่างเล็กของนางมีไอร้อนเหลืออยู่ไม่เท่าใด ไอเย็นเยือกนั้นรุนแรง
เกินไป นางไม่อาจไถ้มันออกไปได้ แต่ก็ไม่อยากถูกมันควบคุม

เหมือนกับมีแรงสองด้านดึงกันอยู่ พวกมันจูดกระซากกัน รวากับ
นางติดค้างอยู่ระหว่างแรงทั้งสองนั้น

ในตอนนีเองนางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งวายุด้งมาข้างกาย

"เจอแล้ว! หาเจอแล้ว!"

เกิดอะไรขึ้น หนูเสี่ยวนันพยายามลี้มตาขึ้น รอบข้างมีคนมา
รวมตัวกันไม่น้อย ล้วนกำลังมองนางอยู่

เงาร่างของพวกเขาก็เหมือนกำแพง บังแสงอาทิตย์เอาไว้ ทำให้
หนาวยิ่งขึ้น

"จืดๆ" พวกเจ้าช่วยทำความดีด้วยการขับห่างออกไปสักนิดเถอะ

แต่คำพูดของนางไม่มีใครฟังเข้าใจได้

ทันใดนั้นไอร้อนในร่างมารวมอยู่ที่จุดหนึ่ง พุ่งทะลวงไปที่จุดต้นเถียน*
ของหนูเสี่ยวนัน

หนูเสี่ยวนันขับตัวอยู่หลายที นางยังจำสิ่งทีปู้สอนได้ พยายาม
ตั้งจิตให้มั่น แต่ความร้อนในร่างนางกลับถูกตัดทอนไปจนเกือบหมด
แม้ว่านางยังมีสติอยู่ แต่แขนขาของนางแข็งเกร็งเหมือนคนใกล้ตาย

นางได้ยินคนพูดอย่างร้อนใจว่า "รองตุลาการ! ซะมดเซ็ดตัวนี้

* จุดต้นเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งซีพจบริเวณห้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

เห็นทีว่าจะไม่ไหวแล้ว"

ใครบอกล่ะ ข้าเพียงต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเท่านั้น

ดวงตาสีเขียวกลอกกลิ้ง แต่นางกลับส่งเสียงอะไรไม่ออกเลย

กลุ่มคนกระจายตัวออกเปิดทางให้คนด้านหลัง นางมองเห็นใบหน้าของชิงโม่เหยียน เขาโน้มตัวลงมาและค่อยๆ อุ้มนางขึ้น

ร่างสัมผัสกันทำให้นางรับรู้ถึงความอบอุ่นจากตัวเขา ไอน้ำเย็นเยือกนั้นค่อยๆ ทยอยเข้าไปอยู่ในร่างนางราวกับหवादกกล้วยสีความอบอุ่นนั้น...

"จืด...จืด..." เจ็บเหลือเกิน

เสียงของนางแม้จะเบาหวิว แต่ชิงโม่เหยียนได้ยินแล้ว เขารีบสั่งการทันที "รีบไปตามฉางเฮินมา"

ตอนที่เขาก็มหันหลังมองก่อนชนเล็กนั้นอีกครั้งก็พบว่ามันหลับตาลงแล้ว

หากไม่ใช่เพราะปลายจมูกของมันยังมีลมหายใจอุ่นอยู่ เขาคงคิดว่ามันขาดใจไปแล้ว

ชิงโม่เหยียนอุ้มหูเสื้อยวนนังกลับห้องหนึ่งสัปดาห์ไป ตลอดทางเขาเดินอย่างร้อนใจมากจนชายเสื้อปลิวสะบัด ความสุขุมเป็นปกติล้นหายไประดับสิ้น

คนจำนวนไม่น้อยที่พบเขาระหว่างทางเห็นท่าทางเช่นนี้ของเขาแล้วก็รู้สึกตกใจมาก

"ฉางเฮินล่ะ ยังไม่มาอีกหรือ" เขาเอ่ยถามเสวียนอวี่อย่างร้อนรน

"ส่งคนไปเชิญแล้วขอรับ" เสวียนอวี่กล่าวตอบ เขาเองก็เพิ่งเห็นชื่อจื่อร้อนใจเช่นนี้เป็นครั้งแรก แม้ท่านหมอบประจำศาลตำหนักจะรีบรุดมา

ด้วยความเร็วสูงสุด อย่างไรก็ตามก็ต้องใช้เวลา

ซึ่งไม่เหยียนเอาเมื่อลูบหัวชะมดเข็ดน้อยเบาๆ หากเป็นเวลาปกติ
เขาทำเช่นนี้ เจ้าตัวเล็กจะหรีดตกลงอย่างสบายตัว ทำทางมีความสุขมาก
แต่ตอนนี้มันนอนอยู่ตรงนั้นไม่ขยับ มีหน้าซำยังตัวเย็นเฉียบ

เมื่อครู่ที่ห้องหนังสือเขาแค่นี้มันระวังมันก็วิ่งออกไปเสียแล้ว
รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นตัวชอบก่อเรื่อง คิดไม่ถึงว่าครั้งนี้จะกลายเป็นเช่นนี้

เหมือนคนใกล้ตาย...

ในใจเขาเกิดความเศร้าอย่างไร้สาเหตุ และแผ่ความหวาดกลัว
เอาไว้ด้วย

หากเจ้าตัวเล็กนี้ตายไปเช่นนี้จริง...

ความคิดนี้เพิ่งแวบผ่านสมองก็ถูกเขาไล่ออกไปในทันที

24

ตอนฉางเฮินท่านหอมแห่งศาลดำหลีเดินเข้าประตูมา รู้สึกเพียงว่า
บรรยากาศเคร่งเครียดยิ่ง

ในอ้อมอกซึ่งไม่เหยียนอ้อมชะมดเข็ดน้อยสีดำเอาไว้ นั่งหน้าเย็นชา
ราวน้ำแข็งอยู่อย่างเสียบงัน

เสวียนอวีรับเดินเข้าไปรับหน้าพลาเงอ่ยอธิบายสั้นๆ ว่า "ท่านหอมฉาง
รบกวนท่านดูสักหน่อย ชะมดเข็ดตัวนั้นดูเหมือนจะไม่ไหวแล้ว..."

ฉางเฮินพูดอย่างตกใจว่า "ข้าไม่ใช่หมอรักษาสัตว์"

"พวกเราเองก็จนปัญญา ทำได้เพียงเชิญท่านมา" เสวียนอวีสีหน้า
ลำบากใจอย่างมาก

ฉางเฮินทำได้เพียงเดินเข้าไป ยื่นมือไปลูบเจ้าก้อนขนสีดำในอ้อมอก
ซึ่งไม่เหยียน

ชั่วขณะที่มือสัมผัสลงไป ฉางเฮินก็ตกตะลึง

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่" ซึ่งไม่เหยียนมองออกถึงสีหน้าผิดปกติของฉางเฮียน

"คุณหมุมิร่างกายดำเกินไปแล้ว" ฉางเฮียนส่ายหน้า รีบตรวจอาการอย่างละเอียดอีกครั้ง ไม่พบว่าบนตัวหฐเสี้ยนนั้นมีบาดแผลภายนอกอะไร

"บาดเจ็บที่อวัยวะภายในหรือไม่" ซึ่งไม่เหยียนเอ่ยถาม น้ำเสียงแผงไว้ด้วยความหวาดหวั่น

"มันกลายเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร" ฉางเฮียนถาม

ซึ่งไม่เหยียนมองไปทางเสวียนอวี เสวียนอวีจึงรีบเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น คลังเก็บของให้ฟังหนึ่งรอบ

"หุ่่นไม้หรือ" ฉางเฮียนตกใจ

"ขอรับ...ดูเหมือนมีคนควบคุมคนงานในศาลตำหาลีให้เอาหุ่่นไม้ ออกมาจากในคลังเก็บของ ของสิ่งนี้ดูชั่วร้าย ชื่อจื่อจิงสั่งคนให้เอาหุ่่นไม้ตัวนั้นไปเผาแล้ว"

"ได้ยินว่าจื่อฟูหายตัวไป นี่เป็นเบาะแสเดียวที่เขาทิ้งไว้ใช่ไหม" ฉางเฮียนแม้จะเป็นท่านหมอ แต่เรื่องภายในศาลตำหาลีก็พอได้ยินมาบ้าง

"เรื่องเหล่านั้นไว้ค่อยปรึกษากัน" ซึ่งไม่เหยียนตัดบทฉางเฮียน "เจ้ารักษาเจ้าตัวเล็กนี้ให้หายก่อน"

ฉางเฮียนขมวดคิ้วลำบากใจ "ทั้งไม่ใช่บาดเจ็บภายนอก และไม่บาดเจ็บภายใน แต่คุณหมุมิร่างกายของมันดำมากอย่างไรสาเหตุ ถ้าไม่อาจรักษาคุณหมุมิในร่างกายได้ มันก็จะหนาวตาย"

"มียารักษาได้หรือไม่"

ฉางเฮียนส่ายหน้า "ข้าไม่ใช่หมอรักษาสัตว์ ตรวจอะไรไม่ออกจริงๆ"

แต่มีเรื่องหนึ่งที่ต้องแจ้งรองตุลาการให้รู้ก่อน ถ้าจะเอามันมาทำ
ถุงหอมที่ระบับพิษกู่ต้องรีบทำตอนที่มันยังมีชีวิตอยู่ ถ้ามันตายแล้ว
กลิ่นชะมดเซ็ดบนตัวมันก็จะเปลี่ยนไป ประสิทธิภาพจะต่างกันมาก"

ชิงไม่เหยียนเลื่อนสายตาไปที่เจ้าก๊อนชนในอ้อมอก

"รู้แล้ว" เขาพูดเสียงเย็นชา แต่น้ำเสียงกลับไม่มีความลังเลใด

ฉางเฮินเห็นภาพนั้นก็หันไปมองตาเสวียนอวี้อย่างจุนใจแวบหนึ่ง
ก่อนจะกล่าวลาแล้วถอยออกจากห้องไป

เสวียนอวี้น้ำอมฤตทุกขยี่นอยู่ตรงนั้น ในใจร้อนใจยิ่งกว่าใครอื่น
"ชื่อจื่อ คำพูดของท่านหอมฉาง..."

"หุบปาก" ชิงไม่เหยียนดวงตาแฝงไอสังหาร

เสวียนอวี้ไม่กล้าพูดอะไรอีก ทำได้เพียงก้มหน้าลง

"ออกไปให้หมด" ชิงไม่เหยียนอุ้มชะมดเซ็ดขึ้นมาแล้วเดินเข้าไป
ในห้องหนังสือ

ในเมื่อฉางเฮินบอกว่าสภาพมันในตอนนี้อยู่ไม่ใช่เพราะได้รับบาดเจ็บ
เช่นนั้นก็เกิดจากสาเหตุอื่น สิ่งที่เขาสามารถทำได้มีเพียงทำให้มันรู้สึก
สบายขึ้นบ้าง

นิ้วมือวาดผ่านขนของมัน ยังคงนุ่มลื่นแต่ทุกจุดที่สัมผัสกลับ
เย็นเฉียบไปทั้งแถบ

ชิงไม่เหยียนยื่นมือไปปลดแถบรัดเอวชุดขุนนาง คลายคอเสื้อ
ชุดคลุม แล้ววางเจ้าก๊อนชนเข้าไปอย่างระมัดระวัง

พอได้รับความอบอุ่นแล้ว หูเสวียนนั้นก็ส่งเสียงครางออกมาอย่าง
ไม่รู้ตัว หัวขยับเข้าไปในอ้อมอกของเขา

ซิงไม่เหยียนนั่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับ ตลอดทั้งป้ายเขาเอาแต่ให้อุ่น แก่เจ้าก้อนขนในอ้อมอก จนกระทั่งแสงอาทิตย์อัสดงสอดส่องเข้ามา ทางหน้าต่าง

อุณหภูมิร่างกายของเจ้าก้อนขนค่อยๆ กลับมา แม้วามันจะยังคง ปิดตาอยู่ แต่ซิงไม่เหยียนสามารถรับรู้ได้ว่าลมหายใจของมันเริ่มผ่อนคลาย กลับมาเป็นปกติและดูมีเรี่ยวแรงขึ้น

"ซื่อจื่อ..." เสียงของเสวียนอวี่ดังขึ้นที่นอกประตู

"มีเรื่องอะไร"

"หุ่ไม่ตัวนั้น... ทำลายมันทิ้งตามคำสั่งของท่านแล้ว แต่ว่า..."

"แต่ทำอะไร"

"พวกเราคิดหาวิธีมากมาย แต่หุ่ไม่ตัวนั้นเผาอย่างไรก็ไม่ไหม้ ขอรีบ"

เผาไม่ไหม้หรือ!

ซิงไม่เหยียนเอาหฐเสวียนนออกจากรอ้อมอกมาวางไว้บนเตียง จากนั้นก็ดึงผ้าห่มมาคลุมตัวมัน ลูบหัวมัน แล้วหมุนตัวตามเสวียนอวี่ ออกไป

ภายในห้องไม่มีใคร หฐเสวียนนนอนหลับสนิท

ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดงสอดส่อง ลมแสงอ่อนๆ ตกกระทบบนตัวของนาง เห็นร่างของหญิงสาวคนหนึ่งได้ร่างๆ... ชัดบ้างจางบ้างสลับกันไปมา...

25

ซิงโมเหียนเดินตามเสวียนอวี้ออกไปข้างนอก นอกห้องหนังสือมีคนมารวมตัวกันไม่น้อย แม้แต่ทั้งเขียนเชิงเสมียนศาลกับกู้เขียนเชิงเจ้าหน้าที่จัดบันทึกของศาลด้าหลี่ล้วนอยู่ในกลุ่มคนด้วย

เสวียนอวี้อี้ไปบนกล่องไม้ที่วางอยู่บนพื้นแล้วพูดว่า "เมื่อครู่ข้าลองให้คนเอาหุ่นไม้ไปเผา แต่ไฟฟืนมอดแล้ว หุ่นไม้ตัวนั้นกลับยังอยู่ดี ไม่เสียหายเลยแม้แต่หน่อย"

ซิงโมเหียนขมวดคิ้ว ฟันคำออกมาสองคำ "ลองใหม่"

เสวียนอวี้อี้จึงสั่งคนงานให้ยกกระถางไฟมา เต็มถ่านเข้าไปต่อหน้าทุกคน แล้วเอากล่องที่ใส่หุ่นไม้โยนเข้าไป

กล่องไม้เจอถ่านไฟก็ส่งเสียงลั่นดังเปรี้ยะๆ ไม่นานก็เกิดไฟลุกขึ้นมา สายตาของทุกคนล้วนไปอยู่ในกระถางไฟ มองดูกล่องไม้ค่อยๆ ถูกเผาจนไหม้หมดในกองไฟ

หุ่่นไม้ค่อยๆ โผล่ออกมา ท่ามกลางเปลวไฟสีทอง ใบหน้าหยก
แกะสลักที่อยู๋ในสภาพทุลั้ทุเลจ้องมองพวกเขา หางตายกโค้ง ดูประหลาด
อย่างบอกไม่ถูก

ในกลุ่มมีค่นพูดเสียงเบาซ้ันว่า "แปลกเสีจจริง เหตุใดมันจ้ิงไม่ถูก
ไฟเผา"

"แค่แปลกที่ไหน เจ้าไม่เห็นหรือ...แม้แต่เสี้อบนตัวมันก็ยังไม่ติดไฟ
เลย"

"ของสิ่งนี้...ถูกผีสิงใช่หรือไม่..."

"จะเป็นไปได้อย่างไร ที่นี่คือศาลต้าหลี่ แม้บนโลกนี้จะมีผีอยู่จริง
พวกมันก็ไม่กล้าเข้าใกล้ที่นี้เด็ดขาด"

ที่ว่ากรที่เต็มไปด้้วยไอซ้ัวร้าย แม้แต่ผีก็ยังไม่กล้าเข้าใกล้

ซึ่งไม่เหยียนมองดูเปลวไฟในกระถางไฟค่อยๆ มอดลง หุ่่นไม้ตัวนั้น
นอนอยู่ซ้่างในโดยไม่เสีหายเลย มุมปากที่ยกซ้ันเหมือนกำลังหัวเราะเยาะ
การไร้ความสามารถของพวกเขา

"เอาน้ำมันมาหน่อย" ซึ่งไม่เหยียนพูดเสียงเย็นซา

ไม่ซ้าก็มีค่นเอาน้ำมันมาราดไปบนตัวหุ่่นไม้

"จุดไฟอ้ีกครั้ง" ซึ่งไม่เหยียนสั่งการ

ครั้งนี่หุ่่นไม้ถูกไฟคลอกทั้งตัว

แกรก...แกรก...

แขนขาหุ่่นไม้มีเสียงดังประหลาด ดูเหมือนกำลังพยายามดิ้นรน
อยู่ในกองไฟ

ในตอนทีทุคค่นกำลังจ้ดจ้องไปที่เปลวไฟก็มีเสียงเปรี๊ยะดังสนั่น

เปลวไฟในกระถางไฟแตกกระจาย

"ชื่อจื่อระวัง!" เสวียนอวี๋รีบขวางตรงหน้าซิงโม่เหยียน

หลังจากไฟแตกกระจายทำให้ทุกคนพากันถอยหลังห่างไปสิบก้าว แล้วจึงควบคุมสติกันได้ ก่อนจะยี่นหน้าไปมองในกระถางไฟอีกครั้ง

หุ่นไม้หน้าหยกยังคงนอนอยู่ตรงนั้นอย่างที่ตั้งเดิม ใบหน้าหยกแกะสลักไม่ติดซี้เค้าดำเลยสักนิด แม้แต่เสื้อผ้าก็ยังอยู่ดีไม่เสียหาย น้ำมันที่เทลงไปเมื่อครู่ไม่เหลือร่องรอยแม้แต่หยด

"รอง...รองตุลาการ พวกเราต้องเชิญภิกษุมาดูสักนิดหรือไม่..."

"เชิญภิกษุมานะเพราะจะทำพิธีกรรมแล้วสิ"

มีคนพูดขึ้นอย่างตื่นตระหนก

ซิงโม่เหยียนสีหน้าเย็นชา ผู้ใดก็ตามไม่ออกว่าเขาคิดอะไรอยู่

"ชื่อจื่อ" เสวียนอวี๋ลองหยั่งเชิงเรียกดู "เรื่องนี้จะจัดการอย่างไรดีขอรับ"

ในเมื่อเผาไม่ไหม้ก็ช่วยไม่ได้ เรื่องนี้ทำให้คนคิดอะไรไม่ออกจริงๆ

"ไปหาหีบเหล็กมา ใส่มันลงกลอนแยกเก็บต่างหาก ไม่มีคำสั่งของข้าไม่ว่าใครก็เข้าใกล้ไม่ได้" ซิงโม่เหยียนเอ่ยสั่งเสียงเย็นเยียบ

เสวียนอวี๋รีบส่งคนไปเตรียมหีบเหล็กทันที

"คนงานที่ถูกมันควบคุมวันนี้อยู่ที่ใด" ซิงโม่เหยียนเอ่ยถามขึ้น

"เขาฟื้นแล้ว แต่ยังอ่อนแอหลังจากเตียงไม่ได้ขอรับ" เสวียนอวี๋

กล่าวรายงาน "ข้าสอบถามเขา แต่เขาจำอะไรไม่ได้เลย หลังเชิญท่านหมอมาดูอาการ ท่านหมอบอกแค่เพียงว่าเขาเสียสติไปแล้ว ไม่รู้ว่าวันนี้จะเป็นปกติได้หรือไม่..."

ซึ่งไม่เหยียนชบครามแน่นตันที่

เสียสติ...หรือคนที่ถูกเจ้าสิ่งนี้สิ่งว่างจะกลายเป็นเช่นนี้

เขาไม่อยากจะคิดว่าหลังจากเจ้าตัวเล็กพ่นขึ้นมาจาก 'เสียสติ' เช่นนี้
หรือไม่ ในสมองปรากฏดวงตากลมสุกใสคู่หนึ่งที่มองเขา เต็มไปด้วย
ความฉลาด หรือประจบเอาใจ หรือเง้างอน...

เขาไม่กล้าคิดภาพเลยว่าเจ้าตัวเล็กของเขาจะกลายเป็นเช่นนั้น

26

หุ่ไม่ถูกใส่เข้าไปในหีบเหล็กและลงกลอนแล้ว ซึ่งไม่เขียนจึง
หมุนตัวกลับไปห้องหนังสือ มีคนจัดการเก็บกระถางไฟ จากนั้นก็เริ่ม
กวาดลานโดยรอบ

เสวียนอวี่เฝ้าดูหีบเหล็กถูกส่งเข้าไปในห้องว่างห้องหนึ่งใน
คลังเก็บของด้วยตนเอง ตอนหมุนตัวกลับไปลงกลอนประตู เขาก็ได้ยิน
เสียงเคาะดังมาจากในหีบเหล็กใบนั้น

แม้เสียงจะไม่ดัง แต่เขาก็ได้ยินมันอย่างชัดเจน

คนงานหลายคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ตกใจจนขนหัวลุกชู "เช่นนี้...ไม่เป็นไร
จริงหรือ..."

เสวียนอวี่แค้นเสียงเอ่ย "หึ กลัวอะไร แต่ทำตามคำสั่งของชื่อจื่อก็พอ
ใครก็ห้ามเข้าใกล้ที่นี่เด็ดขาด"

ทุกคนได้ยินเช่นนั้นจึงพากันรับคำ

เสวียนอวี๋ล่งกลอนประตูลังเก็บของตัวเอง
แม้จะห่างด้วยประตูกัน แต่ทุกคนก็ยังคงพอได้ยินเสียงเคาะตีจาก
ในคลังเก็บของ

ตึง...ตึง...ตึง...

เสียงนี้ดังต่อเนื่องจนกระทั่งความมืดมาเยือน จึงได้หยุดลง

เวลาเดียวกันนี้ ภายในเรือนหลังหนึ่งในเมือง

"เห็นทีของสิ่งนี้คงใช้ประโยชน์ไม่ได้แล้ว" ณ ห้องที่มีมิดห้องหนึ่ง
เสียงชายคนหนึ่งพูดขึ้น

"เหตุใดจึงใช้ประโยชน์ไม่ได้แล้ว" ไม่ไกลมีชายอีกคนหนึ่งนั่งอยู่
ภายในห้องที่มีมิดไม่ได้จุดตะเกียง ดังนั้นจึงมองเห็นหน้าของเขาไม่ชัดเจน
บนหัวไหล่ของเขามีเตียวขาวตัวหนึ่งพาดอยู่ ขนสีขาวยหิมะดูสะอาดตา
เป็นพิเศษ เขาพูดไปกลางลูปขนของมันเป็นอย่างอ่อนโยนไปกลาง

"ยาสะกดวิญญาณยังอยู่ในตัวสัตว์ตัวนั้น แต่ข้าสัมผัสถึงยานั้น
ไม่ได้แล้ว...คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเจ้าตัวเล็กนั้นยังมีความสามารถเช่นนี้ด้วย"

ชายที่ลูปขนเตียวขาวเล่นยิ้มบางๆ ออกมา "มันเป็นสัตว์วิเศษที่เป็น
เครื่องบรรณาการ ย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว หลังจากทำเรื่องนี้เสร็จแล้ว
ข้าจะเอาเจ้าตัวเล็กนั้นมาอยู่ในกำมือ"

"แต่ว่า...ยาสะกดวิญญาณเม็ดนั้นเสียไปแล้ว"

"เสียก็เสียไปเถอะ อย่างไรก็ตามเสียเอกสารเหล่านั้นก็ถูกทำลายไปแล้ว"

ชายหนุ่มลูปคอที่อ่อนนุ่มของเตียวขาว "บนโลกนี้สิ่งที่ไร้ค่าที่สุดก็คือ
ชีวิตคน สิ่งนี้...อยากได้เท่าใดก็ยอมได้" เขาหัวเราะแห้งขึ้นมา ริมฝีปาก

โค้งเป็นมุมอย่างน่าดูชม

ณ ศาลตันลี่

จึงไม่เหยียนนั่งอ่านเอกสารอยู่ที่โต๊ะเอกสาร บนขาของเขามีก้อนขน
สีดำก้อนหนึ่งนอนขดอยู่

"ชื่อจื่อ คีนนี่ยังไม่กลับจวนโหวหรือซอร์บ" เสวียนอวี่ยกอาหารเย็น
เข้ามาพลงเอ่ยถาม

"ไม่กลับ" จึงไม่เหยียนพูดโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

เสวียนอวี่วางอาหารลงพร้อมกล่าวอย่างลึกลับใจ "ได้ยินว่าระยะนี้
ท่านโหวกำลังช่วยจัดการเรื่องการแต่งงานของท่านอยู่ ถ้าท่านไม่กลับไป..."

ฟูกันในมือจึงไม่เหยียนชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "เขาเป็น
ท่านพ่อข้า ในเมื่อเขาอยากจะทำอะไรก็ปล่อยให้เขาไปเถอะ"

เสวียนอวี่รีบพูดแย้ง "เช่นนี้จะได้อย่างไร ภรรยาเอกของท่านก็
ถือเป็นนายหญิงของพวกเรา พวกเราจะทนเห็นท่านโหวยัดคนที่เป็นภรรยา
ให้เรือนหลังของท่านได้อย่างไร"

จึงไม่เหยียนหัวเราะเย็นชา "ในสายตาของเขา ภรรยาที่แท้จริงของเขา
คงเป็นข้าจึงจะถูก ทุกครั้งที่พิษงูกำเริบก็แทบเป็นแทบตาย คิดว่า
ตอนที่เขาพูดทาบถามกับคนอื่นก็คงได้บอกพวกเขาเป็นนัยว่าข้ามีชีวิต
ไม่ยืนยาว"

"ชื่อจื่อท่านไม่ต้องกังวล พวกเราต้องหาตัวยาเหนี่ยวนำได้ครบ
แน่นอน" เสวียนอวี่ขอบตาแดงเรื่อขึ้นเล็กน้อยเมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้

"จะหาตัวยาเหนี่ยวนำได้ครบหรือไม่คงแล้วแต่สวรรค์ลิขิต"

ซิงไม่เหยียนกลับไม่สนใจ ตอนที่วางพู่กันลงมือซ้ายก็ลืบทชเมตเซ็ดน้อย
ที่หมอบอยู่บนตัก ท้องของมันแบนราบ พอคิดถึงว่าตอนกลางวันมันยัง
ท้องว่างอยู่ เขาจึงสั่งการเสวียนอวีทันที "เจ้าไปเอานมแพะมาถ้วยหนึ่ง"

เสวียนอวีเดิมที่คิดจะกล่อมอีกฝ่ายเพิ่มเติมสักหน่อย เห็นซิงไม่เหยียน
ไม่สนใจในเรื่องนี้เลย จึงรับคำแล้วเดินออกไป

แต่งงานหรือ

ตอนที่ในห้องไม่มีใคร ซิงไม่เหยียนก็หัวเราะเย็นชาขึ้น

แม้เขาจะไม่กลับไปก็ได้ว่าท่านพ่อเขาจะเลือกสตรีแบบใด
มาให้ตนเอง อ่อนแอไร้สามารถ ร่างกายไร้แรง ก็เหมาะกับเขาที่ร่างกาย
ถูกพิชรัรักษาไม่ได้แล้ว

นมแพะที่เสวียนอวีเอามายังอุ่นอยู่ ซิงไม่เหยียนหยิบช้อนตักนมแพะ
ใส่ปากของหฐเสวียนน้อยอย่างช้าๆ

"ข้าคงบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่มาสนใจเจ้าตัวเล็กอย่างเจ้า" ซิงไม่เหยียน
พูดพึมพำกับตนเอง

ด้วยหฐเสวียนน้อยยังนอนหลับอยู่ กลืนเองไม่ได้ ดังนั้นจึงป้อนเข้าไป
ได้น้อย และหกออกมามากกว่า

ซิงไม่เหยียนใช้ผ้าเช็ดน้ำนมที่มุมปากของมัน "เจ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของข้า
เป็นตายต้องให้ข้าเป็นคนตัดสิน ไม่ได้รับอนุญาตจากข้า เจ้าจะตายไม่ได้
ได้ยินหรือไม"

เขาใช้นิ้วแตะหัวของมันเบาๆ ไม่อาจไม่ยอมรับว่าเขาเกิดความรู้สึก
แปลกๆ บางอย่างกับเจ้าตัวเล็กนี้

ในขณะที่เขาต้องการมัน มันก็ต้องพึ่งพาเขาจึงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

• ข้ามันส์ตว์เค็งงของตวลตันลี่ 1

ความรู้สึกรู้สึกที่ต่างคนต่างต้องการกันและกันเช่นนี้ทำให้เขาารู้สึกพอใจ
อย่างประหลาด

27

นับจากหฐเสียวนั้นถูกหุ่่นไม่โจมตีกินนอนไม่ได้สติไปหลายวัน
แม้จะเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าซิงโมเหียนจะไปทีใดก็จะเอามันไปด้วย
ภายหลังแม้แต่เสวียนอวี่ก็ยังไม่รู้สึกทนดูต่อไปไม่ได้

"เมื่อครู่ท่านหมอลางมาสอบถามอีกแล้วว่า...ซื่อจื่อจะทำถูงหอมมัน
หรือไม่ขอรับ"

การทำถูงหอมก็ต้องฉวยโอกาสตอนที่ชะมดเซ็ดยังมีชีวิตอยู่ หาก
ตายแล้วฤทธิ์ยาที่ได้จะลดลง

ซิงโมเหียนยกพู่กันเขียนอะไรบางอย่างบนโต๊ะ แล้วพูดโดย
ไม่เงยหน้าว่า "ไม่ต้องแล้ว"

เสวียนอวี่ขยับปากเอ่ยต่อ "ซื่อจื่อ ทำเช่นนี้ต่อไปก็ไม่ใช่วิธีที่ดี
ถ้ามันไม่ฟื้นขึ้นมาจริงๆ ละขอรับ..."

"ฮัดเซี่ย!" เสียงหนึ่งดังชัดจ้งหวะคำพูดของเสวียนอวี่

ชิงโมเหี้ยนชะงักพุกันในมือ มองไปยังเจ้าก้อนขนที่อยู่บนตัก
ดวงตาที่ดำดำขาวแยกชัดเจนส่องประกายระยิบระยับ

หูเสี่ยวมันสะลึมสะลือลืมตาแล้วค่อยๆ เงยหน้าขึ้น

"นอนไปนานอย่างนี้ ควรจะตื่นได้แล้ว" ใบหน้าของชิงโมเหี้ยน
ไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ เหมือนว่าเขาคาดไว้แต่แรกแล้วว่ามันจะฟื้นขึ้นมา

หูเสี่ยวมันอยากจะยืนขึ้น แต่ขาทั้งสองอ่อนยวบ เหมือนเหยียบอยู่บน
ปุยนุ่น ออกแรงไม่ได้เลย

นี่ข้าเป็นอะไรไป...

นางพยายามสะบัดหัว ผลปรากฏว่าเกือบสะบัดตัวเองตกลงไป
บนพื้น โชคดีชิงโมเหี้ยนจับนางไว้ทัน ไม่อย่างนั้นนางคงจะร่วงตกลาก
ตักของเขาลงไปแล้ว

สวรรค์ หิวเหลือเกิน ภาพตรงหน้ามีแต่ดาวดวงน้อยๆ เต็มไปหมด
เจ้านาย ท่านร้องเพลงดาวดวงน้อย* เป็นหรือไม...

ยามนี้เองหูเสี่ยวมันราวกับเห็นได้กรอกขึ้นใหญ่ๆ อยู่ตรงหน้า
ข้าจะกิน!

นางกระโจนเข้าไป และกัดไว้คำโต

กิน กิน กิน...

ชิงโมเหี้ยนมองดูเจ้าตัวเล็กที่กัดนิ้วมือเขาไม่ยอมปล่อยอย่างจุนใจ
พลางสั่งเสวียนอวีว่า "ไปเอาข้าวกับน้ำแกงเนื้อมาลั๊กหน่อย"

ไม่นานเสวียนอวีก็เอาอาหารกลับมา

ชิงโมเหี้ยนยกนักกว่าจะดึงนิ้วมือของตนเองออกมาจากปากของ

* เพลงดาวดวงน้อยคือเพลง Twinkle, Twinkle, Little Star

ชะมดเซ็ดได้

พอหรุเสียวนันได้กลิ่นหอมของน้ำแกงเนื้อ จึงขยับหัวเข้าไปในจาน และกินอย่างบ้าคลั่ง

จากนั้นความทรงจำในสมองของนางก็ค่อยๆ กลับมาชัดเจนอีกครั้ง หรุเสียวนันจำได้แล้ว ก่อนหน้านี้นางถูกแสงขาวล้าหนึ่งสาดใส่... หากนางเดาไม่ผิด แสงขาวนั้นคงจะมาจากวิชามาร เป็นหนึ่งในวิชา สะกดวิญญาณ

"จืดๆ" ในช่วงรีบเร่งกินอาหารนางก็เงยหน้ามองไปทางซิงไม่เหยียน อยากรถามว่าหลังจากนั้นเรื่องราวเป็นอย่างไรบ้าง

ซิงไม่เหยียนสีหน้านิ่งมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยเม็ดข้าวของชะมดเซ็ด "กินอาหารของเจ้าไปก่อน เรื่องอื่นเจ้าไม่ต้องยุ่ง"

"จืดๆ" หรุเสียวนันส่งเสียงด้วยความไม่พอใจ ทว่าก็ยังก้มหน้าลง กินใหม่อีกครั้งแต่โดยดี

ยามที่เห็นว่าแทบจะถึงก้นจานแล้ว หรุเสียวนันก็รู้สึกว่ามีไอร้อน ประหลาดพุ่งขึ้นมาในร่างอย่างฉับพลัน ตรงกันข้ามกับอาการหนาวเย็น ทั่วร่างก่อนหน้านี้ ไอร้อนนี้ทำให้ร่างของนางเหมือนแทบจะลุกไหม้

เกิดอะไรขึ้น!

นางยังไม่ทันคิดอย่างละเอียด ภาพตรงหน้าก็รางเลือนขึ้นมา
ง่วงเหลือเกิน...อยากนอน...

ซิงไม่เหยียนมองชะมดเซ็ดน้อยสัปหงกกับจานอย่างตกใจ หัวเล็ก พักขึ้นลง สุดท้ายหัวพับลงบนจาน และนอนหลับสนิทไป

"เจ้าตัวเล็กร้ายกาจเกินไปแล้วกระมัง แม้แต่ตอนกินยังนอนหลับได้"

เสวียนอวีที่มองอยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้น

ซึ่งไม่เหยียนคนว่าตัวหูเสวียนนั้นออกมาจากจาน บนตัวเจ้าก่อนชน มีข้าวติดเต็มไปหมด ดูสกปรกมาก ทว่าเขาใช้ผ้าเช็ดอย่างไรก็ไม่ตื่น

ซึ่งไม่เหยียนเห็นแล้วก็ขมวดคิ้ว ก่อนจะให้เสวียนอวีไปเชิญท่านหมอประจำศาลตำหลิมา

หลังจากฉางเฮินมาตรวจอาการให้หูเสวียนนั้นแล้ว สุดท้ายก็ประกาศว่า "มันแค่นอนหลับเท่านั้น"

เสวียนอวีไม่เชื่อ "เป็นไปได้อย่างไร มันนอนหลับสนิทเหมือนตายเกินไปแล้วกระมัง"

ฉางเฮินเอ่ยด้วยสีหน้าจุนใจ "มันแค่นอนหลับจริงๆ แม้ว่าอุณหภูมิร่างกายจะสูงไปสักนิด แต่ดูแล้วไม่ได้เกิดจากอาการป่วย รองตุลาการไม่ต้องเป็นกังวล"

ได้ยินว่าเจ้าตัวเล็กไม่ได้ป่วย ซึ่งไม่เหยียนก็วางใจลงได้ทั้งหมดในที่สุด

จากนั้นหูเสวียนนั้นก็ใช้ชีวิตแบบมีนๆ งงๆ มาเรื่อยๆ บ่อยครั้งที่มีจู่ๆ ตื่นมาก็กินยกใหญ่ แล้วก็หลับสนิทอีกครั้งอย่างไม่มีมีขลุ่ย

เพียงพริบตาสิบวันก็ผ่านไป แล้วมาถึงวันที่พิชฎูในร่างของซึ่งไม่เหยียนจะกำเริบอีกครั้ง

"ตุลาการใหญ่กลับมาแล้ว เชิญท่านไปหาขอรับ" เสวียนอวีเข้ามาแจ้งข่าว

ตอนนี้ห้องฟ้าไถ่ค้ำแล้ว ซึ่งไม่เหยียนก็ทำงานในมือเดิมที่เตรียมจะ

พักผ่อน พอได้ยีนชาวนี่จำต้องสวมชุดขุนนางใหม่อีกครั้ง

แสงอาทิตย์ส่องส่องไปบนทางเล็ก ซิงโมเหยียนลดความเร็วฝีเท้า
อย่างห้ามไม่อยู่ ในจิตใต้สำนึก ร่างกายของเขากำลังเตรียมรับความ
เจ็บปวดที่จะมาถึง

นี่เป็นเวลาผ่านไปหลายปี มันกลายเป็นความเคยชินของเขาแล้ว
แม้ว่าตอนนี้ในอ้อมอกของเขาจะมีชะมดเซ็ดน้อย แต่ปฏิกิริยาของร่างกาย
ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

แสงอาทิตย์ค่อยๆ หมดลง ร่างกายของเขาก็แข็งเกร็งตามไปด้วย
ทว่า...ความเจ็บปวดไม่ได้มาตามกำหนด

เป็นจริงดังคาด เจ้าตัวเล็กนี้เป็นดาวนำโชคของเขา

ตอนที่ก้มหน้ามองดูชะมดเซ็ดน้อยที่หลับสนิทในอ้อมอก จู่ๆ
ร่างของมันกลับขยับโดยแรง มันยังคงหลับตา แต่ปากกลับส่งเสียงร้อง
แหลมปรี๊ด

"จี้ดๆๆ..."

28

หฐเสียวนันร้องจืดๆ พยายามดิ้นขุดขึ้น

ชิงไม่เหยียนหยุดผีเท้า มองเจ้าก้ออนชนที่ตื่นอยู่ในอ้อมอกอย่าง
ประหลาดใจ

หฐเสียวนันตอนนี้อย่างหลับสนิทอยู่ แต่ตัวของนางกลับสั่นไม่หยุด
อย่างห้ามไม่อยู่ หากไม่ใช่ชิงไม่เหยียนอุ้มไว้อย่างทะนุถนอมก็คงจะกลิ้ง
ตกลงพื้นไปแล้ว

"เจ้าตัวเล็ก" ชิงไม่เหยียนอยากจะทำลูกมันตื่น แต่เจ้าก้ออนชนกลับ
เอาแต่หลับตา ร้องจืดๆ อย่างเจ็บปวด

"จะเชิญท่านหมอหรือไม่ขอรับ" เสวียนอวีพูดอย่างตื่นตกใจ

ชิงไม่เหยียนขมวดคิ้วแน่น ระยะเวลาที่ชะมัดเข็ดน้อยมีท่าทางแปลกๆ
เขาไม่มั่นใจเลยว่ามันเป็นเช่นนี้เพราะอะไรกันแน่

ทรงเล็บเล็กแหลมคมवादผ่านบนหลังมือเขา แม้จะไม่ทำให้เขา

เลือดออก แต่มันवादทรงเล็บไม่หยุดทำให้มือของเขามีแผลถูกข่วนเล็กๆ
เต็มไปหมด

เสวียนอวีอยากจะเข้าไปช่วย แต่กลับถูกชิงโมเหยียนห้ามไว้

"เจ้าเฝ้าอยู่ตรงนี้" ชิงโมเหยียนกล่าวว่าจบกี้รีบอุ้มชะมดเข็ดน้อย
เดินเลี้ยวเข้าไปทางหลังฟุ่ไม้ด้านข้าง

วันนี้เป็นวันที่ต้องระวังเป็นพิเศษ ดังนั้นเขาไม่อาจให้มันห่างจาก
ข้างกายเขาได้

ร่างของหูลูเสวียนนั้นบิดไปมาไม่หยุดเหมือนงูตัวหนึ่ง

ชิงโมเหยียนไม่รู้จะทำอย่างไร ทำได้เพียงอุ้มมันเอาไว้อย่างดีพกลาง
ลูบหัวมันเบาๆ หวังว่าการกระทำเหล่านี้ของเขาคงจะทำให้มันรู้สึกสบายตัว
ขึ้นบ้าง

ไม่นานการดิ้นขั้ดขื่นของชะมดเข็ดน้อยก็ค่อยๆ เบาลง แสงสว่าง
ลำหนึ่งส่องออกมาจากตัวมัน และแสงนั้นก็สว่างขึ้นทุกที เหมือนมี
เปลวไฟไร้รูปร่างโอบล้อมมันไว้

ภายใต้สายตาดกใจของชิงโมเหยียน ตัวของเจ้าก้อนขนเริ่มมี
การเปลี่ยนแปลง จากชะมดเข็ดสีดำในอ้อมอกของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
ร่างเด็กหญิงอายุสี่ห้าขวบผู้หนึ่ง

ชิงโมเหยียนตัวเกร็งอยู่ตรงนั้นไปในทันที

เด็กหญิงโบหน้าอวบอ้วนผู้หนึ่งกำลังขดตัวเปลือยเปล่าอยู่ในอ้อมอก
ของเขา...ทั้งหมดนี้เหมือนอยู่ในความฝัน!

ชิงโมเหยียนตะลึงไปครู่ใหญ่ ก่อนจะยื่นมือไปลูบใบหน้าของเด็กหญิง
อย่างแผ่วเบา

ผิวสัมผัสอ่อนนุ่มนวลเนียนยิ่งนัก

เด็กหญิงยุปาก พิมพ์อะไรบางอย่าง หัวก็ดูโถ่อ้อมอกเขา ดูเหมือนกำลังหลบมือของเขาอยู่กระนั้น

ท่าทางของนาง...เหมือนเจ้าตัวเล็กมาก

หัวใจจึงไม่เหยียนเต้นโครมครามไม่หยุดไปพักใหญ่ เขาบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกนี้เป็นความตื่นเต้นยินดีหรือตื่นตระหนก

คิดไม่ถึงว่าสัตว์เลี้ยงของเขาจะนำความตื่นเต้นยินดีมาให้เขามากมายเช่นนี้

ในตอนที่เขาบีบแก้มนางอย่างรักใคร่เอ็นดู แสงลำหนึ่งก็ส่องออกมาจากร่างของนางอีกครั้ง ร่างของเด็กหญิงค่อยๆ เปลี่ยนกลับเป็นชะมดเข็ดเช่นเดิม

ซึ่งไม่เหยียนซ้อนร่างชะมดเข็ดไว้ในฝ่ามือ มองดูมันนอนหลับสนิท เขายังไม่ทันขบคิดว่าเหตุใดจึงเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นกับมัน หัวใจทั้งดวงถูกปกคลุมด้วยความรู้สึกคาดหวังอย่างแรงกล้า

เจ้าตัวเล็กตอนนี้อายุยังน้อย รอมันโตอีกนิด เด็กหญิงคนนั้นก็จะได้ตามไปด้วยใช่หรือไม่

ในสมองของเขาปรากฏภาพเด็กหญิงใบหน้าอวบอ้วนผู้หนึ่งขึ้นมา ดวงตากกลมโต มีดวงตาสีเขียวใสคู่หนึ่ง

อยากรู้มากกว่านางจะเติบโตเป็นเช่นไร ซึ่งไม่เหยียนซุร่างชะมดเข็ดน้อยขึ้น เผยรอยยิ้มดีใจออกมา

ในตอนนี้อเองหลูเสียวนั้นก็ตื่นขึ้น พอลืมตาสีที่นางเห็นอันดับแรกก็คือใบหน้ามีรอยยิ้มของซึ่งไม่เหยียน

ว้าย! นางตกใจจนสะดุ้ง ขนลุกขึ้นทันใด คนผู้นี้ยี้มสดีใสให้ข้า
แบบนี้ด้วยเหตุใด

หรือตัดสินใจที่จะนำข้าไปทำเป็นตัวยวาทะหนึ่งแล้ว

"จืดๆ!" มารรฆ่าคน รีบปล่อยข้านะ!

ท่านบ้าแล้วหรือ ท่านทำแบบนี้จะยิ่งเสียข้าไปได้ง่ายๆ นะ...

หลูเสี่ยวนังนังคิดยิ่งรู้สึกว่ทำทางของซิงโมเหยียนแปลกประหลาด
จึงพยายามดิ้นรนขัดขืนอย่างสุดแรง

29

ชิงโมเหยียนยกตัวหูเสี่ยวนันทันขึ้นในมือ ใบหน้ามีแต่รอยยิ้ม เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวเล็กไม่รู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น มันกำลังร้องจ๊ๆ โวยวาย อยู่ในมือของเขา ดูเหมือนจะถูกเขาทำให้ตกใจ

ชิงโมเหยียนบีบหูเล็กของมัน ยิ่งรู้สึกที่เจ้าตัวเล็กนี้น่ารักเหลือเกิน แม้ว่ามันจะไม่พูดอะไร แต่ดวงตาสีเขียวของมันกลับแสดงความรู้สึกทั้งหมดออกมา

เขาไม่บอกมันเด็ดขาดว่าเมื่อครู่เกิดเรื่องอะไรขึ้น แม้ว่ามันจะกลายเป็นเด็กหญิงผู้หนึ่งจริงๆ นั่นก็นับเป็นสัตว์เลี้ยงที่เป็นของเขาอยู่ดี

ชิงโมเหยียนอุ้มมันออกมาจากฟุ่ไม้ แล้วเดินไปที่ห้องหนังสือของตุลาการใหญ่ศาลต้าหลี่ภายใต้การคุ้มกันของเสวียนอวี่

หูเสี่ยวนันทันขึ้นมาในครั้งนี่รู้สึกว่ามีพลังเต็มเปี่ยมอย่างประหลาด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะก่อนหน้านี้นอนนานเกินไปใช่หรือไม่ นางจึงเบิกดวงตา

กลมโตดูนี่ที่ มองนั่นที่ แม้แต่ตุลาการใหญ่เองเห็นนางแล้วก็ยังอดตกตะลึงไม่ได้

"ได้ยินว่าในเครื่องบรรณาการที่แคว้นฉิมอบให้ฮ่องเต้มีชะมดเข็ดสีดำตัวหนึ่ง แต่ว่าหนีหายไปทีลานล่าสัตว์" ตุลาการใหญ่มองซิงโมเหยียนแล้วเอ่ยต่อ "ท่านมีอะไรอยากพูดบ้างหรือไม่"

ซิงโมเหยียนยิ้มบางๆ กล่าวตอบว่า "ข้าจะมีอะไรพูดได้ นี่เป็นชะมดเข็ดตัวที่ข้าจับได้ระหว่างทางกลับมาขอรับ"

ตุลาการใหญ่หรือตา สายตากวาดไปบนตัวหูลูเสี่ยวนันแล้วหยุดที่ขนที่พองขึ้นทั่วตัว

"ช่างเถอะ ระวังตัวให้ดีด้วย" จากนั้นตุลาการใหญ่หยิบเอกสารฉบับหนึ่งบนโต๊ะมายื่นให้ซิงโมเหยียน "นี่เป็นเอกสารที่กุ๋เซียนเซิงคัดลอกในภายหลัง ลองอ่านดูสิ"

ตอนที่ซิงโมเหยียนพลิกเปิดเอกสารหูลูเสี่ยวนันก็ขยับเข้ามาดูอย่างสงสัย ตัวอักษรที่นี่ไม่เหมือนกับปัจจุบัน แต่นางก็พออ่านได้คร่าวๆ

"เป็นคดีเกี่ยวกับกรมทหาร" ซิงโมเหยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย "โกงกินเงินทหารหรือ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3c9kDpj>